

真相 CHÂN TƯỢNG

Bức Thư Hi Vọng

Lời tựa

Bạn thân mến ! Trên thế gian này vẫn luôn có người quan tâm đến bạn. Tôi không có nhiều của cải để tặng bạn, chỉ xin gửi tặng bạn bức thư này, thư này thực cũng quý giá hơn nhiều của cải. Dù hiện tại bạn đang bận rộn, đang suy tư, lo lắng về cuộc sống thì những mong bạn có thể bớt chút thời gian, bỏ qua hết định kiến, mở rộng tâm lòng, bình tâm đọc hết thư này thì những ưu tư, lo lắng của bạn cũng sẽ có lời giải.

Thư này nói về “Chân Tướng”.

Nói về chân tướng hôm nay không thể không nói đến sự phổ truyền của Pháp Luân Đại Pháp (Pháp Luân Công) cũng như cuộc bức hại và tội ác mỗ cấp nội tạng đang diễn ra tại Trung Quốc. Đây đều là những sự kiện lớn, có ảnh hưởng tới toàn thế giới.

Pháp Luân Công là công pháp khí công tu luyện cổ xưa của Phật gia được đơn truyền qua các thời đại, chỉ đến thời này mới được truyền xuất ra. Ở Việt Nam cũng có nhiều người tu luyện Pháp Luân Công, họ là những nông dân, sinh viên, bác sĩ, giáo viên, kỹ sư, công an, đại tá quân đội,... họ là trẻ con, thanh niên, người lớn hay ông già, bà già vẫn hay ngồi thiền ở các vườn hoa, công viên. Nhiều người tu luyện đã khỏi nhiều chứng bệnh, có sức khỏe tốt hơn, sống vui vẻ lạc quan hơn, đó cũng là niềm vui của người thân, bạn bè họ. Thế nhưng, thế gian hiểm ác, muốn làm người tốt cũng không dễ, không biết ở đâu ra những tuyên truyền sai lệch, chỉ đạo sai trái gây chia rẽ xã hội, nhiều năm nay và hiện tại đã và đang gây ra ảnh hưởng rất lớn tới cuộc sống nhiều người. Vì không có chỗ nào để thừa nên trong thư này xin được đưa vấn đề đó ra trước đông đảo người dân, sự quan tâm của quý cô/bác, anh/chị, bạn bè thực sự là đang làm điều phúc đức, chỉ một chút quan tâm đó thôi cũng đủ khiến người khác cảm thấy ấm lòng, đó cũng là điều trân quý giúp xã hội tốt đẹp hơn.

Có lẽ cũng có những người sẽ buông ra vài lời và chẳng quan tâm nhưng có lẽ chỉ khi nào trong lúc hoạn nạn mà không ai giúp đỡ họ mới hiểu ra sự thờ ơ của con người còn đáng sợ hơn cả cái ác.

Rút cục thì điều gì đang diễn ra trong xã hội này và nguyên nhân của nó là gì? Tại sao cuộc sống con người ngày càng căng thẳng, khó khăn hơn. Trong thư này cũng sẽ nói rõ về các học thuyết, chủ nghĩa xuất hiện từ gần 200 năm trước trở lại đây gây ra họa loạn, ma biến nhân tâm. Một dân tộc muốn phồn vinh, hạnh phúc cũng nhất định phải nhận ra, phá giải và thoát khỏi sự khống chế tinh thần của các thuyết này nếu không sẽ bị chính thứ này hủy hoại, cùng chủ đề này trong thư sẽ tiết lộ bí mật về chủ nghĩa xã hội, đối với người Việt Nam và nhiều nơi khác đó thực sự là điều rất chấn động. Thư này cũng sẽ nói về lịch sử chân thực, số phận và sự diệt vong của Đảng cộng sản Trung Quốc (ĐCSTQ).

Thế gian hiểm ác, nhưng người lương thiện cũng có nhiều. Hi vọng tất cả người Việt Nam lương thiện trong thời điểm đặc biệt này của lịch sử sẽ không bị mê mờ, tê liệt mà có thể thấy được Chân Tướng, từ đó lựa chọn cho mình một tương lai tốt đẹp.

Tất cả xin gửi gắm trong thư này.

BỨC THƯ HI VỌNG

Gửi tới: Ông Nguyễn Phú Trọng (Tổng Bí thư của Đảng Cộng sản ở Việt Nam) cùng toàn thể người dân Việt Nam.

Tôi tên là: Đào Ngọc Tú. Thẻ căn cước công dân: 030089001352
Quê quán: xóm Đại Giang - Bình Hàn - Cộng Lạc - Tứ Kỳ - Hải Dương.
Số điện thoại: 0974.459.209
Trình độ: tốt nghiệp Đại học Thủy Lợi Hà Nội.
Nghề nghiệp: kỹ sư Thủy văn và Tài nguyên nước.
Facebook: <https://www.facebook.com/daongoctu2208>

Lý do, mục đích

Cũng là một công dân của nước nhà, thực hiện quyền và nghĩa vụ của mình tôi gửi thư này phản ánh về vấn đề Pháp Luân Công tại Việt Nam, sự thật xung quanh môn tu luyện này cùng một số vấn đề quan trọng liên quan.

Con người từ khi sinh ra đã được tạo hóa ban cho được tự do tư tưởng. Pháp Luân Công dạy *Chân - Thiện - Nhân* việc con người tin và hành xử theo là thuộc về nhân quyền. *Chân - Thiện - Nhân* vốn cũng là giá trị phổ quát ở thế gian, đối với mỗi dân tộc, quốc gia cũng đều là điều tốt. Con người sống vốn cũng có Đạo làm người. Đạo luật, pháp luật cũng là do con người đặt ra, nói Đạo luật cũng vì trong luật có Đạo (như luật Hồng Đức của Việt Nam), nếu trong luật không có Đạo thì nó đã không còn là Đạo luật và pháp luật sinh ra phải là để duy hộ điều thiện. Hiến pháp và pháp luật Việt Nam cũng bảo hộ quyền tự do tín ngưỡng của người dân.

Trên thế giới hiện nay có ĐCSTQ đàn áp Pháp Luân Công. Ngay từ những ngày đầu đàn áp, ĐCSTQ đã thông qua con đường ngoại giao, sử dụng đặc vụ cài cắm để đưa tuyên truyền vu khống phát tán vào nội bộ các nước khác.

Ở nước ta nhiều năm nay, nhiều lần và nhiều nơi vẫn còn tồn tại các công văn trái pháp luật, ngấm ngấm tuyên truyền lừa dối cơ quan nhà nước, gây chia rẽ. Trên báo đài, tivi còn xuất hiện những bản tin lừa người Việt Nam: bôi nhọ, chụp mũ, gán ghép, đánh đồng Pháp Luân Công thành “trái phép”, “tà đạo”. Một số nơi ở Việt Nam do bị áp lực từ cấp trên hay chịu nhận thông tin sai lệch lại chưa tìm hiểu kỹ nên có sự hiểu nhầm nhất định, dẫn đến xảy ra một số việc như: nhiều học viên Pháp Luân Công khi tu luyện có các ban ngành đến nhà làm công tác “dân vận”, gây áp lực, khiến cuộc sống gia đình họ bị đảo lộn, thậm chí vì thế mà chồng đánh vợ, cha đánh con, lại có nơi học viên bị côn đồ đánh, có nơi bị ném mắm tôm, trứng thối, hun khói, phun nước, có nơi phát loa vu khống, có nơi cho công an ra khỏi ngành chỉ vì họ tu luyện và hướng dẫn người dân tập Pháp Luân Công như trường hợp anh Đàm Mạnh Toàn ở Bắc Kạn. Có nơi học viên bị cưỡng chế đưa về đồn như ở Nha Trang, khi ra họ kể là bị đánh đập, sốc điện,... đây là những việc nhiều người biết.

Nhận thấy việc cải thiện sức khỏe, tu tâm dưỡng tính vốn là điều tốt, có lợi cho nhà nước, nên nhiều người vẫn thắc mắc không hiểu những sự việc trên, không hiểu làm thế để làm gì và phục vụ cho ai? Cái gì tốt thì cứ nói là tốt, sức khỏe và Chân Thiện Nhân chẳng phải là điều xã hội này đang cần.

Còn có người làm ra cái gọi là “*tài liệu tuyên truyền đấu tranh phản bác Pháp Luân Công*” theo luận điệu vu khống từ ĐCSTQ, trong nội dung tài liệu này có cả vu khống về vụ tự thiêu do chính ĐCSTQ dàn dựng ra, vụ này từ lâu đã bị vạch trần trên khắp thế giới, ngay một người dân thường cũng có thể phát hiện ra đây là trò lừa bịp, chưa nói đến cơ quan chuyên môn, chẳng có gì ai đó lại đem những thứ đó ra phát tán vào các ban ngành cơ quan nhà nước để lừa người, đây cũng không phải là do lỗi đánh máy, một người có trách nhiệm trong công việc, biết lo nghĩ cho người Việt Nam sẽ không làm ra những việc như thế. Mua chuộc dụ dỗ, cài cắm đặc vụ là bản chất di truyền của ĐCSTQ từ xa xưa, ở Việt Nam năm 2015 và 2018 cũng đã từng phát hiện và xử lý phóng viên và cán bộ công an làm gián điệp cho ĐCSTQ, vì thế người nhà nước ta phải hết sức cẩn thận.

ĐCSTQ luôn tìm cách phát tán lừa dối, lôi kéo nước khác vào hùa cùng bức hại Pháp Luân Công để giảm bớt sự cô đơn, áp lực thực ra cũng là để hại người, lôi kéo nhiều người hơn nữa vào để chịu tội cùng, vì thế người nhà nước ta càng phải cẩn thận hơn.

Ai cũng nên làm lành tránh dữ, không nên làm ra hay truyền những công văn, chỉ thị, mệnh lệnh quy chụp, vu khống; vào hùa bắt bớ, triệu tập, lập biên bản, hành hung, thu giữ tài sản, bôi nhọ, ngăn cản người dân tu luyện,... Thời thế luôn đổi thay, sắp tới khi cuộc bức hại này kết thúc đó lại có thể là bằng chứng tiếp tay cho tội ác chống lại loài người, để lại tiếng xấu, ảnh hưởng đến uy tín bản thân.

Người Việt vốn có truyền thống bất khuất, nhân nghĩa không nên tiếp tay cho tội ác, khuất phục tà ác, giữ được truyền thống sẽ được Trời Đất phù hộ.

Theo tin tức cập nhật hằng ngày trên mạng Minhhuu.net cho biết cuộc bức hại này vẫn đang tiếp diễn. Một tám trăm kịch đã và đang diễn ra ở Trung Quốc, hơn 1,4 tỷ người bị tước quyền tự do tín ngưỡng, nhiều người cũng nghĩ mình không liên quan vì không tu luyện Pháp Luân Công nhưng nhiều trường hợp người nhà của họ đã bị ĐCSTQ tra tấn, giết hại. Khó tin rằng trên đời có một Đảng cầm quyền mổ cắp nội tạng người dân, nhưng đó đúng là sự thật đang diễn ra. ĐCSTQ cũng bán nội tạng lại cho chính người Trung Quốc mà họ không hề biết, nhiều gia đình tan nát, còn người phải chấp hành theo mệnh và những người hùa theo thì đã và đang bị truy tố, đạo đức xã hội cũng sụp đổ kéo theo nhiều hệ lụy. Những thảm họa đó ban đầu chỉ là những tuyên truyền lừa dối và hôm nay ai đó lại đem thứ lừa dối đó về phát tán vào Việt Nam.

Vậy thì Pháp Luân Công rút cuộc là gì? có giống như những lời ĐCSTQ tuyên truyền, ĐCSTQ rút cuộc là gì và tại sao lại đàn áp Pháp Luân Công,... thiết nghĩ những điều này cần phải đưa ra để cho đông đảo mọi người cùng biết nên mới gửi lá thư này với tâm huyết, trách nhiệm và nguyện vọng của mình cố gắng đưa ra thông tin khách quan, nói rõ sự việc, còn lựa chọn giữa Chính - Tà, Thiện - Ác thế nào là ở mỗi người. Có thể có điều không phù hợp với quan điểm của một số người nhưng nếu thoát ra ngoài tất cả, bỏ đi định kiến để nhìn nhận vấn đề thì sẽ phân biệt được tốt xấu, không mắc phải sai lầm. Tổ tiên có dạy “*ăn ngay nói thật, mọi tật mọi lành*”, sự thật trước sau vẫn là sự thật và cũng cần được tôn trọng.

Nội dung bức thư bao gồm những mục sau:

Nội dung

Cùng tìm hiểu một chút về Pháp Luân Công.....	4
Phần I: Một số vấn đề liên quan đến Pháp Luân Công tại Việt Nam.....	6
1. Tập Pháp Luân Công có hợp pháp tại Việt Nam?.....	6
2. Một số hoạt động từ thiện của học viên	7
Phần II: Sự thật xung quanh môn tu luyện Pháp Luân Công	8
1. Chiến dịch và thủ đoạn vu khống Pháp Luân Công của ĐCSTQ.....	8
2. ĐCSTQ bức hại học viên Pháp Luân Công như thế nào	12
3. Nguyên nhân ĐCSTQ đàn áp Pháp Luân Công.....	16
4. Phản đối tội ác mô cấy nội tạng, vạch trần bản chất giả-ác-đầu của ĐCSTQ có phải là làm chính trị, phản động?	35
Phần III: Những điều cần biết và sự lựa chọn của chúng ta.....	37
1. Tại sao người Trung Quốc không nhận ra bản chất của ĐCSTQ ?	37
2. Ra lệnh cho người khác làm điều xấu chính là đang hại họ và hại chính mình....	38
3. Lựa chọn nhân sinh: theo mệnh lệnh sai trái hay lương tâm và pháp luật?.....	39
4. ĐCSTQ đối xử thế nào với các thành viên của mình	40
5. Bản chất, lai lịch, mục đích thật sự và quá trình thực hiện của ĐCSTQ.....	42
6. Sự diệt vong của ĐCSTQ và phong trào tam thoáií	54
Lời Kết.....	59

Cùng tìm hiểu một chút về Pháp Luân Công

Khí công vốn đã có từ rất xa xưa, gồm có hai trường phái lớn là Phật gia và Đạo gia. Pháp Luân Đại Pháp (hay Pháp Luân Công) là công pháp khí công tu luyện thượng thừa của Phật gia, phù hợp với con người thời nay, người học vẫn có thể kết hôn, sinh đẻ con cái, và có sinh hoạt công việc đời thường.

Pháp môn lấy [việc] đồng hoá với đặc tính “Chân Thiện Nhẫn” của vũ trụ làm căn bản, lấy đặc tính tối cao của vũ trụ làm chỉ đạo, là chiếu theo nguyên lý diễn hoá của vũ trụ mà tu luyện. (xem thêm <http://vi.falundafa.org> ^[1])

Pháp Luân Đại Pháp là công pháp tính mệnh song tu bao gồm cả tu và luyện.

Tu là tu tâm tính, đồng hóa với đặc tính *Chân - Thiện - Nhẫn* của vũ trụ. Luôn luôn hướng nội^[1] tìm thiếu sót ở bản thân, thay đổi quan niệm, sửa, bỏ đi tâm xấu, thói quen xấu,...

Chân - Thiện - Nhẫn mà Pháp Luân Công giảng có nội hàm uyên thâm, trong mỗi chữ lại cũng có ba chữ, dưới đây chỉ là nghĩa câu chữ, biểu hiện bề mặt:

- **Chân (真)** – Chân thật, chân thành, chân chính, chân lý, thuần chân, thiên chân, ...
Nói thật, làm thật, làm sai thì nhận lỗi. Trái với Chân là **giả**, bao biện, lấp liếm, giáo hoạt,...
- **Thiện (善)** – Lấy Thiện đãi người, cảm thông, vô tư vô ngã,... Nói gì, làm gì cũng nghĩ cho người khác trước,... Trái với Thiện là ích kỷ, vị tư, **ác**, tật đố, hận, tranh...
- **Nhẫn (忍)** – Nhẫn nại, kiên trì, cẩn thận, bình tĩnh, khoan dung, làm chủ bản thân, xả bỏ...
Trái với Nhẫn là hấp tấp, bực tức, nóng giận, **đấu**,...

Pháp lý của Đại Pháp chỉ đạo tu tâm tính được trình bày trong cuốn “Chuyển Pháp Luân”, sách hiện đã được dịch ra 38 ngôn ngữ.

Luyện: tức là thông qua 5 bộ công pháp để tu mệnh, gồm cả động công và tĩnh công, được trình bày trong cuốn “Đại Viên Mãn Pháp”. (Xem tại <http://vi.falundafa.org>)

Pháp Luân Công có gì tốt?

Tu luyện Pháp Luân Công phù hợp với cuộc sống đời thường, là hoàn toàn miễn phí; người trẻ tuổi có thể vẫn kết hôn, ăn chay ăn mặn là tùy kỳ tự nhiên, dù ở chùa hay ở nhà cũng không tách ly khỏi xã hội đời thường, cũng có công tác xã hội và gia đình, bất cứ ai cũng có thể học, không phân biệt giới tính tuổi tác, địa vị sang hèn, muốn học thì học, không học thì đi, không ghi danh, không kể thưởng.

Là công pháp tính mệnh song tu (tu tâm và luyện thân), tu tâm tính giúp tâm hồn thanh thản, đỡ khổ tâm mình, đỡ làm khổ người khác. Luyện các bài tập giúp đả khai kinh mạch, lưu thông khí huyết, cơ thể khỏe mạnh,... Việc tu ở đây cốt lõi là tu tâm, dẫu có sở hữu nhiều tiền tài đến mấy cũng vẫn có thể tu. Nhiều người nhờ tu luyện còn tiết kiệm được tiền thuốc, không trở thành gánh nặng cho gia đình, lại có sức khỏe để làm ra của cải, vật chất.

Sau một thời gian tu luyện nghiêm túc, đề cao tâm tính nhiều người nói rằng thân thể họ trở nên nhẹ nhàng, tư tưởng thoải mái, giấc ngủ ngon, da dẻ sáng, mịn và trẻ ra nhiều tuổi, tĩnh tâm hơn nên xử lý mọi việc tốt hơn, nhiều người tìm lại sự bình an trong tâm hồn, điều mà họ đã đánh mất từ lâu. Có người nói họ thực sự hiểu thế nào là hạnh phúc khi đồng hóa với *Chân – Thiện – Nhẫn*. Có người làm kinh doanh hành theo nguyên lý *Chân – Thiện – Nhẫn* và thấy doanh nghiệp của mình bền vững, ổn định, phát triển hơn.

[1] Hướng nội có nội hàm thâm sâu, theo ý hiểu của người viết, đại ý là nhìn lại mình, tìm nguyên nhân ở bản thân xem có vấn đề, thiếu sót, tâm chấp trước, ma tính,... gì không, có gì chưa phù hợp với *Chân – Thiện – Nhẫn* không,... hay như là nhìn thấy cái xấu của người khác thì xoay trở lại xem mình có cái đó không,... từ đó cải thiện bản thân trở lên tốt hơn. (ở đây chỉ là nhận thức hạn chế của cá nhân để người đọc dễ hiểu về tu tâm)

Vì là công pháp của Phật gia nên trong một gia đình, dòng họ mà có một người tu luyện tốt thì nghiệp lực của người thân cũng được tiêu giảm, tổ tiên cũng vì thế mà đắc được phúc báo.

“Công” trong “khí công” không phải là duy tâm mà là dạng tồn tại vật chất năng lượng, người luyện công thông qua tu luyện có thể cảm nhận được sự tồn tại của nó, vì quanh người tu luyện có trường năng lượng của Phật gia nên người xung quanh cũng được thụ ích, thường có cảm giác thoải mái, dễ chịu khi ở bên cạnh,... Nhiều phụ huynh có con em học Pháp Luân Công và các em biết tự quản mình, tránh xa tệ nạn. Nhiều người nhờ tu mà khỏi bệnh, tuy nhiên đó không phải là mục đích của tu luyện, Pháp Luân Công không phải để trị bệnh. Mục đích của tu luyện là tu xuất ra bản tính lương thiện đang bị vùi lấp của con người, phản bổn quy chân. Pháp Luân Đại Pháp truyền ra cũng là để độ nhân, ai cũng có thể tu luyện, cũng có thể học để làm người tốt hơn.

Tại Hội Sức khỏe Đông Phương năm 1992 và năm 1993 Pháp Luân Công nhận được các danh hiệu cao quý nhất như: *“Minh Tinh Công phái”*, *“thúc đẩy tiến bộ khoa học”*,... Năm 1998 cục thể thao nhà nước kết hợp với giáo sư, chuyên gia y tế điều tra 12.553 học viên thì tỷ lệ là 97,9% cải thiện sức khỏe, 77,5% phục hồi hoàn toàn. Theo một báo cáo điều tra về Pháp Luân Công năm 1998, nguyên Chủ tịch Quốc hội Trung Quốc - Kiều Thạch cũng khẳng định: *“Pháp Luân Công đối với đất nước và nhân dân chỉ có trăm điều lợi mà không có một điều hại”*.

Sức khỏe thực sự rất quan trọng, tu tâm dưỡng tính thực sự cũng rất quan trọng. Pháp Luân Công thực sự giúp con người có sức khỏe tốt, đề cao tâm tính. Dưới đây là hơn 100 bài chia sẻ của người Việt Nam, đều là người thật việc thật, nhiều bài có số điện thoại, địa chỉ liên hệ: (xem tại link <http://bit.ly/2N5DR48>)

Trên thế giới, chính phủ và các tổ chức của hơn 100 quốc gia, vùng lãnh thổ đã tặng cho Pháp Luân Công trên 3000 bằng khen. Tại Ấn độ nhiều nơi được đưa vào dạy trong trường học, trường cảnh sát. Tại Mỹ có trường Đại học đã chính thức đưa Pháp Luân Công vào dạy, tại Canada còn có “tuần Pháp Luân Đại Pháp”, “tháng Pháp Luân Đại Pháp”,...

Ở Việt Nam suốt mấy chục năm qua trên các trang báo hằng ngày ngập tràn những cảnh đau buồn, tệ nạn,... đến nỗi nhiều người đã thành quen như một loại tin tức giải trí hằng ngày chứ không suy nghĩ sâu thêm xem tại sao lại như vậy, và làm sao cho tốt hơn, công an cũng chỉ điều tra ra người phạm tội chứ không điều tra tiếp xem tại sao người ta lại phạm tội.

Nhiều người nói rất nhiều các vấn đề nổi cộm và nhức nhối trong xã hội hiện nay là do chúng ta không giữ được văn hóa truyền thống mấy ngàn năm nay của tổ tiên dẫn đến tiêu chuẩn đạo đức xuống cấp. Đó là nguyên nhân đáng sợ nhất, chứ không phải vì pháp luật chưa hoàn thiện, chính sách chưa kiện toàn hay dân trí còn chưa cao. Tổ tiên chúng ta coi trọng giáo dục giá trị đạo đức để ngăn ngừa hành vi xấu xảy ra, còn hiện nay là coi nhẹ đạo đức, rồi mới đuổi theo hành vi xấu để xử lý hậu quả. Pháp Luân Công với nguyên lý *Chân - Thiện - Nhân* cũng đang góp phần phục hồi lại tinh hoa của văn hóa truyền thống, đề cao đạo đức. Đó cũng là lý do Chính phủ và các tổ chức tại hơn 100 quốc gia trên thế giới đón nhận, phổ truyền cho dân chúng học đồng thời trao tặng cho Pháp Luân Công hơn 3000 bằng khen, và họ thấy rằng công việc của mình đỡ áp lực hơn, công an, cảnh sát công việc cũng nhàn hơn.

Pháp Luân Công là tốt, cũng là điều đã được khẳng định trên toàn thế giới.

Phần I: Một số vấn đề liên quan đến Pháp Luân Công tại Việt Nam

1. Tập Pháp Luân Công có hợp pháp tại Việt Nam?

Con người từ khi sinh ra đã có nhân quyền. Chỉ cần là việc pháp luật không cấm và không ảnh hưởng tới người khác thì đều có thể thể làm, hầu hết những việc con người làm hằng ngày như: hít thở, ăn uống, rèn luyện sức khỏe, đi lại, gặp gỡ người thân, bạn bè, chia sẻ với nhau những điều tốt đẹp,... đều không phải xin phép ai vì đó thuộc về những quyền căn bản của con người, không thuộc vấn đề trái phép hay cho phép. Người dân đóng thuế để xây dựng xã hội vì thế việc ai đó công viên tập luyện cũng là quyền lợi của họ.

Ngoài các quyền về thân thể, con người cũng có quyền được tự do tín ngưỡng.

Về quyền tự do tín ngưỡng, trong điều 24 Hiến Pháp 2013 có ghi:

1. Mọi người có quyền tự do tín ngưỡng, tôn giáo, theo hoặc không theo một tôn giáo nào. Các tôn giáo bình đẳng trước pháp luật.

2. Nhà nước tôn trọng và bảo hộ quyền tự do tín ngưỡng, tôn giáo.

3. Không ai được xâm phạm tự do tín ngưỡng, tôn giáo hoặc lợi dụng tín ngưỡng, tôn giáo để vi phạm pháp luật.

Tín ngưỡng tạm hiểu là tin theo và ngưỡng mộ một người, một vị Thần, một lý thuyết, một chủ nghĩa, một tôn giáo nào đó,... Còn **tôn giáo** là một tổ chức có tín ngưỡng, có nơi thờ tự, giáo lý, nghi thức, nghi lễ, kỷ luật,... Tôn giáo là **Chính giáo** nếu tín ngưỡng vào chân lý, hành thiện giúp người và có khả năng độ nhân. Tôn giáo mà tín ngưỡng vào tà thuyết, kích phát ma tính, hành ác hại người thì chắc chắn là **tà giáo** (ví như **Satan giáo**,...).

Pháp Luân Công không phải tôn giáo nhưng là một môn tu luyện có tín ngưỡng vào *Chân - Thiện - Nhân*, là **Chính tín**. Việc tu luyện Pháp Luân Công ở Việt Nam là thuộc quyền tự do tín ngưỡng, quyền này được hiến pháp và pháp luật nhà nước Việt Nam bảo hộ.

Không phải ai cũng học Pháp Luân Công nhưng nếu ai muốn hay không muốn tu tập môn nào cũng đều là quyền tự do tín ngưỡng của mỗi người, không ai có thể tước đoạt.

Mời bạn đọc xem thêm một số thông tin:

Pháp Luân Công dưới góc nhìn của những người làm an ninh quốc phòng.

<https://www.youtube.com/watch?v=0OaUHQtQudM>

Chia sẻ của thiếu tướng Nguyễn Quang Thống - nguyên tổng biên tập báo quân đội:

<https://www.youtube.com/watch?v=X5-oXicVLjU>

Việc tu luyện Pháp Luân Công tại Việt Nam là hoàn toàn hợp pháp. Người ta cũng không phải lo học viên Pháp Luân Công “làm chính trị”, Pháp Luân Công chỉ đơn thuần là một môn tu luyện. Ngoài ĐCSTQ trên thế giới không có quốc gia văn minh nào lo sợ Pháp Luân Công, không hề có cuộc bạo loạn nào liên quan đến Pháp Luân Công. Ngay tại Trung Quốc dù bức hại tàn khốc như vậy nhưng 20 năm nay không hề thấy học viên Pháp Luân Công trả thù, mà họ vẫn rất ôn hòa, bất bạo động, người tu luyện căn bản là không làm hại ai và không có hứng thú với đấu tranh chính trị, đã 20 năm trôi qua người ta không còn phải lo lắng về điều này. Pháp Luân Công thực sự chỉ có trăm điều lợi không một điều hại.

Việc tập Pháp Luân Công là hoàn toàn hợp pháp và công khai. Nếu cô/bác, anh/chị, bạn bè quan tâm có thể đến các điểm luyện công để được hướng dẫn miễn phí, thông tin các điểm luyện công trên cả nước xem tại: <http://bit.ly/35ynZ0p>

2. Một số hoạt động từ thiện của học viên

Có lẽ nhiều người đã từng nhận được tài liệu về Pháp Luân Công hay bắt gặp ai đó xin chữ ký lên án tội ác của ĐCSTQ, hay bắt gặp ai đó căng băng rôn cho người Trung Quốc xem. Nhiều người cũng thấy điều đó không có gì lạ, nhiều người có thể còn thắc mắc.

Trước hết phải nói một điều rằng, việc chia sẻ những điều tốt đẹp cho những người mình yêu quý hay những người có duyên là thuộc về nhân quyền. Còn việc lên án tội ác của ĐCSTQ là việc nhân nghĩa. ĐCSTQ đang bắt cóc người dân để mổ sòng lấy nội tạng đem bán, nhiều người dân Việt Nam đã không hề ngần ngại ký tên lên án tội ác này. Đó thực sự là điều rất trân quý, cũng là đang tạo phúc cho bản thân, gia đình.

Tuy vậy, trong câu chuyện này vẫn có một sự im lặng đáng sợ. Có câu “*cháy nhà hàng xóm bình chân như vại*”. Ở một đất nước chiếm khoảng 1/5 dân số thế giới, khi chính tín của con người nơi đây bị trù dập thì cái ác sẽ có cơ hội lên ngôi: hàng giả, hàng nhái, ma túy, thực phẩm độc hại, xả thải ô nhiễm..., do bộ phận xấu người Trung Quốc làm ra sẽ phát tán, ngập tràn khắp nơi mà còn lôi kéo, cấu kết với người bản địa cầu tài hại mệnh, vì thế bức hại chính tín ở Trung Quốc cũng là bức hại người dân toàn thế giới. 20 năm qua cũng không biết bao nhiêu người vì thiếu thông tin đã sang Trung Quốc “du lịch ghép tạng”. ĐCSTQ đối xử với người dân Trung Quốc như thế thì nó sẽ không đối xử tốt hơn với dân hàng xóm, nên còn có nguy cơ người Việt Nam nhất là trẻ em bị bắt cóc, bán sang Trung Quốc lấy nội tạng.

Vì muốn tốt cho người khác, vì nghĩa đồng môn mà cứu người, hay cảnh báo để người Việt Nam không sang Trung Quốc ghép tạng hay để con người thấy rõ bản chất của bất kỳ tổ chức nào phá hoại đạo đức đều là việc vô cùng ý nghĩa. Còn vấn đề tu học hay không, lựa chọn giữa thiện ác thế nào là ở mỗi người, cũng không thể lôi kéo.

Làm việc thiện vốn là việc phổ biến. Ngoài đời sống vật chất con người còn có đời sống tinh thần. Có người làm hiệp sĩ bắt cướp, có người đi phát cháo tình nguyện, có người đi giúp đỡ dân nghèo, dân oan, ủng hộ đồng bào lũ lụt,... và làm được việc gì tốt cũng mang lại hạnh phúc, ý nghĩa cho cuộc sống, phúc cho dòng họ. Ở đâu cũng có người tốt người xấu, nhiều người ghét người Trung Quốc nhưng họ cũng là nạn nhân, do bị ĐCSTQ lãnh đạo, tẩy não,... càng không phải vì kỳ thị mà không uống thuốc Bắc, không xem Tây Du Ký, không lấy từ Hán Việt để đặt tên.

Tuy là làm từ thiện nhưng không phải ai cũng hiểu cho, đôi lúc cũng phải chịu một chút oan khuất, có một số trường hợp ở một số nơi nói việc lên án là “trái phép” và còn “mời” về làm việc, yêu cầu viết tường trình, ký cam kết, trong trường hợp này người dân có quyền không hợp tác vì không làm gì sai pháp luật. Pháp luật cũng nói thấy chết mà không cứu là có tội, thờ ơ, vô cảm, tiếp tay hay cản trở việc vạch trần tội ác cũng có khác gì kẻ ác.

Trong quyết định số 793/QĐ-TTg về ngày toàn dân phòng chống buôn bán người của thủ tướng chính phủ, tại điều 2 còn có đoạn như sau: “...; vận động toàn dân tham gia và động viên, khen thưởng kịp thời tập thể, cá nhân có thành tích xuất sắc trong công tác phòng, chống mua bán người.” (Chi tiết tại <http://bit.ly/2Fvk88M>)

Bất cứ ai thấy việc oan trái, tà ác thì đều có thể góp một tiếng nói lương tri đó gọi là “nhân đạo”. Đây cũng là việc của chính phủ, còn nhiều người dân Việt Nam làm việc này xuất phát từ lương tâm, không phải là vì tiền hay “làm chính trị” và họ sẵn lòng bỏ tiền túi của mình ra để in tài liệu, vì thế nếu không động viên, khen thưởng thì cũng không sao nhưng không nên cản trở mà nên tạo mọi điều kiện.

Phần II: Sự thật xung quanh môn tu luyện Pháp Luân Công

1. Chiến dịch và thủ đoạn vu khống Pháp Luân Công của ĐCSTQ

ĐCSTQ chẳng lo gì cho người dân, nó chỉ lo cho sự thống trị của mình. Không phải đến năm 1999, mà từ năm 1996 ĐCSTQ đã đưa tin bôi nhọ, đến năm 1997 ĐCSTQ điều tra để tìm lý do cấm nhưng không thấy gì, sau đó lại buộc tội Pháp Luân Công là “tà giáo” và cho Cục An ninh chính trị đi tìm chứng cứ nhưng cũng không có gì. Chính vì Pháp Luân Công hoàn toàn chân chính nên để đàn áp, ĐCSTQ phải vu khống. Không có lý do thì Đảng nghĩ ra lý do, tưởng tượng ra kẻ thù. Thủ đoạn quen thuộc đã được ĐCSTQ tích lũy qua năm tháng đấu tranh là: **“Cái loa đi trước cái gậy theo sau”**.

Giang Trạch Dân đã lập ra phòng 610 - một tổ chức phi pháp kiểu như Gestapo của phát xít Đức, chuyên nhận “khâu dụ” để bôi nhọ, bức hại học viên Pháp Luân Công cả trong, ngoài nước. Vì bất chính, sợ bị lộ, nên chỉ làm việc bằng miệng không ra văn bản, cấm ghi âm, ghi hình. Pháp luật của Trung Quốc cũng không cấm Pháp Luân Công, chính Giang Trạch Dân và ĐCSTQ đã chà đạp và vi phạm pháp luật.

ĐCSTQ nắm bắt rất rõ tâm lý người dân và nó cực kỳ thành thạo ngôn ngữ tuyên truyền để định hướng dư luận, do đã tích lũy kinh nghiệm gần 100 năm hành ác, ĐCSTQ có lẽ rất tự tin về kỹ năng tuyên truyền của mình, nhưng giấy không bọc được lửa:

1.1 Thỉnh nguyện ôn hòa bị chụp mũ thành “làm chính trị”.

Tháng 4/1999 tạp chí Cao đẳng Thiên Tân đã đăng một bài miệt thị Pháp Luân Công, các học viên đến Thiên Tân yêu cầu cải chính lại thông tin, 45 người đã bị cảnh sát bắt giữ trái phép. Ngày 25/4/1999 học viên thỉnh nguyện ôn hòa tại Trung Nam Hải theo đúng điều 41 của Hiến Pháp Trung Quốc để yêu cầu trả tự do cho những người bị bắt và cải chính thông tin bôi nhọ pháp môn thì ĐCSTQ chụp mũ là “làm chính trị”, “vi công Trung Nam Hải”, trong khi học viên họ tay không tác sát, không có gạch thì lấy gì để “công”.

1.2 Giàn dựng vụ tự thiêu giả để vu vạ cho Pháp Luân Công

Pháp lý của Pháp Luân Công không cho phép tự sát, tự sát là tội sát nhân, nhưng đến tháng 01/2001, ĐCSTQ giàn dựng vụ Tự thiêu giả tại Thiên An Môn để vu khống, gán mác “tà giáo” cho Pháp Luân Công rồi trắng trợn tuyên truyền cả trong ngoài nước, vậy mà đã lừa được rất nhiều người, giấy không bọc được lửa, đến tháng 8/2001 thì việc này bị vạch trần tại Liên Hợp Quốc bởi Tổ chức Phát triển Giáo dục Quốc tế (IED), rằng đây là màn kịch do ĐCSTQ giàn dựng để lừa Đảng viên của mình, lừa người dân Trung Quốc và cả thế giới.

Một người đi “tự thiêu” là Vương Tiến Đông, “tự thiêu” mà tóc vẫn còn, tư thế ngồi không phải đả tọa mà theo kiểu “giải phóng quân”. Vở kịch ĐCSTQ tạo ra còn có cảnh mẫu tử cùng đi tự thiêu vì tình mẫu tử dễ xúc động lòng người. Đó là cô Lưu Xuân Linh và con gái. Theo kết quả phân tích từ video quay chậm, cô đã bị đánh mạnh vào đầu và chết ngay tại hiện trường đám cháy. Con gái cô là cháu Lưu Tư Ảnh, 12 tuổi, cùng mẹ tham gia vở kịch, ĐCSTQ nói cô bé bị bỏng rất nặng và đã bị giải phẫu thanh quản, nhưng 4 ngày sau đã có thể trả lời phỏng vấn của đài truyền hình trung ương, thậm chí còn có thể hát, điều mà theo y học là không thể xảy ra, tới ngày 17/3/2001 cô bé Lưu Tư Ảnh chết một cách bí ẩn tại bệnh viện.

Tại Trung Quốc, do Đảng kiểm soát thông tin nên hầu hết mọi người đều không biết sự thật, vụ tự thiêu được tuyên truyền liên tục trên truyền hình, báo chí,... để kích động hận thù, thậm chí được đưa vào sách giáo khoa “giáo dục tư tưởng và đạo đức”, sách chính trị để lừa dối, đầu độc học sinh.

1.3 Tuyên truyền về 1400 trường hợp tử vong do tự sát, không điều trị y tế.

ĐCSTQ cất lực dàn dựng, thu thập trên toàn quốc và tuyên truyền có 1400 học viên Pháp Luân Công đã chết do “tự tử”, “do không uống thuốc” từ năm 1992-1999.

Tuyên truyền tự tử “do tập Pháp Luân Công”:

Cũng như câu chuyện về “tự thiêu tại Thiên An môn” rất nhiều câu chuyện khác đã được giàn dựng, vu vạ và đã lừa được rất nhiều người, dưới đây là một câu chuyện:

“Một người đàn ông treo cổ trên cần cầu, ĐCSTQ nói rằng ông này tự treo cổ vì tu luyện Pháp Luân Công. Thật ra ông là một nông dân tại một vùng phụ cận thành phố Cát Lâm và sinh sống bằng nghề sửa xe đạp. Ông ấy không đăng ký giấy tờ cho việc kinh doanh nhỏ lẻ của mình và dụng cụ hành nghề của ông đã bị ban quản lý chợ tịch thu. Ông không chịu nổi áp lực của cuộc sống và tự treo cổ mình. Tất cả những người hàng xóm biết rằng ông ấy chưa bao giờ tu luyện Pháp Luân Công. Gia đình ông dự định kiện ban quản lý chợ, chính quyền địa phương đồng ý trả tiền bồi thường cho họ nếu họ nói rằng ông là đệ tử Pháp Luân Công. Công an cố tình trưng bày sách Pháp Luân Công và hai chai rượu vang trắng gần thi hài của ông khi họ chụp những tấm hình làm bằng chứng...”

(Xem bài: <http://en.minghui.org/html/articles/2005/1/28/56974.html>).

Tuyên truyền Pháp Luân Công cấm không cho uống thuốc:

ĐCSTQ tuyên truyền Pháp Luân Công cấm không cho uống thuốc, tuy nhiên trong kinh sách của Pháp Luân Công không hề cấm uống thuốc, thực tế là có học viên uống thuốc và cũng có nhiều người không uống, điều đó là do bản thân tự quyết định. Pháp Luân Công là một pháp môn tu luyện, mục đích không phải chữa bệnh nên nếu ai bệnh nặng, tâm bệnh không buông được thì nên đến bệnh viện điều trị.

Có nhiều người đi viện đã nhiều năm và biết bệnh viện không chữa hết được bệnh cho họ nên họ không uống thuốc nữa và lựa chọn con đường tu luyện. Ngay đối với người không luyện công bác sĩ cũng nói rằng quá lạm dụng thuốc sức đề kháng sẽ giảm, sau này sẽ nhờn thuốc, thuốc uống quá nhiều sẽ thành thuốc độc, nhiều bệnh nhẹ thông qua chịu đựng một chút là khỏi. Cũng có người luyện công đến khi họ thấy khỏe rồi thì không uống thuốc nữa.

Có nhiều loại phương pháp trị bệnh, mỗi loại đều có nguyên lý riêng và lựa chọn phương pháp nào thì theo nguyên lý của phương pháp đó. Nếu ai đó đến bệnh viện, bác sĩ kê đơn thuốc về nhà không chiếu theo đơn, lại bữa uống, bữa không đến lúc bệnh không khỏi thì không phải do bệnh viện, hay trường hợp bệnh nặng quá thì dù đến bệnh viện bác sĩ cũng không chữa được. Con người không phải là trường sinh, có thể đến lúc nào đó cũng sẽ hết mệnh phải rời đi dẫu cho người đó là đang uống thuốc, đang tu luyện hay thậm chí đang không làm gì cả.

Lấy ví dụ: người ta đều biết Tây y, Đông y và Khí công đều có thể chữa bệnh và vẫn có người chết dù chữa theo phương pháp nào. Nếu một người đang bị bệnh nặng tìm đến bệnh viện nhưng không qua khỏi không phải “do bệnh viện không cho uống thuốc Bắc”, đổi lại nếu người đó tìm đến thầy lang và không qua khỏi thì cũng không phải “do thầy lang không cho đi bệnh viện” và nếu người đó không qua khỏi khi lựa chọn theo phương pháp khí công và ai đó nói “do luyện khí công không cho uống thuốc”.

Tu luyện Pháp Luân Công hoàn toàn có thể khỏi bệnh mà không dùng thuốc.

Điều này đã được chính phủ Trung Quốc và giới y học kiểm chứng. Năm 1998 cục thể thao nhà nước kết hợp với giáo sư, chuyên gia y tế điều tra 12.553 học viên thì tỷ lệ là 97,9% cải thiện sức khỏe, 77,5% phục hồi hoàn toàn. (xem thêm ở Việt Nam <http://bit.ly/2N5DR48>)

Trang web chính thức của Hiệp hội Ung thư Hoa Kỳ (ASCO) có đưa kết quả một báo cáo nghiên cứu cho thấy 147/152 bệnh nhân ung thư sau khi tập Pháp Luân Công đã khỏi bệnh sau 5 tháng đến 1 năm chiếm 96,7%, 2 trường hợp chưa khỏi nhưng vẫn sống, 3 trường hợp đã chết nhưng kéo dài cuộc sống thêm 56 - 61 tháng dù theo các bác sĩ chỉ sống thêm được khoảng 5 tháng (xem tại <https://meetinglibrary.asco.org/record/127317/abstract>). Việc không theo phương pháp trị liệu này và lựa chọn theo một con đường khác có tỷ lệ % khỏi bệnh cao hơn là hoàn toàn lý trí và bình thường dù không thể tuyệt đối hóa 100%.

Theo Tây y, phương pháp hóa trị dùng proton, neutron,... để tiêu diệt các tế bào ung thư nhưng nó cũng tiêu diệt cả những tế bào không ung thư. Người ta dùng máy móc đo thấy quanh người tu luyện Pháp Luân Công cũng có proton, neutron,... vì là công pháp của Phật gia nên năng lượng đó có thiện tính nên không làm hại các tế bào khác. Đây chỉ là biểu hiện ở bề mặt để nói rằng tu luyện khỏi bệnh là có cơ sở khoa học, cũng có nhiều người không khỏi và qua đời nhưng tất cả đều được kéo dài thêm thời gian sống so với thời gian bệnh viện chuẩn đoán trước đó và tu luyện đối với tâm linh cũng là có nhiều điều tốt so với không tu.

Theo Tây y bệnh do virus, vi trùng,... còn nhà Phật gọi đó là nghiệp, thanh lý bệnh trong tu luyện cũng có nguyên lý riêng và vì là tu luyện nên nó khác rất nhiều các phương pháp thông thường, điều đó đòi hỏi ngộ tính, đức tin, chiều theo nguyên lý của tu luyện.

Sau cùng, không phải tu luyện rồi thì không chết, nhưng thử đổi hướng suy nghĩ theo chiều tích cực để nhìn rộng hơn và thử làm một phép tính về tỷ lệ tử vong của nhóm người tu luyện Pháp Luân Công so với tỷ lệ tử vong chung, xem 1400 trường hợp này có ý nghĩa gì?

Bỏ qua nhiều vụ dàn dựng, vì ĐCSTQ tuyên bố học viên Pháp Luân Công từ chối uống thuốc nên tất cả học viên đã chết trong hơn bảy năm từ T5.1992 - T7.1999 đều được tính vào trong 1400 trường hợp tử vong nêu trên. Cũng dễ hào phóng và dễ tính toán thay vì 7 năm chỉ cho là trong 1 năm từ T7.1998 - T7.1999 có 1,4 nghìn học viên qua đời.

Theo ĐCSTQ lúc đó có hơn 70 triệu học viên, coi như số này không tu luyện Pháp Luân Công mà cũng như mọi người khác, đây chủ yếu lại là nhóm người lớn tuổi, mắc rất nhiều bệnh nên tỷ lệ tử vong thực tế sẽ cao hơn bình quân nhưng để tính bảo lưu một chút cứ theo tỷ lệ tử vong chung của dân số Trung Quốc thời gian đó là 6,5‰ mà tính thì trong hơn 70 triệu người đó có hơn 455 nghìn người đã chết trong 1 năm đó chứ không thể là 1,4 nghìn.

Điều đó lại chứng minh một điều kinh ngạc chưa từng thấy là tu luyện Pháp Luân Công giúp tỷ lệ tử vong giảm đi hơn 300 lần và có hơn 45 vạn người ở Trung Quốc đã chết trong thời gian một năm đó nếu không lựa chọn tu luyện Pháp Luân Công. Do tu luyện nên mệnh con người được kéo dài thêm, nếu không nhiều người đã hết mệnh, đã chết từ lâu rồi. Việc bỏ nhẹ một điều tốt như vậy là đã cướp đi cơ hội sống của rất nhiều người, đó là tội ác.

1.4. Lợi dụng một số trường hợp giết người man rợ để vu vạ cho Pháp Luân Công

Hiện trên thế giới mỗi ngày có khoảng một nghìn vụ giết người, nếu ai trong số đó đã từng quy y cửa Phật hay cuối tuần vẫn đi nhà thờ thì không thể nói là do họ theo Phật giáo hay Thiên chúa giáo, vì các tín ngưỡng, tôn giáo đó đều khuyên người ta hành thiện, đó chỉ là hành vi cá nhân, Pháp Luân Công cũng vậy và những hành vi đi ngược với tôn chỉ của Pháp môn thì không thể coi là học viên Pháp Luân Công.

Pháp Luân Công phổ truyền công khai ngoài xã hội đã hơn 27 năm với hơn 100 triệu người tập, đủ để người ta có thể phân biệt tốt hay xấu. Nếu nói giết người là do tu luyện, thì 100 triệu người kia họ đang ở đâu và làm gì. Ngay chính phủ Trung Quốc vào năm 1998 đã điều tra và kết luận từ khi Pháp Luân Công được truyền ra tỉ lệ tội phạm và chi phí y tế giảm, có rất nhiều người còn cai bỏ được ma túy sau khi tu luyện Pháp Luân Công.

Có thể người nào đó mắc bệnh tâm thần từ trước, hay đã từng tu luyện Pháp Luân Công nhưng sau đó không cải thiện được bản thân, hay sau đó bỏ tu và đi theo một con đường nào khác và gây ra hành vi phạm tội,... nên tình huống chân thực cần phải điều tra cho rõ mới có thể đưa ra kết luận, chứ vụ vạ là do tập Pháp Luân Công thì hẳn là không đúng.

Một vụ giết người do Phó Di Bân, một người bị loạn thần kinh gây ra ở Bắc Kinh và một vụ đầu độc chết người do một kẻ ăn xin ở tỉnh Chiết Giang đều bị vu vạ cho Pháp Luân Công cùng với rất nhiều trường hợp khác. Vụ án Trần Minh Minh là một ví dụ điển hình. Tại bang Ohio Hoa Kỳ xảy ra một vụ án mạng, một phụ nữ gốc Hoa 29 tuổi tên Trần Minh Minh đã sát hại cô con gái 5 tuổi, sau đó cô cùng chồng đem thi thể của bé gái giấu trong quán ăn. Trước đó cô Trần sang Mỹ xin tị nạn với danh nghĩa Pháp Luân Công.

Trong khi nhiều hàng xóm người Mỹ thương xót mang hoa đến tiễn đưa cô bé, truyền thông của ĐCSTQ lại như đàn kèn kèn nhìn thấy xác chết, mượn sự kiện giết con của Trần Minh Minh nhào nặn, giật tít thành “sự kiện thành viên si mê Pháp Luân Công giết chết bé gái vị thành niên” khiến cho người dân thêm hoang mang và bôi nhọ văn hóa tu luyện.

Chân tướng vụ này sau đó đã được cảnh sát Mỹ làm rõ, nguyên nhân là do cô này bị áp lực công việc, tức giận không kiềm chế được bản thân nên đánh chết con, và dĩ nhiên nó không thể là “do tập Pháp Luân Công”, thêm vào đó năm 2009 Trần Minh Minh đã từng mạo danh học viên Pháp Luân Công để xin tị nạn chính trị tại Mỹ, nhưng bị Tòa án Di dân phủ quyết. Quan tòa cũng đã kết luận: Cô ta không phải là học viên Pháp Luân Công.

Vụ việc tuyên truyền vu vạ này của ĐCSTQ mặc dù đã bị thế giới lật tẩy nhưng không phải ai ở Trung Quốc ai cũng biết vượt tường lửa để xem sự thật, mới đây vụ án này cũng được một số người làm việc trong báo Thanh Niên ở Việt Nam đưa tin lại vào tháng 05/2019.

1.5 Tuyên truyền pha trộn với các môn khí công giả

Đến nay bao nhiêu cái tốt của Pháp Luân Công thì ĐCSTQ giấu đi, thủ đoạn tuyên truyền cũng biến hóa nhiều chiêu số như tấn công rầm rộ khí công giả trên tivi, báo đài, rồi gán ghép với Pháp Luân Công. Ban tuyên giáo sau đó thậm chí chỉ cần tuyên truyền bôi nhọ khí công Mật tông Tây Tạng thì người dân liền phụ họa, liên tưởng, móc nối sang Pháp Luân Công vì có chung từ “khí công”. Họ nghĩ mình suy luận logic nhưng là bị ĐCSTQ “định hướng dư luận” do nhiễm văn hóa chụp mũ. Thực tế có rất nhiều người vì danh, lợi giả mạo Mật tông Tây Tạng và Pháp Luân Công cũng không liên quan gì đến Mật tông Tây Tạng.

Để đạt được mục đích tuyên truyền, ngoài nhân tố do ác ý của người làm tin cũng cần nói đến nguyên nhân do văn hóa người tiếp nhận vốn bị ĐCSTQ cấy vào từ trước. Ở một phương diện nếu trong tâm một người chứa đầy tật đố, thù hằn, tâm nhãn nhỏ, tâm lượng hẹp thì họ thường vội vã chụp mũ, thiên kiến, nghĩ xấu về người khác để cho bản thân có cảm giác được tôn lên vì thế mà nhắm mắt phản đối, không có lý trí để phân biệt tốt xấu, đúng sai, ngoài ra còn nhiều phương diện văn hóa khác nữa sẽ được trình bày ở các mục sau để giải thích thêm tại sao nhiều người lại hòa theo hay làm ngơ, tại sao người ta lại đem nó đi rêu rao khiến cho người khác bị hại trong khi ngay bản thân họ còn không chắc là thật hay giả?

ĐCSTQ còn cho Đảng viên trà trộn vào giáo hội Phật giáo ở nhiều nơi để gây chia rẽ Phật môn, thực tế có nhiều hòa thượng, cao tăng nhiều nơi biết Pháp Luân Công là gì và đang âm thầm tu luyện trong chùa, nhiều người vì tâm danh chưa xem nhẹ được, duy hộ danh cho bản thân nên cũng chưa tìm hiểu thêm, chưa đọc hết sách Chuyển Pháp Luân, cũng chưa tìm hiểu những điều đức Phật Thích Ca Mâu Ni giảng trong Niết Bàn kinh. *(Những tuyên truyền độc hại của ĐCSTQ cũng được phát tán vào giáo hội Phật giáo ở Việt Nam, nếu cô/bác, anh/chị là quý Phật tử muốn biết sự thật thì có thể xem ở đây: <http://bit.ly/2qlsriP>)*

2. ĐCSTQ bức hại học viên Pháp Luân Công như thế nào

Từ ngày 22/07/1999, truyền thông của ĐCSTQ tổng công kích Pháp Luân Công, lừa dối, xúi bẩy, vận động nhân dân tham gia đấu tranh, khi thấy chính quyền của họ và người dân đã mắc lừa và hòa theo thì tăng cường bắt cóc, tống tiền, xông vào nhà cướp cửa, bắt cóc đưa vào nhà tù, trại tập trung,... tra tấn hòng ép học viên phi báng pháp môn, từ bỏ tu luyện.

ĐCSTQ bảo kê cho nhân viên tra tấn, giết người phi pháp theo lệnh của ông Giang “đánh chết được tính là tự sát” và dùng danh lợi, dẫn dụ thăng chức, khen thưởng cho ai lập được thành tích “chuyển hóa” học viên. Họ vốn vô Thần và họ coi Đảng là tối cao, họ làm theo ý chỉ của Đảng và nghĩ rằng không phải chịu trách nhiệm về việc làm của mình.

Dưới đây là một số thủ đoạn tra tấn, có những điều tàn bạo chưa từng thấy:

- Cảnh sát và đầu gấu trong nhà tù dùng gậy, dùi cui,... đánh đập dã man thân thể các học viên, cảnh sát gây sốc điện, đóng cọc sắt vào bàn tay, buộc dây thừng vào chân học viên rồi dùng xe máy kéo lê tốc độ cao cho đến chết, mặt mũi bị cào nát bê bết máu không còn nhận ra được nữa,...
- Cảnh sát và tù nhân dùng lông ngựa nhét vào bộ phận sinh dục nam, có kẻ bóp nát tinh hoàn học viên nam, cảnh sát sốc điện vào bộ phận sinh dục, cắt, đốt vú. Cảnh sát đẩy học viên nữ vào xà lim tù nhân nam rồi xúi bẩy họ đánh đập và cưỡng hiếp tập thể, nhét ớt vào bộ phận sinh dục nữ,...
- Cảnh sát bức thực bằng phân người, cấm ngủ, tuyên truyền bôi nhọ suốt 24h, tiêm thuốc độc hủy hoại thần kinh,...

Sau khi bức hại đến chết học viên Pháp Luân Công ĐCSTQ cho hỏa thiêu thi thể để phi tang và báo cáo là chết do “tự thiêu”, “tự tử”. (Xem thêm tại <http://bit.ly/33bNjas>)

ĐCSTQ giết chết thai nhi để đưa mẹ đi tẩy não:

“Cô Trương Hán Vân 33 tuổi ở Thành phố Hán Trung, Tỉnh Thiểm Tây. Cô từng bị mất kinh và không thể sinh con. Sau khi tập Pháp Luân Công cơ thể cô trở lại bình thường và cô đã mang thai, cả gia đình đều biết ơn Pháp Luân Công.

Vào tháng 03 năm 2001, để hoàn thành nhiệm vụ được giao, Mã Bình An - Giám đốc Ban An ninh Chính trị của đồn cảnh sát quận Hán Đài và các sĩ quan từ Phòng 610 của Hán Trung muốn đưa cô Trương đến trung tâm tẩy não. Họ đã không tìm thấy cô ấy, vì vậy họ đóng cửa khu vực xây dựng do cha và em trai cô vận hành để gây sức ép, họ bắt và còng tay chông cô vào một cây cầu bắc qua sông Gia Lăng để bêu rếu anh trước công chúng. Cuối cùng, họ đã bắt cóc cô Trương từ nhà của một người thân trong khi cô sắp chuyển dạ.

Họ đưa cô đến bệnh viện để cưỡng bức phá thai, giết đứa con trong bụng hòng đưa người mẹ đi tẩy não. Bởi vì thai nhi đã rất lớn, họ đã phanh thây thai nhi thành nhiều mảnh nhỏ để lấy nó ra.” (Nguồn: tổng hợp từ các bài về trường hợp cô Trương trên Minghui.org)

Dưới sự kiểm soát truyền thông và bức hại tàn bạo của ĐCSTQ các học viên Pháp Luân Công vẫn dùng hình thức ôn hòa và tấm lòng từ thiện để đối đãi, dưới đây là câu chuyện về trường hợp của anh Lưu Thành Quân:

Năm 2002, Lưu Thành Quân 31 tuổi. Anh ấy cao lớn và khỏe mạnh. Tại quê nhà thuộc huyện Nông An, anh từng là một kẻ du côn khét tiếng, không ai dám thách thức anh, nhưng việc tu luyện Pháp Luân Công về cơ bản đã thay đổi anh từ một kẻ vô lương tâm thành người tin và sống theo các nguyên lý Chân-Thiện-Nhẫn.

Sau khi cuộc đàn áp bắt đầu, anh Lưu đã đến Bắc Kinh để thỉnh nguyện cho Pháp Luân Công vài lần. Mỗi lần anh đều đã bị bắt cóc và bỏ tù. Vì thông tin bị ĐCSTQ kiểm soát và tuyên truyền vu khống, anh đã cùng một số học viên khác lên kế hoạch chèn sóng vào mạng truyền hình cáp để phát đi sự thật về Pháp Luân Công “tự thiêu hay trò lừa bịp?” và “Pháp Luân Đại Pháp hồng truyền khắp thế giới”. Kế hoạch thành công, đêm ngày 05 tháng 03 năm 2002 chương trình đã được phát sóng đồng thời trên tám kênh tới 300.000 hộ có thuê bao truyền hình cáp tại thành phố Trường Xuân, tỉnh Cát Lâm. ĐCSTQ đã vô cùng sợ hãi và tức giận. Giang Trạch Dân truyền ra mật lệnh: “giết không tha”.

ĐCSTQ đã bắt được anh. Tại trại giam anh bị bắt ngồi trên “ghế cọp” suốt 52 ngày. Họ buộc anh trên một chiếc giường tra tấn trong hơn năm mươi ngày. Anh chịu đủ loại cực hình, răng bị đánh gãy hết, da ở bụng bị xé rách khiến ruột non lòi ra ngoài.

Tháng 10/2002, Lưu Thành Quân bị kết án bắt hợp pháp 19 năm tù giam. Anh Lưu bị đưa tới đại đội 1 của nhà tù số 2 tỉnh Cát Lâm. Quản ngục đã xúi giục các phạm nhân tra tấn anh. Mông bị đánh sưng rất lớn, rỉ nước, ngay cả quần lót cũng cởi không được. Lính canh rút thắt lưng quật vào mặt anh, đặc biệt vào mắt, khiến nút cài trên thắt lưng cũng bị đánh vỡ.

Cuối tháng 08 năm 2003, anh Lưu bị chuyển tới đại đội 5. Anh Lưu luôn cự tuyệt lao động nô lệ tại bất cứ trung tâm giam giữ, trại lao động hay nhà tù nào, vì vậy mà anh bị bức hại ngày càng nghiêm trọng hơn. Anh đã tuyệt thực để phản đối. Anh đem thẻ mua đồ trong tù của mình cho các học viên Pháp Luân Công khác dùng. Dặn dò họ mua chút thực phẩm dinh dưỡng cho các học viên đang bị biệt giam và những người có nhu cầu dinh dưỡng nhất.

Sự ra đi của một linh hồn cao thượng

Ngày 21 tháng 10, nhà tù thông báo cho thân nhân về tình trạng nguy kịch của anh Lưu, mọi người nhanh tới Bệnh viện Trung tâm tỉnh Cát Lâm, khi đó anh chỉ còn chút hơi tàn, cả người gầy như que củi, toàn thân khắp nơi là vết thương, hốc mắt sâu. Nhà tù đồng ý để gia đình anh Lưu bảo lãnh cho anh ra ngoài điều trị y tế. Tuy nhiên, Phòng 610 quận Nông An, quê hương của anh Thành Quân, đã từ chối. Lưu Thành Quân bị đưa trở lại biệt giam trong tù vào đầu tháng 12. Khi đó anh đã không thể tự đứng dậy, đại tiện mất kiểm soát.

Ngày 24 tháng 12 năm 2003, anh Lưu được chuyển tới Bệnh viện Liên kết Trung-Nhật. Khi đó là đêm Giáng Sinh, cả thế giới bên ngoài đang đắm mình trong không khí lễ hội. Chỉ còn một chút hơi tàn, Lưu Thành Quân muốn giấy bút để viết xuống 5 chữ cuối cùng: “Pháp Luân Đại Pháp hảo!”

Ngày 25 tháng 12, khi gia đình anh đến, thấy anh thất khiếu chảy máu, trên người tất cả đều là máu, mạch máu trên đùi như thể bị bung ra, mặt đất toàn là máu. Toàn thân anh đầy thương tích, khí quan suy kiệt, nói chuyện rất khó khăn. Nhưng anh cố gom chút sức lực cuối cùng chỉ tay về phía người tù nhân đã chăm sóc anh trong bệnh viện, nói: “*Anh ấy... đã giúp tôi... dọn phân... và nước tiểu... Sau khi... tôi chết..., mọi người... hãy ... chăm sóc... anh ấy... Cứu... độ... anh ấy.*” Lúc đó, mọi người không khỏi động lòng rơi lệ.

Khoảng 4 giờ sáng ngày 26 tháng 12, sau 21 tháng chịu đựng tra tấn, Lưu Thành Quân đã chết, lúc đó anh chỉ mới 32 tuổi. Vào hôm đó, nhà tù huy động rất đông cảnh sát, bắt chấp thân nhân phản đối, không cần khám nghiệm tử thi, cưỡng chế hỏa táng.

Thấy con trai chết thảm, mẹ anh khóc ngất đi. Cha anh, ông Lưu Trường Thái, nói: *“Tôi nhất định phải đòi lại công bằng cho con trai tôi, nếu không tôi không cách nào sống tiếp được nữa! Tôi nghĩ thế nào cũng không thông, một người làm người tốt, một lòng hướng thiện, tại sao bị giết hại ác độc thế này. Luật pháp, công lý ở đâu? Nhân gian chính nghĩa ở chỗ nào? Bọn họ dùng thủ đoạn ác độc hại chết con tôi? Con tôi lúc sắp chết lỗ mũi, lỗ tai, bấp bùi mọi chỗ đều chảy đầy máu, rốt cuộc là tại sao?!”*

Sau cái chết của anh Lưu, ngày 28 tháng 03 năm 2005, cha của anh Lưu qua đời vì quá đau buồn. (Trích từ câu chuyện về anh Lưu Thành Quân, xem đầy đủ tại: <http://bit.ly/2LD8ixp>)

Thâm độc hơn ĐCSTQ còn thực hiện chính sách liên đới tới thân nhân, trường học, nơi công tác, địa phương,... khiến nhiều nơi vì sợ cấp trên, sợ liên lụy, vì lợi ích cá nhân mà trở thành bất Hiếu, bất Nhân, bất Nghĩa: đuổi việc, xa lánh, ngăn cấm, giám sát..., quay lưng lại với người tu. Nhiều con học viên bị đuổi học, nhiều em nhỏ lang thang vô gia cư.

Tội ác mổ cấp nội tạng:

Đỉnh điểm của tội ác là mổ cấp nội tạng sống học viên Pháp Luân Công bán lại cho chính người dân Trung Quốc và thế giới theo các đơn đặt hàng^[2]. Chính vì có kho tạng sống nên ghép thận ở Trung Quốc có thể chỉ đợi 1 tuần, trong khi ở Mỹ có thể tới hàng năm. Theo các báo cáo số người bị mổ cấp nội tạng sống lên tới hàng vạn đến hàng triệu người với hơn 800 bệnh viện tham gia. Học viên Pháp Luân Công bị rạch một đường dài từ ngực tới bụng, sau đó các nội tạng bị cắt ra và lấy đi. Trong hầu hết thời gian phẫu thuật, người bị mổ cấp nội tạng ở trong trạng thái hấp hối nhưng chưa chết và phải vùng vẫy trong tuyệt vọng, đây là hành vi sát nhân phi thường tàn nhẫn. Các nội tạng bị lấy đi gồm có gan, thận, tim, phổi,... còn cả giác mạc, não,... ĐCSTQ còn tận thu khi lột da học viên Pháp Luân Công.

Cô Annie (bí danh) làm nhân viên thống kê tại Y viện Huyết khối tỉnh Liêu Ninh, chồng của cô là bác sĩ phẫu thuật cũng làm việc tại bệnh viện này. Cuối năm 2003, chồng cô xuất hiện triệu chứng hoang loạn tinh thần, đêm gặp ác mộng đến đổ mồ hôi hột, khiến khăn trải giường ướt đẫm, hằn cả hình người. Sau đó ông mới nói với người nhà rằng bệnh viện lấy một lượng lớn tạng thận, tạng gan, v.v. từ các học viên Pháp Luân Công; những học viên này rất nhiều là còn sống. Người ta nói với ông: *“Ông đã bước lên con thuyền này rồi, giết một người là sát nhân, mà giết nhiều người cũng là sát nhân.”* Lúc ấy họ nói với ông giết hại học viên Pháp Luân Công không tính là phạm tội, là giúp ĐCSTQ “tiêu diệt kẻ thù”.

Năm 2004 cô Annie yêu cầu chồng nghỉ việc và anh đồng ý, họ đã suýt bị giết bởi một tổ chức ngầm tại Trung Quốc, sau đó cô đã trốn được sang Mỹ. Tại một cuộc họp báo tại Washington DC ngày 20/04/2006 cô Annie đã tiết lộ: Y viện Huyết khối tỉnh Liêu Ninh là trại tập trung trá hình có cơ sở ngầm dưới lòng đất, là kho nội tạng sống nơi giam giữ khoảng 6000 học viên Pháp Luân Công (địa chỉ: số 49 đường Tuyết Tùng, quận Tô Gia Đồn, Tp.Thẩm Dương, tỉnh Liêu Ninh).

Ngày 20/05/2006, ông David Kilgour đã phỏng vấn cô Annie. Nội dung phỏng vấn được chép ra (từ băng thu âm) được trình bày trong cuốn “Thu Hoạch Đẫm Máu” trong đó có một số đoạn trích như sau:

Kilgour: *Chồng cũ của chị bắt đầu mổ lấy tạng học viên Pháp Luân Công khi nào?*

Annie: *Từ cuối năm 2001, anh ấy bắt đầu hoạt động giải phẫu nhưng không biết các thân thể sống đó là học viên Pháp Luân Công. Anh ấy biết điều ấy là từ năm 2002.*

Kilgour: *Anh ấy mổ lấy ra loại tạng nào?*

Annie: *Giác mạc.*

...

Kilgour: *Vậy là anh ấy mổ lấy giác mạc, sau đó điều gì sẽ xảy đến với người bị mổ?*

Annie: *Những người đó được chuyển sang phòng mổ khác để mổ lấy tim, gan, thận, v.v. Có một lần anh ấy cùng làm việc với các bác sĩ khác và anh ấy biết được đó là các học viên Pháp Luân Công bị mổ cướp tạng sống chứ không phải chỉ có giác mạc mà thôi. Họ bị mổ cướp nhiều tạng.*

Kilgour: *Người ta tiến hành mổ trong nhiều phòng, đúng không?*

Annie: *Thời gian sau này khi các bác sĩ cùng nhau phối hợp thì họ bắt đầu cùng mổ với nhau. Thời đầu, vì e sợ rò rỉ thông tin các tạng khác nhau được mổ lấy ra bởi các bác sĩ khác nhau tại các phòng mổ khác nhau. Về sau, khi các bác sĩ đã nhận tiền họ không còn e ngại gì nữa. Họ bắt đầu cùng nhau phối hợp mổ. Còn về các học viên [Pháp Luân Công] ở các bệnh viện khác thì chồng tôi không biết, rằng sau [khi bị mổ] thì sẽ như thế nào. Bệnh viện chúng tôi thì các học viên sau khi bị mổ lấy đi thận, gan, v.v. và da, thì chỉ còn xương và thịt, v.v. thôi. Thi thể được đưa sang phòng đun đốt.”*

Một trường hợp học viên Pháp Luân Công bị mổ cấp nội tạng:

“Đầu tháng 4-2002, ông Trương Diên Siêu một học viên Pháp Luân Công từ thị trấn Lạp Lâm, thị xã Ngũ Thường, tỉnh Hắc Long Giang đã bị bắt và giam bởi những nhân viên của đồn công an thôn Hồng Kỳ. Mấy hôm sau, các nhân viên của Sở công an Thành phố Cấp Nhĩ Tân đã mang ông đi.

Ngày 30-4-2002, gia đình ông Trương được thông báo là ông đã chết khi bị công an giam cầm. Công an đã không hỏi ý kiến gia đình ông về thân thể của ông.

Tại lò thiêu ở Tp Cấp Nhĩ Tân, gia đình ông Trương thấy thân thể của ông đã bị tra tấn tới mức không còn nhận ra được nữa và đã bị biến dạng kinh sợ.

Một chân của ông đã bị gãy, một nhãn cầu của ông đã bị mất và hốc mắt đã bị lún xuống. gần như không còn da trên đầu, mặt và phần lớn thân thể của ông, không còn một cái răng nào trong hàm dưới của ông, hàm dưới đã bị đập vỡ. Quần áo của ông cũng đã biến mất. Có một vết cắt dài trên ngực ông, rõ ràng đã bị khâu lại sau đó. Ngực của ông cũng bị lún xuống, sọ của ông cũng đã bị mở và một phần não của ông đã bị lấy mất. Cơ quan tạng của ông đã mất.

Hơn 60 công an vũ trang đã có mặt tại lò thiêu khi gia đình ông Trương tới. Họ tuyên bố rằng bất cứ ai kháng nghị cho ông Trương Diên Siêu sẽ bị bắt giữ ngay lập tức và bị xử lý như một ‘kẻ phản cách mạng’.” (Nguồn: sách “thu hoạch đẫm máu” <http://bit.ly/323jysy>)

Ngoài ra còn vô số trường hợp khác nữa.

ĐCSTQ còn tà ác và biến thái tới mức lấy thi thể học viên để nhựa hóa (như ở nhà máy thi thể tại Đại Liên) kể cả trẻ sơ sinh, bào thai cũng bị nhựa hóa rồi mang đi triển lãm để kiếm tiền vé. Nhiều năm qua các thi thể này bị đem đi triển lãm khắp thế giới (ở Việt Nam, triển lãm tại nhà văn hóa thanh niên TP.HCM ngày 21/6/2018, rất đông người đã đến xem).

3. Nguyên nhân ĐCSTQ đàn áp Pháp Luân Công

Có một điều dễ nhận thấy là chính phủ và người dân khắp thế giới ủng hộ Pháp Luân Công còn ĐCSTQ lại bức hại, vì Giang Trạch Dân và ĐCSTQ không phải vì nước, vì dân mà là vì độc tài thống trị của Đảng, vì trục lợi của các cá nhân và vì bản chất của ĐCSTQ trái ngược với *Chân-Thiện-Nhẫn* nên mới thấy lo sợ. ĐCSTQ sợ nhất là Pháp Luân Công.

Ở tòa án nếu muốn kết án ai thì cần đưa ra bằng chứng, xét xử đối thoại công khai. Lúc xưa, Bao Công xử án trước khi khai đao cũng hỏi "*bốn phủ xử như thế, người đã tâm phục khẩu phục chưa?*", "*người còn gì để nói không?*". Nếu hỏi ĐCSTQ tại sao đàn áp học viên Pháp Luân Công, nó không bao giờ dám đối thoại, cũng không cho người ta chỗ để nói nữa, hỏi mà không trả lời được thì là bất chính, rõ ràng là vi phạm pháp luật, là hành vi của lưu manh, khủng bố.

Nhiều người thắc mắc Pháp Luân Công tốt như vậy tại sao lại bị đàn áp. Có một thực tế là: "*người tốt không phải lúc nào cũng được đối xử tốt*", có trường hợp ai đó đi đường bị cướp không phải vì người đó không tốt mà do gặp cướp. ĐCSTQ đã từng giết rất nhiều người và họ cũng không hề phản đối Đảng hay làm gì nên tội, ĐCSTQ là tổ chức có tín ngưỡng, nó vẫn luôn không cho phép tín ngưỡng nào khác ngoài tín ngưỡng của mình. Trong thời gian Pháp Luân Công hồng truyền tại Trung Quốc (1992-1999), xã hội ngày một tốt: học Pháp Luân Công, nhiều người có quyền chức không còn nhận hối lộ, con cái hiếu thuận cha mẹ, giá trị đạo đức được đề cao, chi phí y tế giảm, xã hội ổn định,... có thời điểm 30% Đảng viên học trong đó có nhiều cán bộ cấp cao của Đảng, cả Trung Quốc có 100 triệu người học. Lẽ ra nhiều người tốt thì càng tốt nhưng Giang Trạch Dân và ĐCSTQ lại sợ đông người tốt.

Một khi ĐCSTQ muốn làm hại ai nó có thể nghĩ ra cả trăm lý do, nhưng đều là che đậy đi lý do thật. Vì ĐCSTQ không đưa ra được lý do chính đáng tại sao tuyên truyền lừa dối, đàn áp Pháp Luân Công? nên người ta đành thay ĐCSTQ đưa ra một số nguyên nhân:

Nguyên nhân 1: Sự đồ kỵ của Giang Trạch Dân

Khi Sư phụ của Pháp Luân Công giảng Pháp, ngồi dưới hội trường mấy nghìn người là đủ thành phần từ giáo sư, tiến sĩ, quan chức cấp cao của Đảng..., cho đến nông dân. Còn Giang Trạch Dân lại không được Đảng viên và dân chúng coi trọng. Giang Trạch Dân hết sức đồ kỵ và đã bày mưu, phát động, khống chế, lợi dụng chính quyền của ĐCSTQ để gây ra cuộc đàn áp, thông qua đó củng cố vị thế, kéo bè kết cánh, thâm đoạt quyền lực về mình.

Giang Trạch Dân từng tuyên bố "*Đảng Cộng sản phải chiến thắng Pháp Luân Công*". Tại sao Đảng Cộng sản lại phải chiến thắng Pháp Luân Công và thắng để làm gì? điều đó cũng thể hiện rõ tâm lý biến thái tranh đấu, tật đồ của Giang Trạch Dân.

Nguyên nhân 2: Khác biệt về ý thức hệ

ĐCSTQ cũng đồ kỵ và hết sức hoang mang lo sợ giống như Giang Trạch Dân. **Khi ngày càng nhiều Đảng viên và dân chúng tin vào nguyên lý của Pháp Luân Công thì họ sẽ biết các nguyên lý của ĐCSTQ là độc ác, lừa gạt và không thể chấp nhận.**

ĐCSTQ là tổ chức có tín ngưỡng nó vẫn luôn không cho phép tín ngưỡng nào khác ngoài tín ngưỡng của mình. Để thực sự hiểu rõ nguyên nhân này cần xem xét và hiểu về tín ngưỡng của ĐCSTQ cũng như tại sao ĐCSTQ lại thủ tiêu văn hóa truyền thống (VHTT): Đó là hai đại diện của **Văn hóa vô Thần** và **Văn hóa hữu Thần** là chủ nghĩa Mác-Lenin của ĐCSTQ và Văn hóa truyền thống 5000 năm bác đại tinh thâm của dân tộc Trung Hoa.

“**Văn hóa là linh hồn của dân tộc**, đối với nhân loại thì nhân tố tinh thần này cũng quan trọng không kém các nhân tố vật chất như giống nòi và đất đai”^[3] ... “Những dân tộc cổ xưa sáng tạo ra các nền văn minh huy hoàng bị coi như đã biến mất khi nền văn hóa của họ biến mất, mặc dù người của các dân tộc đó có thể vẫn tồn tại”^[3]. Trung Quốc (trung tâm chi quốc) còn gọi là Thần Châu (mảnh đất của Thần), nền văn hóa nơi đây được tin là do Thần truyền xuống và đã bắt đầu với những Thần thoại: Từ xưa, xưa rất xa xưa, Bàn Cổ khai thiên tịch địa, Nữ Oa dùng Thần lực tạo ra chủng người da vàng,... Trải qua thời gian lâu dài cho đến nền văn minh 5000 năm trở lại đây có vua Thần Nông dạy con người Lễ Nhạc, cày cấy, quy luật thời tiết, làm đồ gốm, tìm ra trăm loài thảo dược chữa bệnh, dưỡng sinh, trà, để lại cho sách “Thần Nông bản thảo kinh”..., (với lòng biết ơn, tôn kính vô hạn các vị Thiên tử xưa đều xây chùa đắp tượng thờ tổ tiên, Thần linh, dựng Đàn tế Trời Đất, cầu mưa thuận gió hòa,...) đến khoảng 2500 năm trở lại đây Đạo giáo, Phật giáo, Nho giáo..., tiếp tục truyền dạy cho con người văn hóa tu luyện và dung bồi đạo đức, đều đưa con người trở về với đức thiện.

Văn hóa truyền thống coi trọng đạo đức, tinh thần, tôn kính Thần linh, tôn kính Vua, hiếu kính phụ mẫu, tôn Sư trọng Đạo, dĩ hòa vi quý, trân quý sinh mệnh (nhân mệnh quan thiên, vạn vật đều có linh), sống hòa hợp với Trời Đất, tin thiện ác hữu báo, làm việc xấu có lợi trước mắt nhưng có họa theo sau, làm việc thiện nếu có thiệt trước mắt nhưng sẽ có phúc theo sau. Tin rằng giàu có là do phúc đức, giàu nghèo có số, có đức mặc sức mà ăn. Văn hóa truyền thống đem lại hạnh phúc thật sự cho con người. Còn khi gặp Thiên tai giáng họa, cảnh báo, người dân, quan lại trong vùng xem lại mình ăn ở thế nào, hồi tâm chuyển ý, vua chúa tự xem lại mình, ăn chay sám hối, làm lễ tế Trời Đất.

ĐCSTQ không đơn giản là một tổ chức chính trị bình thường mà nó có tín ngưỡng của mình là ý thức hệ của Mác-Lê và hoạt động như một tôn giáo. ĐCSTQ mới xuất hiện gần 100 năm nay nhưng tín ngưỡng, hệ tư tưởng là hoàn toàn trái ngược với Văn hóa truyền thống 5000 năm của dân tộc Trung Hoa, là một loại “đạo lạ”. Gồm có: *Vô thần luận - Duy vật luận - Triết học đấu tranh* với cơ sở khoa học là *thuyết tiến hóa* của Darwin.

A/ Vô Thần luận (chủ nghĩa vô Thần)

Lý thuyết: Vô thần luận cho rằng *không có Thiên đàng, Địa ngục, “chết là hết”, “thiện ác hữu báo” là mê tín, duy tâm* thấy mới tin không thấy không tin, nói Thần Phật, Thần thoại là do bộ não tưởng tượng ra, phỉ báng Trời Đất, Thần linh, chụp mũ là “mê tín”. Chụp mũ tôn giáo là thuốc phiện tinh thần đầu độc nhân dân của “giai cấp thống trị”.

Sự thật: Đối với niềm tin vào Thần, không phải hai mà là có ba trường hợp xảy ra gồm: hữu Thần, vô Thần, và không biết có hay không. ĐCSTQ dùng nguy sử-khoa học để gây mâu thuẫn với tôn giáo, bài xích Thần. ĐCSTQ tuyên dương *vô Thần luận* không phải vì nắm được tiến bộ khoa học gì cả, vì hầu hết các nhà khoa học chân chính trên thế giới đều tín ngưỡng Thần. Dự ngôn các dân tộc cũng là Thần tích thể hiện. Như đức Phật Thích Ca Mâu Ni là có thật, không phải bộ não của ai duy tâm, mê muội, yếu đuối tưởng tượng ra. Ngài xuất hiện cách đây khoảng 2500 năm, xá lợi Phật hiện vẫn giữ ở nhiều nơi trên thế giới, phát ra ánh sáng, rất cứng nhưng không phải kim cương, khoa học chưa biết là chất gì, là vật chất không có trong không gian nơi con người đang ở. Còn Ở Việt Nam cũng có nhiều Thần tích.

Nói “*nhìn không thấy nghĩa là không tồn tại*” là sự phong bế con người. Tây y phẫu thuật cơ thể người chỉ thấy huyết quản không thấy kinh lạc, nhưng không có nghĩa là kinh lạc không tồn tại, do bộ não ai đó tưởng tượng ra vì châm cứu không phải là “mê tín”, kinh lạc là do một vị vua tu luyện Đạo gia là Hiên Viên Hoàng Đế mô tả và truyền cấp cho con người.

(Ở Việt Nam hàng ngàn năm qua cũng có nhiều Thần linh, Thần nhân, Thần tích như: Lạc Long Quân, Chử Đồng Tử, Phù Đổng Thiên Vương, Tản Viên sơn Thần, Tô Lịch giang Thần, Liễu Hạnh tiên chúa, Từ Đạo Hạnh, Nguyễn Minh Không, vua Trần Nhân Tông, Thanh Tiên Đồng Tử Trần Hưng Đạo, Trạng Trình,... có thể tham khảo thêm trong sách “Đại Việt sử ký toàn thư”, “Nam Hải Dị Nhân liệt truyện”,....)

Con người nhìn không thấy kinh lạc là bởi vì mắt người do phân tử, tế bào tổ thành nên không nhìn thấy các không gian và sinh mệnh tổ thành từ vi lập nhỏ hơn như nguyên tử, proton, quark,... như sóng điện thoại còn không thấy, nên có câu “*người trần mắt thịt*”. Vô Thần cũng không phải là không có tín ngưỡng mà là một trong 3 loại tín ngưỡng vào Thần. Chết có phải là hết không cũng có 3 loại tín ngưỡng là “*chết chưa phải là hết*”, “*chết là hết*” và “*tôi chưa chết nên chưa biết*”. Một người mà nói “*Thần phạt, thiện ác hữu báo là mê tín*”, “*chết là hết*”, “*tôi không tin điều gì chỉ tin vào chính mình*” thực ra chính là theo tín ngưỡng Mác-Lê mà không tự biết, trong các loại tôn giáo có cả tôn giáo vô Thần, nhưng ĐCSTQ sẽ không bao giờ cho người dân biết điều này. Tín ngưỡng truyền thống cũng không phải là công cụ của giai cấp thống trị như ĐCSTQ gán ghép để phá hoại vì lãnh đạo quốc gia trái với Đạo còn bị gọi là “*hôn quân vô Đạo*”, tín ngưỡng của Marx mới là phục vụ thống trị.

Khi nhắc đến Thần, trong vô thức nhiều người đã có tâm lý bài xích cho là mê tín, duy tâm, trái với khoa học, sự thực có phải là như vậy? Nước Mỹ khoa học phát triển là thế mà rất nhiều người tin Thần, trên tờ đô la còn ghi “*In God We Trust*” (chúng ta tin Thượng Đế). Khoa học và tôn giáo vốn không mâu thuẫn, khoa học là luôn tìm tòi, ngoài đôi mắt còn dùng cả tư duy, không nhìn thấy, chưa lý giải được lại cho là ngẫu nhiên, tự nhiên, duy tâm, tự xây tường vây mình lại thì không phải là khoa học mà là “*cố thủ học*”. Cũng như Tây y không thể nói Trung Y châm cứu là duy tâm chỉ vì phẫu thuật không thấy kinh lạc. Trong khi các nhà khoa học như Anstank, Newton, Maxwell, Edison,... không hề phản đối tôn giáo thậm chí còn rất tin vào Thần thì ĐCSTQ vốn không phải là nhà khoa học gì lại đối trá, tung hô “*sùng bái khoa học, phản đối mê tín*” đây gọi là *ngụy tạo mâu thuẫn, mượn gió bẻ măng*. ĐCSTQ cố tình chia triết học thành duy vật và duy tâm, rồi tùy tiện tuyên bố duy vật là đúng, duy tâm là sai, điềm lừa dối ở chỗ cho những gì nhìn không thấy không phải là vật chất để chụp mũ “*duy tâm*” rồi quy cho bộ não tưởng tượng ra, còn những gì nhìn thấy thì về phe duy vật, khoa học và tuyên truyền: “*lịch sử đấu tranh triết học là lịch sử đấu tranh giữa chủ nghĩa duy vật và chủ nghĩa duy tâm*” từ đó lợi dụng khoa học để triệt tiêu “*duy tâm*”. Duy vật hay duy tâm thực ra cũng không quan trọng, quan trọng là duy dân, duy đạo đức. Là ĐCSTQ có dã tâm, vì con người tin vào đôi mắt, khoa học nên ĐCSTQ **đẩy tôn giáo về phía đối lập với khoa học** để phá hoại niềm tin thiện ác hữu báo, lấy căn cứ lý luận làm Cách mạng Văn hóa, phá hoại đạo đức để hủy đi dân tộc. Dưới sự yểm trợ của triết học đấu tranh người ta thường trở lên bảo thủ, đấu tranh để bảo vệ quan niệm vô Thần của cái tôi, nói chỉ tin vào bản thân, tìm cách nghĩ ra mọi lý do để bài xích, chứ không mở rộng tâm lòng hay đi tìm hiểu thực hư ra sao, thậm chí thấy rồi cũng không tin mà tự lừa mình cho là do bộ não tưởng tượng ra.

Sau cùng, chết có phải là hết không khi đến lúc ai cũng đều biết, nhưng dù Thần Phạt có tồn tại hay không, thì một người có niềm tin vào Thần từ đó sống một đời thanh thản thì cũng không mất gì, còn người không tin mà làm nhiều điều xấu, trăm năm qua đi mới phát hiện ra Đảng Cộng sản nói sai còn kinh Phật nói đúng thì quả là đáng sợ, lúc đó thấy rồi thì chẳng phải đã muộn rồi. Tín Thần cũng không nhất định phải gia nhập tôn giáo nào hay dâng sao giải hạn gì mà là giữ tiêu chuẩn đạo đức, tin thiện ác hữu báo, ở hiền gặp lành, tin có Thần Phạt, ông Trời, và niềm tin đó cũng không hại ai mà ít nhất chỉ với niềm tin đó đã khiến người ta không cho hóa chất độc vào thức ăn, đồ uống của người khác.

Tác hại: Vô Thần luận cắt đứt liên hệ giữa người và Thần, không tin Thần ngôn, không có lương tri câu thúc làm việc xấu không hề có cảm giác tội lỗi. Vì vô Thần không tin thiện ác hữu báo, cho đấu tranh sinh tồn là lẽ sống, tạo nghiệp nên tương lai khó tránh nghiệp báo. Tiền, quyền có lúc cũng không có ý nghĩa. Chỉ riêng vô Thần luận đã là vô cùng tà ác.

B/ Duy vật luận (chủ nghĩa duy vật)

Lý thuyết: “*vật chất quyết định ý thức*”, “*ý thức không có tính vật chất*”, “*ý thức là sản phẩm của bộ não*”. Duy vật luận hỗ trợ cơ sở lý luận cho Vô Thần luận, triết học đấu tranh, coi nặng vật chất xem nhẹ tinh thần. Lương tâm, đạo đức, tín ngưỡng chỉ còn là sản phẩm của bộ não, phát triển lên thành *chủ nghĩa sùng bái kim tiền - chủ nghĩa tưng dục - giải phóng tình dục - chủ nghĩa duy lợi*,... Biểu hiện qua các câu nói như: “*có thực mới vực được đạo*”, “*đạo đức bao nhiêu tiền một cân*”, “*đạo đức có ăn được không*”, “*thật thà là đại*”, “*im lặng phát tài*”, “*phải có tiền mới có hạnh phúc*”,...

Của cải, vật chất có quyết định được ý thức?

Hạnh phúc là điều mà các nhà nước hướng đến, theo quan niệm tuyệt đối hóa “*vật chất quyết định ý thức*” người ta tin rằng làm ra nhiều của cải vật chất con người sẽ hạnh phúc hơn, văn minh hơn và theo đuổi chỉ số GDP. Nhưng bây giờ sự thật lại không phải vậy. Như Trung Quốc giờ đây rất phát triển mà lại không hề văn minh, ý thức con người kém xa ngày xưa, nhiều người Trung Quốc đi du lịch nước ngoài bị chê ý thức kém. Ở phương Tây người ta cũng nói bây giờ tuy có nhiều vật chất nhưng không hạnh phúc hơn thập niên 50 mà lại luôn cảm thấy stress. Một ví dụ đơn giản như mâm cơm đầy sơn hào hải vị nhưng gia đình cãi nhau không nuốt nổi cơm thì không hạnh phúc. Nổi khổ trong tâm cũng không phải uống thuốc đắt tiền mà hết được,..., cũng không cứ phải có tiền, có thức ăn rồi mới có đạo đức, có nhiều người sống an bản lạc đạo. Ngày xưa nhiều người còn thà chết không làm chuyện bất Đạo, không vì miếng ăn đánh mất hết nhân cách.

Điều gì ảnh hưởng tới ý thức?

Người ta vẫn nói vật chất bên ngoài là cần thiết nhưng chỉ là một phần của cuộc sống, con người không phải sống chỉ để ăn. Tiền bạc, của cải không thể “*quyết định*” con người hạnh phúc hay không vì hạnh phúc thật sự nằm ở trong tâm, vui buồn sướng khổ là ở tại tâm, như người tu hành khát thực, đầu trần chân đất, tài sản chỉ có cái bình bát, mà không ai nghe thấy họ kêu khổ. Cũng có người mặc áo đắt tiền mà đi đâu cũng có người chê thì thấy không vui nhưng có người ai chê cũng không buồn vì người ta không mong muốn người khác sẽ khen mình. Người nhiều tiền mà đổ kỵ hơn thua luôn so đo với người khác thì vẫn thấy khổ, người đủ ăn, đủ tiêu mà không hơn thua với ai thì không cảm thấy khổ vì tiền. Như vậy thứ tác động đến tâm con người trong trường hợp này không phải là vật chất bên ngoài mà chính là do có tư tâm, truy cầu danh, lợi, tình nhưng không được thỏa mãn nên mới thấy khổ.

Nếu coi ý thức con người như một con thuyền đi tìm hạnh phúc và Marx xuất hiện nói tôi biết đường đến thiên đàng, để tôi lái. Nếu người ta tin thì Marx sẽ lái thuyền. **Quan niệm** cũng như vậy, nếu người ta cho là đúng và tin quan niệm này thì chính quan niệm này sẽ lèo lái ý thức con người, thì khi đó ý thức con người sẽ bị động theo vật chất bên ngoài, giống như tâm trạng người chơi chứng khoán lúc vui, lúc buồn, biến động lên xuống theo giá sàn.

Ý thức không phải do của cải bên ngoài hay lao động quyết định, nó chịu ảnh hưởng bởi **tín ngưỡng**. Tín ngưỡng chân chính do các vị Thần truyền cho con người nhưng đã bị che khuất bởi thuyết tiền hóa. Ngày xưa con người “*mê tín*” vào Phật giáo, Đạo giáo, Nho giáo, Cơ Đốc giáo, Thiên Chúa giáo,... tin thiện ác hữu báo nên sống ngay thẳng, ý thức tốt, hạnh phúc còn bây giờ “*mê tín dị đoan*” vào giáo phái Mác-lê nên ý thức kém và đau khổ.

Duy vật luận và cái bẫy tư duy

ĐCSTQ đặt vấn đề: “*vấn đề cơ bản của triết học là: giữa vật chất và ý thức; cái nào có trước, cái nào có sau? cái nào quyết định cái nào?*”

Nếu người ta tiến nhập vào câu hỏi này và suy nghĩ hay tranh luận xem cái nào có trước cái nào có sau thì đã rơi vào cái bẫy của triết học đấu tranh, đấu ai thắng ai thua, ai suy nghĩ theo hướng nào thì vô thức đã chấp nhận một giả lý chia rẽ. Còn trường hợp vật chất và ý thức là một, có cùng nhau thì ĐCSTQ đã giấu đi. Cái nào có trước cái nào có sau, không phải là vấn đề cơ bản, mà là nguy vấn đề, trừu tượng hóa làm rối rắm lòng người. Người ta đã biết đến trò bốc thăm gian lận, hai phiếu đều là phiếu trắng mà người chơi chỉ được chọn một trong hai thì chọn phiếu nào cũng đều là phiếu trắng.

Đây có phải một cái bẫy nham hiểm mà câu trả lời đã được chuẩn bị sẵn trong khi dạy con người tiến hóa từ vượn và bộ não sản sinh ra ý thức. Theo lối dẫn dắt này ĐCSTQ đưa vật chất lên trên để hạ thấp tinh thần, chưa dừng lại ở đó còn triệt tiêu tinh thần không còn là gì cả, trở thành thứ hư ảo là sản phẩm trong trí tưởng tượng của bộ não người, nói: “*ý thức chỉ là sản phẩm của thế giới vật chất phản ánh vào bộ não*”. Bẫy tư duy này là bẫy đấu tranh để đánh lạc hướng, đề cao vật chất, triệt hạ ý thức, cực kỳ hiểm ác.

Chưa biết ý thức có phải là do bộ não tưởng tượng ra không, và cái gì quyết định cái gì nhưng dễ thấy trong xã hội con người sống phải có đạo làm người (Nhân đạo), vì thế mới sống chung được với nhau, người xưa đều duy hộ điều này, phê phán sự giả dối, bất lương, ra các đạo luật,... những điều đơn giản này lẽ nào ĐCSTQ lại không biết, là nó có dã tâm hủy hoại đạo đức con người và tôn sùng vật dục nên nó nghĩ ra để đánh bẫy người ta đề cao vật chất hạ thấp tinh thần, phá hoại đạo đức, lại tự gây u mê bản thân bằng cách cho ý thức là do bộ não tưởng tượng ra để triệt tiêu ý thức.

Dưới cái nhìn của chủ nghĩa duy vật cực đoan: *con người chỉ là tập hợp của protein, ý thức là sản phẩm của bộ não, tình yêu là phản ứng của học môn, đạo đức chỉ là bao nhiêu tiền một cân, lương tâm không bằng lương tháng, tính mạng của con người chỉ là mấy chục triệu, Thần Phật là do bộ não con người mê muội, yếu đuối tưởng tượng ra...* Theo lối dẫn dắt này khi con người chết thì protetin, bộ não cũng phân hủy và chết là hết, đôi khi cũng chỉ vì một tư tưởng này mà người ta tranh thủ hưởng thụ lạc thú như: ma túy, mại dâm,... nó hoàn toàn phủ nhận lương tâm, đạo đức, tín ngưỡng thành thứ hư ảo trong bộ não, giáng đòn hiểm ác phủ nhận văn hóa truyền thống. Nó đánh giá sự thành công của con người một cách phiến diện như lương tháng có cao hay không chứ không biết đời sống tinh thần con người thế nào, người ta không giàu tiền nhưng có thể người ta giàu cái khác, hay chưa đến lúc giàu. Tình nghĩa vợ chồng, bạn bè, thầy trò,... là những điều thiêng liêng nhưng nó xếp vào “*đệ nhị tính*” đơn giản vì không nhìn thấy và không ăn được. Công việc gắn bó cả đời người thì ý nghĩa cũng không hơn là kiếm tiền, bụng dạ con người ngày càng hẹp hòi, thiệt một tí là chịu không được. Tiền bạc cũng quan trọng nhưng không phải vì nó mà bắt chấp vì còn có nhiều thứ quan trọng hơn tiền.

Ý thức có phải là do bộ não tưởng tượng ra?

Dễ thấy khi gặp cú sốc tinh thần thì thân thể vật chất đã có thể bị ngắt, khi học sinh lên bảng kiểm tra bài cũ mà có tâm sợ hãi thì có thể quên hết kiến thức. Còn khi tức giận thì không làm chủ được bản thân và có thể làm ra nhiều việc sai lầm, đến khi tỉnh táo lại mới hối hận, khi tâm một người phiền muộn đầu óc cũng dễ lú lẫn. Rõ ràng cái ý thức này, các tâm này rất thực tế, là biểu hiện của vật chất, biểu hiện của sự khống chế con người chứ không phải sản phẩm của trí tưởng tượng như ĐCSTQ dạy, nó tác động trực tiếp đến con người dù con người không nhìn thấy. Trong Trung y còn nói tạng gan là nơi chứa tâm tức giận, tạng thận chứa tâm sợ hãi,... Ngoài đôi mắt mỗi người đều có tư duy đều có thể tự mình làm một nhà khoa học.

Còn xét về tư duy trong não, theo khoa học, điện não đồ đo được tư duy xuất phát từ đại não có dạng sóng như Beta, Alpha, Theta, Delta, Gamma,... chứng minh rằng tinh thần là vật chất. Con người trong trạng thái tinh thần bình thường thì đo được sóng beta, khi tâm tĩnh thiền định thì đo được sóng Delta, khi xuất tâm từ bi thì đo thấy sóng gamma,... Khi con người chết đi thì tế bào phân rã, nếu phần tinh thần cũng phân rã thì sẽ có nổ bom nguyên tử. Nếu chết không phải là hết thì rất có thể người ta sẽ tìm người làm hại họ để báo oán, đòi nợ.

Ý thức và vật chất cũng như địa chủ và nông dân. Địa chủ cũng là nông dân, chỉ là nông dân có nhiều đất. Ý thức cũng là vật chất nhưng là vật chất vi quan hơn, năng lượng mạnh hơn. Nhục thân của người là vật chất được tổ hợp thành từ tế bào còn ý thức là vật chất được tổ hợp từ hạt vi quan hơn, có thể chụp, quay được năng lượng của ý thức theo phương pháp Kirlian, chụp ảnh người (hoặc vật thể) dưới tác dụng của trường điện thế, kết quả chụp cho thấy con người phát ra hào quang với độ sáng, màu sắc thay đổi phụ thuộc vào tinh thần người được chụp, người có nhiều tư tâm, stress thì trường năng lượng có màu tối, thiếu hụt,... còn tâm trạng vui vẻ, từ bi thì trường năng lượng sáng, mật độ dày,... ngoài ra còn chụp thấy hệ thống kinh mạch, huyết vị trong Trung Y.

Những vật chất xấu phủ lên tâm, giống như bụi bẩn bám vào quần áo. ĐCSTQ không thích người dân giặt quần áo, ngược lại còn muốn vấy bẩn lên, tuyên truyền “*phủ bìn khắp người và làm chai dầy tay*” là tốt, và Đảng cũng tuyên truyền vô Thần luận, duy vật, triết học đấu tranh để làm vậy với tâm hồn con người, ai không bị ô nhiễm văn hóa Đảng là chuyện lạ.

Sự trái ngược với văn hóa Thần truyền

Văn hóa Thần truyền coi đạo đức là gốc, tin luật nhân quả, hành thiện tích phúc đức, “có phúc có phần”, “có đức mặc sức mà ăn”, “giàu nghèo có số”, “có làm mới có ăn”, chịu khó làm ăn lương thiện, làm tốt công việc tự nhiên có tiền bạc, có tiền mà coi nhẹ, có tiền mà không nghĩ về tiền, vì sống thiện lúc khó khăn lại có người giúp. Theo văn hóa Mác-Lê người ta cả đời sống trong truy cầu có tiền để rồi có hạnh phúc, nhưng ngay tư tưởng này đã thể hiện ra sự lo lắng mà lo lắng thì đã không hạnh phúc lại còn sinh bệnh, nhiều người cả đời tranh giành nhưng nghèo vẫn hoàn nghèo, tranh đấu kiếm tiền vốn đã khô, phải đánh đổi tinh thần, thời gian. Lúc có nhiều tiền có khi lại mắc bệnh, nếu sống ác lúc đó nhìn đâu cũng thấy kẻ thù, vì tham lam, làm điều xấu có thể còn gặp cảnh tù tội,... Khi bắt chấp thủ đoạn để giành lấy “thực” của người khác thì ngay thời điểm đó Đạo đã không còn. Nhưng dưới tác dụng yểm trợ của triết học đấu tranh người ta cũng luôn có lý do để bao biện cho hành vi của mình. Người ta truy cầu để mong có hạnh phúc nhưng hạnh phúc lại là làm mà không truy cầu. Còn đối với con cái VHTT chú trọng dành cho con cái sự giáo dục nhân cách hơn là tiền bạc, vì tiền bạc tiêu sẽ hết còn giữ lấy Đạo mới được lâu dài, thà nghèo chứ không gian dối.

ĐCSTQ dạy dân “*vật chất quyết định ý thức*”, nói “vì dân” lẽ ra phải cho người dân nhiều vật chất để họ sống sung sướng nhưng lại không làm ăn gì, chuyên tham những tiền thuế nhà nước, lũng đoạn xã hội, khiến cho dân chúng luôn lo lắng kiếm tiền để sinh tồn. Trong môi trường xã hội không lành mạnh, muốn làm người tốt cũng không dễ.

Triết học đưa ra lời giải về bản chất, nguyên lí, đạo lí về vũ trụ, nhân sinh. Duy vật luận không giải thích gì về vũ trụ, nhân sinh mà chỉ chia rẽ: “duy vật” > “duy tâm”, ngay tạo mâu thuẫn để đấu tranh, triệt hạ. Đây là “phá hoại đạo đức học”, “làm loạn tư tưởng học”.

Tác hại: Thuyết này phá hoại đạo đức, khiến con người không biết về chính mình, nó khiến người ta không còn tu tâm dưỡng tính hay suy nghĩ về ý nghĩa nhân sinh nữa mà cả đời theo đuổi vật dục, đánh mất chính mình, khiến người ta tự làm khổ mình, chỉ vì chút lợi nhỏ nhoi mà buồn mà vui, mệt mỏi, trống rỗng cả một đời không biết vì điều gì mà sống.

C/Triết học đấu tranh

Lý thuyết: “Lịch sử tất cả các xã hội tồn tại từ trước đến ngày nay chỉ là lịch sử đấu tranh giai cấp”, “Đấu tranh giai cấp là động lực phát triển” hay “hạnh phúc là đấu tranh”.

Sự thật: ĐCSTQ đem lịch sử nhân loại nói thành lịch sử của đấu tranh giai cấp là sự xuyên tạc, bôi nhọ lịch sử, bôi bác tiền nhân. Các hoàng đế ở Trung Quốc không phải ai cũng là “kẻ thù của nhân dân”, còn ở Việt Nam theo sử sách ghi chép từ thời vua Kinh Dương Vương tới hết thời các vua Hùng trị vì là 2622 năm thanh bình, cho đến các triều ..., Đinh, Lê, Lý, Trần,... đều là sống nhân ái, yêu thương, đoàn kết, “lá lành đùm lá rách”, “nhường cơm xẻ áo”, “thương người như thể thương thân”, con người trân quý nhau “gặp nhau là có duyên”, tôn trọng nhau: tôn sư trọng Đạo, kính già yêu trẻ, hiếu kính phụ mẫu, dĩ hòa vi quý, một điều nhịn chín điều lành, chứ không phải là đấu tranh sinh tồn, mạnh được yếu thua như trong thế giới động vật. Quan lại thời xưa là quan phụ mẫu, không phải ai cũng “sống chết mặc bay”. Triết học đấu tranh rõ ràng cũng là trái ngược hoàn toàn với văn hóa truyền thống.

Lịch sử loài người cũng không phải đang “tiến hóa” mà dường như có sự lặp lại, các nhà khoa học phát hiện rất nhiều nền văn minh trước đây đều đang ở dưới đáy đại dương. Đấu tranh giai cấp không phải là động lực để phát triển, thực tế là “giai cấp” nông dân đấu “địa chủ” đã khiến tri thức sản xuất nông nghiệp bị mất, làm ăn đói kém, “giai cấp” công nhân đấu chủ nhà máy, phá nhà máy xong rồi thất nghiệp,...

Đấu tranh có thể đem lại cho người ta cảm xúc thỏa mãn, niềm vui tạm thời khi giành chiến thắng, hả dạ khi trả được thù, là vui trên nỗi buồn của người khác, không lâu dài, cũng không phải là hạnh phúc và vẫn luôn có nỗi bất an như hình với bóng bám theo sau. Triết học đấu tranh khiến người ta có thể đánh nhau chỉ vì một cái nhìn, một câu nói. Người người coi nhau như địch, bớt bạn thêm thù, luôn trong trạng thái “*đề cao cảnh giác*”, “*chuẩn bị chiến đấu*”, “*người phạm ta, ta phạm người*”. Đấu tranh sinh tồn là khái niệm trong thế giới động vật. Đấu tranh bản chất là tư tâm, hẹp hòi, thiếu tôn trọng, thất Lễ. Có tư tâm dễ khô tâm, nó liên quan chặt chẽ với tâm tật đố, khí oán hận. Nó kích phát, sản sinh ma tính, biểu hiện:

Giả dối, bạo lực, bất chấp thủ đoạn, ... Tật đố, ích kỷ, nóng giận, hận thù, hằn học, than vãn, oán trách, nguyên rủa, thù dai, ... Chia rẽ, lợi dụng, ngụy tạo mâu thuẫn, xúi bẩy, kích động, ... Bắt lỗi, “vạch lá tìm sâu”, kỳ thị, ... Ác ý, phán xét, sợ mất lòng, nói xấu sau lưng, kéo bè kết đảng, ... Vu khống, đánh đồng, chụp mũ, hù dọa, khống chế, dụ dỗ, ... Khủng bố, sát nhân, ... Cưỡng cầu, áp đặt, ... Ngạo mạn, hiếu thắng, thách thức, ... Tỏ ra mạnh mẽ, chửi bới, ác khẩu, loạn ngôn, quá khích, ... Tranh đấu, đấu khẩu, đấu tố, đấu rượt, hơn thua đúng sai, luôn cho mình đúng, ương ngạnh, tranh ngôn đoạt lý, tranh công đổ lỗi, ... Tranh giành, trộm, cướp, hôi của, ... Tranh đua, hiển thị, nói cho hay, nói phóng đại, sáo rỗng, hình thức, hời hợt, ... Hèn nhát, khiếp nhược kẻ mạnh – bắt nạt, khinh khi kẻ yếu, ... Chỉ đâu đánh đó, không có lương tâm, ... Hòa theo số đông, không có chính kiến, giả vờ ngây thơ, vô trách nhiệm, vô cảm, coi rẻ sinh mệnh, ... Luôn cúi, sợ hãi, vòng vo, nịnh bợ, phụ họa vuốt đuôi, ... Tiêu cực, nghiêm trọng hóa, tuyệt đối hóa, phiến diện, tùy tiện, thái quá, cực đoan, ... Đa nghi, lén lút, ... Bảo vệ bản thân, giao hoạt, ngụy thiện, xảo ngữ, biện giải, giấu dốt, chỉ trích người khác để che lỗi, đề cao bản thân, “nói một đằng làm một nẻo”, đạo đức giả, cái lương.

Những ma tính này đôi khi còn chưa kịp nghĩ nó đã biểu hiện ra, nếu không Nhẫn được nhiều tâm sẽ nổi lên, không làm chủ được bản thân, có thể làm ra những việc hồ đồ thiếu lý trí, lúc tỉnh ra mới thấy hối hận. Vì thế, nó không phải sản phẩm của trí tưởng tượng, nó là biểu hiện của tồn tại vật chất cấp vi quan, sinh mệnh ma tính, sự khống chế con người, làm biến dạng hành vi, làm tức ngực, hại sức khỏe, làm xấu vận khí, tạo nghiệp phải tội,...

Loại văn hóa này khi đã hình thành trên diện rộng, phổ biến thì thành bình thường, lâu ngày thì thành ra tự nhiên, bản thân không nhận ra. Dưới đây là mạn đàm về một số ma tính trong văn hóa Đảng, đây chỉ là thể ngộ hạn chế của cá nhân, chỉ có tác dụng tham khảo:

- **Tâm tranh đấu.** Trong văn hóa Đảng phổ biến và dễ nhận thấy là văn hóa tranh đấu, đấu với người trên là vô Lẽ, đấu với người dưới là hẹp hòi, khi gặp mâu thuẫn thay vì xem lại bản thân trước thì luôn muốn trị cho người khác một trận trước, có ai chỉ ra khuyết điểm thì không có tinh thần cầu thị cảm ơn mà đấu lại không thì cũng giảo hoạt bao biện, nó là thứ giống như mìn, hai quả mìn va vào nhau cũng dễ phát nổ. Khi hai người đều có tâm này, một người hướng đến người kia phát ra tâm tranh đấu, cũng là bổ sung, cấp thêm năng lượng cho sinh mệnh tranh đấu ở bên đối phương và làm nó trở lên mạnh hơn, vì thế khi không Nhẫn được, nhiều việc ban đầu chỉ là lời nói qua lại nhưng sau đó dần tăng cấp và có thể dẫn tới đổ máu.
- **Tâm Tật đổ.** Tật đổ là tâm rất xấu, là sự ích kỷ, hay so đo, là ác tâm, trái với thiện. Đối với người hơn mình: thay vì vui mừng, tôn trọng, quý mến, học hỏi thì vì danh lợi bản thân mà khó chịu, ghen ghét, thường vạch lá tìm sâu, nói xấu sau lưng để hạ thấp người khác, chụp mũ, hãm hại họ, khi thấy họ gặp nạn thì hả hê đắc chí. Đối với người kém mình thay vì đặt mình vào vị trí người khác, thấu hiểu, bao dung, thay vì âm thầm giúp đỡ, nhường nhịn chia sẻ, khích lệ, vui vẻ thiện tâm góp ý, tìm cách giải quyết vấn đề thì coi thường, nóng giận, chỉ trích, phán xét, cưỡng cầu, áp đặt, không cần để ý tới cảm thụ, khả năng tiếp nhận của họ. Rất nhiều điều ác do tâm tật đổ sai khiến làm ra. Hoàng Hậu trong truyện Nàng bạch tuyết hay cô Cám trong truyện Tấm Cám đều do tật đổ mà hành ác. Giang Trạch Dân cũng do tật đổ mù mịt đầu óc bức hại Pháp Luân Công kéo cả đất nước xuống sinh lầy.

Tâm tật đổ âm ỉ như lửa cháy trong than, lâu ngày không xả sinh ra oán khí. Tâm tật đổ như hỏa độc hại gan, tâm,... sinh bệnh độc ung thư, mệt mỏi, đau đầu, huyết áp, kém ăn, mất ngủ, loét dạ dày,... Tâm tật đổ như bức tường vô hình gây gián cách, hại người hại mình, tự chuốc lấy thể thảm, thiêu đốt hủy hoại đi chính mình.

Tranh đấu, tật đổ muốn sinh sôi nảy nở thì phải kết hợp với vô Thần luận. Vì không biết trời cao đất dày nên coi mình là trung tâm, đề cao cái tôi. Không tin duyên phận nên không biết trân quý nhau. Không tin có Thần làm chủ nên mới tranh đấu, tật đổ, không tin nhân quả, nghiệp lực luân báo, không biết phúc ai người ấy hưởng nên mới thấy bất bình, bất phục, bất công.

- **Tâm Giảo hoạt.** Trong văn hóa Đảng, có một thứ rất nguy hiểm phải kể đến đó là “giảo hoạt”, nó như mặt nạ, lá chắn bao che cho nhiều thứ ma tâm khác, giảo hoạt khiến con người trở lên phức tạp, hướng ngoại, bắt Chân, không thể cải thiện bản thân, giảo hoạt khiến người ta đánh mất chính mình, giảo hoạt, giả dối, nguy hiểm càng khiến người khác cũng không biết đâu mà lường. Nó không dễ thấy như tranh đấu mà đôi khi người ta còn khen, cho là tốt, gọi là “khôn khéo”, “thông minh”.

Triết học đấu tranh còn đấu Trời Đất, chinh phục tự nhiên. Trong VHTT con người hòa hợp với tự nhiên, tôn kính Trời Đất, Thần linh, biết bằng lòng với năng lực của mình,...

D/Thuyết tiến hóa (Thuyết tiến hóa là cơ sở khoa học, là bệ đỡ cho 3 thuyết trên)

Lý thuyết: Dựa trên cái gọi là “chọn lọc tự nhiên” và “đấu tranh sinh tồn”, tế bào ở Đại Dương tiến hóa thành thực vật dưới nước, rồi tiến hóa thành động vật dưới nước, thành động vật trên cạn, thành vượn rồi thành người, rồi xuất hiện văn minh nhân loại. Thực vật tiến hóa thành động vật rồi tiến hóa thành người, đây phải chăng là một câu chuyện kỳ dị.

Sự thật: Thuyết Tiến hóa là giả thuyết, suy diễn vô căn cứ, chưa được chứng minh, tin vào thuyết tiến hóa là điều rất lạ, kỳ lạ nữa là còn được gọi là khoa học và dạy khắp thế giới. Erasmus Darwin (ông nội của Chaler Darwin) đã đưa ra phác thảo thuyết tiến hóa từ năm 1794 trong cuốn Zoonomia (luật đời sống hữu cơ), Chaler Darwin chỉ là kế thừa, năm 1859 thì cho ra cuốn “nguồn gốc các loài”. Erasmus Darwin là nhà triết học, khoa học, và là hội trưởng của một hội kín Tam Điểm^(II) ở Anh. Thuyết tiến hóa do tổ chức tôn giáo này đầu trò, truyền bá, điều đó giải thích vì sao nó có rất nhiều sơ hở nhưng lại có chỗ đứng ở xã hội.

Theo thuyết tiến hóa thì không quá 1 vạn năm trở lại đây mới xuất hiện nền văn minh. Thế nhưng khảo cổ học ngày nay đã phát hiện rất nhiều bằng chứng đặt lại câu hỏi cho lịch sử nhân loại. Tại bảo tàng Museo Cabrera ở Peru có bộ sưu tập hơn 10.000 tảng đá Ica được chạm khắc cách đây hàng vạn năm, khiến người ta kinh ngạc vì trên đá khắc cảnh con người thời xưa mặc quần áo, phẫu thuật tim, não,... có cả hình người dùng kính viễn vọng quan sát tinh tú, chứ không phải là ăn lông ở lỗ. Dưới đáy đại dương người ta còn phát hiện ra nhiều nền văn minh tiền sử khác nhau như dưới quần đảo Yonaguni ở Nhật Bản, thành cổ Hujing ở Bành Hồ - Đài Loan,... đó không phải do người thời kỳ này tạo ra, càng không phải do khí tạo ra. Còn rất nhiều bằng chứng khác chứng minh con người đã có từ cách đây rất lâu.

Thêm nữa, nếu thuyết tiến hóa là đúng thì hóa thạch quá trình trung gian giữa các loài sẽ rất nhiều, tuy nhiên khảo cổ học không thể tìm thấy, và hiện nay tại sao các loài lại không tiến hóa tiếp nữa, nếu thời gian lâu hơn nữa liệu có loài nào sẽ tiến hóa hay là chỉ thấy thoái hóa, tuyệt chủng. Tới năm 1953 các nhà khoa học Anh phát hiện bằng chứng của thuyết tiến hóa - hộp sọ vượn người Piltdown hóa ra là đồ giả, đó không phải sọ vượn-người mà là hộp sọ của một người đàn ông hiện đại chế tác với xương hàm dưới của đười ươi. Nhiều người bị kết án lừa đảo nhưng đã chết nên người ta còn băn khoăn về động cơ của “các nhà khoa học” này. Người ta hãy tin cái gì thì cũng đều là “mê tín”, còn “dị đoan” là điều quái dị, thế thì tin thuyết tiến hóa có phải là “mê tín dị đoan”. Ở Thổ Nhĩ Kỳ đã bỏ dạy thuyết tiến hóa.

Vật lý lượng tử đã phát hiện ra vật chất vi quan có thể tổ hợp thành vật chất tầng lớn hơn: phân tử do nguyên tử tổ thành, tế bào do phân tử tổ thành, thân người là do các tế bào tổ thành. Nhưng đặc tính gì đã khiến vật chất có thể tổ hợp với nhau và ai có thể làm được việc này. Xưa nay cũng chỉ thấy con người thờ Thần, không thấy ai thờ vượn. Nếu đúng là Thần tạo ra, chăm lo, che chở cho con người, thì chỉ nói vô Thần đã là phạm phải tội ác tày trời. Thuyết tiến hóa phủ nhận Thần, cho tổ tiên con người là động vật, làm mất sự tôn nghiêm của loài người, nó phủ nhận lương tâm và cho rằng con người chỉ là động vật cao cấp có bộ não phát triển, nhân hơn động vật, lại đánh lừa là vật chất có trước và quyết định ý thức, cho đấu tranh sinh tồn là lẽ sống, lại cho tính dục là “bản năng”, “nhu cầu sinh lý”, vì thế không lạ gì trên thế giới nơi nào nhiều người tin thuyết tiến hóa nơi đó tệ nạn mại dâm tràn lan.

Thuyết này còn có lời nguyện rủa như sau: *“Vào một giai đoạn nào đó, có thể tính bằng thế kỷ, các chủng tộc văn minh của loài người hầu như chắc chắn sẽ hủy diệt và thay thế bằng các chủng tộc man rợ”*.

Tín ngưỡng của ĐCSTQ phản Thiên, Địa, tự nhiên, vô đạo đức, phản khoa học.

ĐCSTQ dùng xảo ngữ mới và cũ, hiện đại và lạc hậu để đánh lạc hướng tư tưởng. Văn hóa là linh hồn dân tộc, không phải là quần áo chạy theo mốt. Cái cũ là văn hóa Thần truyền, văn hóa dân tộc, cái mới là ngoại lai, biến dị, là văn hóa ma truyền. Khi người ta tin điều Marx nói rồi đi thực hành đến khi phát hiện ra là sai thì lại bị *quan niệm, dục vọng, ma tính* khống chế, giống như ma túy hít thì dễ, cai thì khó. Đây là những sự lừa dối lớn nhất và độc ác nhất lịch sử nhân loại nhưng ĐCSTQ lại ca ngợi là “đỉnh cao trí tuệ của loài người”.

(II) Hội Tam Điểm (Freemasonry) cũng như hội khai sáng (Illuminati) đều là tổ chức tôn giáo, phân chi của Satan giáo, tổ chức phân cấp, gia nhập phải phát thề, sự tôn tại của hội Tam Điểm là công khai, nhưng vòng ngoài không biết vòng trong, ở trong hoạt động kín đáo, bề ngoài ngụy thiện để che đậy, thu hút, lợi dụng thành viên, khi lên cao mới thấy rõ sự tà ác. Cũng giống như ĐCSTQ trong tổ chức này cũng có nhiều người tốt. Quá khứ có nhiều nhà khoa học đã dũng cảm đứng ra phản đối thuyết tiến hóa nhưng đều bị tru dập.

Nguy hiểm hơn giặc ngoại xâm hay bệnh tật, thứ này ở trong tinh thần con người, súng bắn không trúng, thuốc uống không hết. Người xưa nói: *“Một người thầy thuốc mà sai lầm thì có thể giết chết một bệnh nhân, một nhà chính trị sai lầm thì có thể giết hại một dân tộc, một nhà làm văn hoá tư tưởng mà sai lầm thì có thể giết hại cả một thế hệ”*.

Trong con người vốn có Phật tính và ma tính, vô Thần luận và duy vật luận phá vỡ sự ức chế ma tính, phóng túng dục vọng, còn triết học đấu tranh kích phát, sản sinh ma tính, chúng **kết hợp, yểm trợ nhau** tạo ra bộ tà thuyết cực kỳ nham hiểm, đánh vào điều căn bản, tốt đẹp nhất của con người là tín Thần và đạo đức, **khiến con người đi tới chỗ tự hủy diệt**.

Bộ tà thuyết này giống như thuốc phiện, thuốc độc thậm chí **còn độc hơn cả thuốc độc** vì nó không những hại chết người mà còn hủy diệt cả tâm linh, nó còn nguy hiểm hơn thuốc độc ở chỗ có thể lây nhiễm từ người này sang người khác, lây truyền từ thế hệ trước xuống thế hệ sau, lây lan từ nơi này sang nơi khác, như một thứ dịch bệnh kinh khủng mà lại không nhìn thấy, ít người để ý tới nên lại càng nguy hiểm. Người ta chủ quan coi nhẹ, cho nó chỉ đơn giản là bộ môn sinh vật học hay triết học nhưng không phải vậy, nó là thứ để hủy đi nhân loại, diệt cả xác lẫn hồn. **Tư tưởng quyết định hành vi, tư tưởng sai lầm dẫn đến hành vi sai lầm**. Tác hại của bộ tà thuyết này là vô cùng thâm sâu rộng lớn không thể tính đếm hết:

- **Về mặt vật chất**, nó chính là hung thủ giấu mặt hại chết vô số người, gây ra đấu trời, đấu đất, đấu người, vắt kiệt tài nguyên, phá vỡ vòng tuần hoàn nước, hạn hán lũ lụt, ô nhiễm môi trường, chạy đua vũ trang, diệt chủng, mại dâm, nạo phá thai,... tội phạm, hàng giả,... thực phẩm bẩn, thuốc giả, hạ độc thủ,... mất lòng tin nên gia tăng chi phí quản lý,...

- **Về mặt tinh thần**, khi đạo đức tụt dốc, ma tính không chế con người thì cuộc sống không hạnh phúc, luôn cảm thấy mệt mỏi, đau khổ. Nó phá hoại hạnh phúc gia đình, thuần phong mỹ tục, phụ nữ vùng lên đấu tranh với đàn ông khiến âm thịnh dương suy. Nó khiến nhiều học trò bất kính thầy cô, vợ chồng ly hôn, cha con, anh em bất hòa,... Đấu tranh lục đục từ trong gia đình cho đến ngoài xã hội. Tinh thần xấu là vật chất xấu, tinh thần bất an, ma tính đại phát làm tổn thương lục phủ ngũ tạng khiến sức khỏe suy giảm dẫn đến bệnh tật,...

Độc hại nhất: Theo Phật gia giảng, lúc con người chết đi chỉ là tách ra khỏi nhục thân (thân thể ở tầng tế bào), nhục thân chỉ như cái áo mà người mặc vào, phần linh hồn hay chủ nguyên thần (vật chất cấp vi quan, thứ phát ra tư tưởng, suy nghĩ) mới là cái tôi chân chính, có kẻ muốn giết con người thật sự nên mới nghĩ ra mấy tà thuyết mê tín dị đoan này, cắt đứt đường tìm về nguồn gốc, khiến con người không coi trọng đạo đức mà phạm tội, tạo ác nghiệp, lúc đó tự sẽ bị quy luật vũ trụ đào thải. Theo tôn giáo, con người làm điều tốt, xấu đều có ghi chép, nghĩ gì Trời Đất đều biết, giấu người không giấu được Thần linh. Nếu làm nhiều điều xấu thì chết đi linh hồn bị đày xuống địa ngục chịu tội, gây ra tội nặng, phỉ báng Phật Pháp thì nhập Vô Gián địa ngục (ngục A Tì), bị khổ hình liên tục với thời gian dài như vô tận, muốn chết cũng không chết được, tệ hơn còn có thể bị “hình thần toàn diệt”, trong đau đớn giải thể từng tầng, đó là nỗi bất hạnh lớn nhất của một sinh mệnh.

Từ khi tà thuyết của Marx xuất hiện đã khiến cho người ta đau đầu hơn. Bộ tà thuyết này lan đến đâu là gieo rắc chết chóc, đau khổ đến đâu, khiến con người tự làm hại nhau, đã gây ra họa loạn khắp thế giới, gây mâu thuẫn: tôn giáo khoa học, duy vật duy tâm, da trắng da đen,... người người mâu thuẫn, đấu đá không ngừng nghỉ, mệt mỏi, suy kiệt, cho đến diệt chủng, chiến tranh. Bộ tà thuyết của Marx thực ra là lấy từ kinh của một tôn giáo thờ quỷ ở phương Tây sẽ được tiết lộ ở phần III bức thư này. Hiện các tà thuyết, tổ chức của nó vẫn ở khắp nơi trên thế giới, phân thân, lột xác, trá hình và ngụy trị trong tư tưởng con người.

Trở lại vấn đề nguyên nhân ĐCSTQ đàn áp Pháp Luân Công

Bộ tà thuyết này nhằm khống chế tinh thần con người để độc tài thống trị đồng thời hủy hoại tâm linh, được ĐCSTQ thông qua giáo dục, nghệ thuật, phim ảnh, hội họa, khẩu hiệu, pano, áp phích, loa đài..., tuyên truyền trường kỳ tầy nã con người kết hợp ma tính được kích phát, sản sinh trong các cuộc vận động đấu tranh, **thay văn hóa truyền thống 5000 năm** (văn hóa Thần truyền) bằng văn hóa độc hại ngoại lai **giả-ác-đầu** (văn hóa Đảng).

Sau một thời gian dài như vậy con người còn rất ít suy nghĩ độc lập của bản thân thay vào đó là những tư tưởng mà ĐCSTQ cấy vào, nó chiếm chỗ làm chủ, che lấp tính bản thiện của con người. Có lúc con người không muốn nghĩ nhưng tư tưởng vẫn phản ánh ra là vì tư tưởng cũng là vật chất, là sinh mệnh. Cái gì chủ ý thức không điều khiển được thì không phải là mình. Khi các tà thuyết ám, nhiễm vào đại não, chúng nó sẽ lèo lái tư tưởng quyết định hành vi con người, nhưng người ta lại tưởng rằng mình đang làm chủ bản thân.

- ĐCSTQ muốn hành ác nên dùng tín ngưỡng vô Thần gây u mê thành viên. Nó thường xuyên bắt Đảng viên báo cáo tư tưởng, phê bình và tự phê bình để kiểm soát tinh thần của họ, nhòm ngó, theo dõi, trinh sát cả suy nghĩ trong não, muốn họ quên đi lương tâm mà chỉ biết chấp hành để vận hành hệ thống hành ác của Đảng.
- Khi con người vô Thần, ĐCSTQ mới có thể *vận động tạo Thần* cho lãnh tụ của Đảng để quy tụ lòng người. Người xưa tín Thần, thà nghèo chứ không gian dối, sống ngay thẳng, coi cái chết nhẹ tựa lông hồng còn khi con người vô Thần, không coi trọng đạo đức và ham mê vật chất thì tính mềm yếu của nhân tính có thể bị thao túng, sự đe dọa, cám dỗ có thể được dùng để hoàn toàn kiểm soát con người.
- Khi con người cho rằng đấu tranh sinh tồn *manh được yếu thua* trong thế giới động vật cũng là quy luật của con người thì không có khái niệm *thiện hay ác*, không có chỗ cho *lương tri và công lý, nhân hay nghĩa*, mà chỉ còn *được mất, thắng thua, sinh tồn, khôn dại, thành bại* thì ĐCSTQ mới hợp thức hóa được các cuộc vận động đấu tranh hết lần này đến lần khác, giữ thế độc tôn. Văn hóa Đảng cũng khiến người dân suy nghĩ theo hướng bảo vệ Đảng, thờ ơ, vô cảm.
- Khi con người bị nhiễm triết học đấu tranh họ không còn yêu thương nhau nữa mà hầu như ai cũng nghĩ cho mình, nghi kỵ lẫn nhau, thờ ơ, vô cảm thì dân số Trung Quốc tuy đông nhưng chỉ như một mâm cát, thuận tiện cho ĐCSTQ thống trị.

Khi Pháp Luân Công với nguyên lý *Chân – Thiện – Nhân* và niềm tin vào Thần Phật, Thiện ác hữu báo được truyền ra tại Trung Quốc, ngay lập tức được sự đón nhận từ quần chúng vì điều đó phù hợp với bản tính tự nhiên của con người cũng như văn hóa và lối sống truyền thống của dân tộc Trung Hoa gần như bị đánh mất từ lâu. Ngày càng có nhiều người lựa chọn *Chân – Thiện – Nhân* và niềm tin vào Thần, từ đó có tiêu chuẩn phân biệt tốt xấu mà khước từ, vứt bỏ những thứ lừa đảo, độc ác của Mác-Lê mà ĐCSTQ vẫn rao giảng khắp nơi, bắt ép cả nước phải học theo gọi là “chân lý tuyệt đối”, “đỉnh cao trí tuệ của loài người”. Một cách tự nhiên *cơ sở lý luận - nguyên lý - nền tảng tư tưởng - kim chỉ nam* của ĐCSTQ bị lung lay và đứng trước nguy cơ sụp đổ. Làm sao ĐCSTQ có thể tiếp tục lừa gạt, khống chế, làm hại Đảng viên và người dân được nữa. Điều đó đã khiến ĐCSTQ hết sức hoang mang.

Đây là một trong những lý do ĐCSTQ bức hại Pháp Luân Công. **Pháp Luân Công không phải tín ngưỡng duy nhất bị đàn áp** mà cả Đạo Phật, Đạo Lão, Đạo Khổng trong Đại CMVH hay Cơ Đốc giáo, Thiên Chúa giáo, Phật giáo Tây Tạng..., cũng bị đàn áp vì lý do này. Một số tôn giáo khác được phép hoạt động dưới sự ngầm thao túng của ĐCSTQ.

ĐCSTQ chưa từng ngưng tay tiêu diệt phá hoại tín ngưỡng vào Thần, Phật, cho đến nay nó vẫn ra tay phá tượng Thần, Phật. Từ độc tài thống trị để bộ tà thuyết này là tín ngưỡng duy nhất tại Trung Quốc đầu độc tâm hồn con người một cách bài bản, hệ thống. ĐCSTQ chính là muốn cải tạo tư tưởng con người, điều này còn ác hơn cả việc giết người.

Nguyên nhân 3: Bản chất giả-ác-đấu của ĐCSTQ

Bản chất của ĐCSTQ là giả-ác-đấu, là lực lượng phản vũ trụ, đam mê giết người, thông qua bức hại tín ngưỡng, truyền tà thuyết, vận động, cải cách, cách mạng, chính sách, chỉ tiêu, kế hoạch..., để làm hại, hủy diệt con người cả về vật chất và tinh thần.

Vận động đấu tranh là cách chủ yếu mà ĐCSTQ giành quyền lực, sống sót. Quá trình này được lặp đi lặp lại nhiều lần với các nhóm khác nhau, để thiết lập chính quyền, gieo rắc sợ hãi, thu gom tài sản, bần cùng hóa dân chúng, phá hủy văn hóa, làm kích phát, sản sinh ma tính trong con người. Giống như ông Mao đã từng nói “*Cách mạng Văn hóa cần 7-8 năm làm lại một lần*”. Trong một số lần vận động ĐCSTQ thậm chí **diệt chủng theo chỉ tiêu %**. Trước khi tấn công một nhóm người nào đó ĐCSTQ thường dùng chiêu bài phân chia giai cấp, gây chia rẽ để tách một bộ phận người ra khỏi cộng đồng. ĐCSTQ là một tổ chức hội kín mafia, nó không hành xử dựa theo đạo đức hay pháp luật nhà nước mà tuyên truyền vu khống, lừa dối một chiều trong nội bộ thông qua các buổi họp hay sinh hoạt chi bộ Đảng, ra các loại văn bản “mật”, hay “cấm truyền ra ngoài”, tiếp đó thông qua báo chí, công tác dân vận, phát động quần chúng tuyên truyền **hận thù, xúi dục, lôi kéo, kích động người dân cùng vào hùa phạm tội** để tiêu diệt nhóm đồng bào vô tội.

Khi không biết về quá khứ thì không hiểu được hiện tại và dễ mắc lại sai lầm trong tương lai. Dưới đây là sự thật lịch sử một số cuộc vận động và tội ác của ĐCSTQ, nhiều thông tin tổng hợp từ sách “Cửu Bình”, thời báo Epochtimes tiếng trung,...

• Cải cách ruộng đất (1949-1953)

CCRĐ đã được thực hiện từ nhiều năm trước để lấy lòng và lợi dụng nông dân nghèo. Sau khi Nhật đầu hàng Đồng Minh lúc nội chiến với Quốc Dân Đảng, để lợi dụng những người giàu ĐCSTQ dùng kế sách “thông nhất chiến tuyến lâm thời” nhưng ngay khi cướp được chính quyền vào năm 1949 thì liền trở mặt, những nông dân giàu có, nhiều đất đã không tránh khỏi bị sát hại. CCRĐ đã được thực hiện bài bản theo từng bước, đầu tiên là làm luật, tuyên truyền, tập huấn quán triệt đường lối của Đảng, thành lập ủy ban, đoàn, đội cải cách, lên tinh thần đấu tranh trong nội bộ, giảm tô thuế để lấy lòng nông dân, rồi sau đó lan ra xã hội dân vận, lên danh sách,... Ủy ban, đoàn, đội cải cách thực ra là các tổ chức khủng bố nằm ngoài vòng pháp luật giống như Hồng vệ binh hay phòng 610 sau này.

Những người nông dân tốt bụng, thật thà đã hi sinh, nuôi nấng, góp vàng, làm lá chắn cho ĐCSTQ trong “cách mạng” đã không thể ngờ rằng đến khi nắm được quyền lực thì Đảng vắt chanh bỏ vỏ, qua cầu rút ván, lấy oán báo ơn, độc ác xảo quyết ở chỗ không tự mình ra tay mà mượn tay nông dân để giết nông dân.

Triển khai

ĐCSTQ ly gián, chia rẽ dân nông thôn ra thành nhiều thành phần trong đó nông dân có nhiều ruộng đất bị dán nhãn “địa chủ”. Hầu hết các “địa chủ” đều là người tâm địa lương thiện, giàu văn hóa, tài sản của họ có được do cha ông để lại, do chịu khó làm ăn nên có nhiều đất hơn người khác,... Bằng cách dựng chuyện, ngụy tạo mâu thuẫn ĐCSTQ đưa nội hàm xấu và từ “địa chủ” như bóc lột, gian ác, ghê gớm để lừa nông dân, kích động thù hận, áp dụng tà thuyết Mác-Lê biến tình cảm gia đình, xóm làng thành đấu tranh hận thù bóc lột giai cấp, thay quan hệ gia đình thành quan hệ giai cấp của các “đồng chí”.

Dùng chiêu bài “vì dân” hứa hẹn “dân cày có ruộng”, thâm nhập ăn ngủ tại nhà nông dân để làm công tác “dân vận”, đạo đức giả, thăm nghèo hỏi khổ, truyền tà thuyết, khai thác, kích ma tính đố kỵ, thù hận xúi bẩy, dụ dỗ, hù dọa nông dân vạch lá tìm sâu, đặt điều vu khống “địa chủ”, xui trẻ con đầu tố ông bà, cha mẹ. Lập ra nông hội, mở các lớp tập huấn dạy tố khổ, tố điều. Đến phiên đầu tố khổ chủ, ĐCSTQ đe dọa, bắt ép tập hợp nông dân lại, lập ra tòa án (gọi là tòa án nhưng không có luật sư, thành phần gồm cán bộ Đảng, bần cố nông,...), đặt tên là “tòa án nhân dân”. Đội cải cách cho người đóng giả nông dân “tu hú”, trà trộn vào đám đông để hô hoán, kích động, ngụy tạo ý dân, hay thêm tội để tiện xử lý, dùng hiệu ứng đám đông, súng đạn đe dọa, khủng bố tinh thần nhân dân để không ai dám lên tiếng bảo vệ khổ chủ, đe dọa, ép hô các khẩu hiệu đã dạy từ trước, sau rồi bắn địa chủ ngay tại chỗ.

Không ít người theo ĐCSTQ làm cách mạng rồi nằm xuống ngoài mặt trận cũng đã không thể ngờ ngay khi cướp được chính quyền Đảng bắt bớ, sát hại cha mẹ, vợ và con cái của họ ở quê nhà. Cảnh tượng bắt bớ không khác trong bài thơ Thạch Hào lại của Đỗ Phủ: “*quan bắt người nửa đêm, ông già vượt tường trốn, bà già ra cửa nhìn*”. Nhiều nơi để đạt chỉ tiêu bà già, trẻ con cũng bị bắt, giết. Nhiều nơi ĐCSTQ giết cả nhà địa chủ. Các chỉ tiêu tiêu diệt “địa chủ” thông qua quy định của Mao Trạch Đông là 10%, 5%, 3% số dân nông thôn, đây thực ra chính là diệt chủng. Đội cải cách là tổ chức khủng bố, chỉ cốt làm sao làm giả tội, bắt, giết cho đủ chỉ tiêu để hoàn thành nhiệm vụ, còn những Đảng viên che chở địa chủ thì bị cách chức hay bỏ tù để làm gương.

Thủ đoạn tra tấn, giết người

Đội cải cách xông vào nhà dân không nói đạo lý, như cướp đến nhà, kiểu như “*ta là lưu manh đây, ta còn sợ gì ai*”, thường tìm cách tra tấn để moi tiền vàng trong nhà họ sau đó mới giết. Một số hình thức tra tấn, giết người như: dùng than nướng người sống đến khi chảy mỡ, chôn sống, cắt tai, rạch bụng moi tim, bắn vào sau gáy, ném đá tập thể vào đầu, phơi nắng cho đến chết, cưỡng hiếp tập thể phụ nữ, xé trẻ sơ sinh ra làm hai,... Nhiều phụ nữ đã tự tử sau khi bị cưỡng hiếp, nhiều trường hợp dân không muốn chết dưới tay đội cải cách nên cắn lưỡi, thắt cổ hay nhảy xuống giếng tự vẫn, nhiều gia đình tự sát tập thể. Địa chủ đã bị làm nhục thanh danh và chết tức tưởi như vậy. Con cái của địa chủ sống qua được chiến dịch này bị phân biệt đối xử và vẫn bị tấn công trong các cuộc vận động sau đó.

Khi phát xít Nhật đánh bom dân chui xuống hầm còn ĐCSTQ về làng “giải phóng con người khỏi áp bức bóc lột” thì nhiều người nửa đêm phải khăn gói bỏ quê mà đi. Nhiều người liều mình vượt biển sang Hồng Kông, nhiều gia đình chìm thuyền bỏ mạng ngoài khơi.

Trung Quốc năm 1950 có khoảng 460 triệu dân nông thôn, theo một số thống kê số người chết trong CCRĐ ít nhất khoảng 2,4 – 5 triệu người (con số thực tế có thể lớn hơn) ĐCSTQ còn ác hơn phát xít Nhật ở chỗ bắt ép người thân, hàng xóm đầu tố nhau để hủy diệt tinh thần để lại hậu quả cho đến tận ngày nay.

Cải cách ruộng đất (CCRĐ) như luồng âm khí quét về nông thôn, quét đi sự bình yên ở nông thôn hàng ngàn năm qua, quét đi luân thường đạo lý, ma xui quỷ khiến vợ chồng, cha con, anh em, hàng xóm đầu tố nhau, truyền thống dòng tộc rạn nứt. Xã hội hỗn loạn, bạo lực tràn lan. Nông dân mang tội giết người lại phải mang ơn Đảng và lãnh tụ và đắm chìm trong những bài hát ngợi ca chiến thắng do Đảng sáng tác. Nhiều người bị mê hoặc còn đem tượng, ảnh kẻ chủ mưu giết người về thờ phụng.

Lật lọng thu lại ruộng từ nông dân

Ngày vui “dân cày có ruộng” chưa được bao lâu, vừa ổn định được hệ thống, “Đảng ta” lấy cớ xây dựng “xã hội chủ nghĩa” để thu lại ruộng cho vào Hợp tác xã, cả ruộng từ cha ông để lại cũng đều bị thu hết, lúc này nhiều nông dân mới bắt đầu hiểu ra thế nào là cộng sản, nhiều người có cảm giác bị lừa nhưng vừa chứng kiến cảnh Đảng giết người xong, sợ quá không dám có ý kiến, đói khổ ngậm ngùi làm thuê cho Hợp tác xã. Chia ra - hợp lại, cuối cùng tất cả đều về tay Đảng gọi là thuộc sở hữu “nhà nước”, dưới sự lãnh đạo của Đảng, về sau “đổi mới” giao cho nông dân gọi là cho thuê, khoán và có thể bị “thu hồi” bất kỳ lúc nào với giá đền bù thấp, nếu không chấp thuận thì Đảng cưỡng chế bằng súng đạn, xe ủi, dùi cui. Dù có ruộng nhưng giá vật tư thì cao, giá nông sản lại thấp, vì thế gần như nông dân có làm mà không có hưởng, lại do chi phí sinh hoạt, y tế,... lớn, thóc có bán hết cũng không đủ trả.

Nhiều con cái của nông dân bị ĐCS TQ ép chứng kiến cảnh đấu tố, giết chóc, tâm hồn chai sạn, lại lớn lên trong vòng tay của Đảng, Đoàn, Đội, hát bài hát ca ngợi công ơn “Đảng vĩ đại”, “Mao chủ tịch vạn tuế”, vì trẻ em như tờ giấy trắng dễ tẩy não làm nguồn, bổ sung lực lượng cho Đảng, còn chuẩn bị tương lai hơn 10 năm sau trở thành Hồng vệ binh đi tấn công thầy cô, quật mộ tổ tiên, đập đình chùa, sát nhân trong Đại Cách mạng Văn hóa.

Mục đích của cải cách ruộng đất

Trong lúc chiến tranh, tên bay đạn lạc, vì sự thù hận có xảy ra việc giết hại dân thường vô tội là điều còn có thể lý giải được, còn ĐCS TQ khi đã giành được chính quyền mà lại giết dân là vì điều gì? nhiều Đảng viên không hề biết mục đích thật của Đảng mà đều bị lừa thành tông phạm, nhiều Đảng viên có công với cách mạng cũng bị đem ra bắn, không cứu nổi chính mình và người nhà. ĐCS TQ không hề sai lầm mà đã đạt được mục đích, dĩ nhiên không phải để dân cày có ruộng, đó là lừa phỉnh để lợi dụng vì thế nào ruộng cũng vào hợp tác xã, hơn chục năm trước ĐCS Liên Xô cũng đã làm xong CCRĐ, “địa chủ” (kulak) bị Đảng giết, đất đai bị tập thể hóa về tay Đảng, đến lượt Trung Quốc, nó tiến hóa hơn, nghĩ ra trò đấu tố, hay nếu để “dân cày có ruộng thì có thể làm theo cách chính phủ thu mua để chia lại giống như Đài Loan, tại sao Đảng lại giết người và còn gọi đây là một “thắng lợi rực rỡ”.

Vậy thì mục đích thật sự của cải cách ruộng đất là gì? rất nhiều người đều muốn tìm hiểu chân tướng việc này, điều này cần bàn về lai lịch và mục đích thật sự của ĐCS TQ, xin được trình bày ở mục III.5 lá thư này. Cơ bản là sau CCRĐ, Đảng đã luôn được các chi bộ Đảng kiểm soát nông thôn, thiết lập trật tự xã hội mới, giết đi người nắm giữ văn hóa truyền thống để có đất cho tín ngưỡng Mác-Lê sinh sôi nảy nở ở nông thôn, lại vừa khiến gia đình, dòng tộc tan nát, phá vỡ tổ ấm con người từ đó xã hội hỗn loạn theo để đục nước béo cò. Qua đấu tranh ma tính cũng kích phát, sản sinh, lại khủng bố để dân sợ, còn khiến nông dân mang ơn để tiếp tục công hiến, hi sinh cho Đảng, vợ vét tài sản để bàn cùng hóa dân, cướp đất. Quỷ kế thâm độc này có lẽ chỉ có con quỷ mới nghĩ ra được. Thông qua CCRĐ, ĐCS TQ cũng đặt bước cơ sở, khống chế bắt cơm sinh tồn của dân và tai họa vẫn còn đang chờ ở phía trước.

• Cải cách công thương (năm 1951)

Trong khi quan hệ giữa người chủ và người làm thuê là tương hỗ hết sức bình thường và người chủ cũng phải lao tâm, bỏ vốn ra, lại tạo ra công ăn việc làm cho công nhân và phải chịu trách nhiệm với cơ sở sản xuất thì ĐCS TQ tà vạy lại lờ đi phần tinh thần cùng phần vốn này và ngụy tạo mâu thuẫn thành “giai cấp bóc lột” và “giai cấp bị bóc lột”. Dưới tiền đề ấy Đảng ăn cướp có lý luận đã cướp trắng tài sản của tư sản thậm chí giết họ. Nhiều người uất ức quá đã tự vẫn, khi chết cũng không dám nhảy sông vì sợ chết không thấy xác Đảng sẽ quy cho là trốn sang Hồng Kông, vợ con bị liên lụy, vì thế phải chọn cách nhảy lầu mà chết.

Cũng giống như cải CCRĐ, sau cải cách công thương ĐCSTQ đã giết đi nhiều người nắm giữ văn hóa truyền thống của dân tộc, cướp đoạt tài sản xã hội, bản cùng hóa người dân.

- **Phong trào chống cánh hữu (1956 - 1957)**

Trí thức là những người có thể nhìn ra động cơ, thủ đoạn của ĐCSTQ, nhìn ra hiểm họa đối với dân tộc. Sau khi lợi dụng giới trí thức ĐCSTQ đã đặc biệt chăm sóc họ thông qua chiến dịch “trăm hoa đua nở” để dè bẹp tự do biểu đạt. ĐCSTQ lừa giới trí thức, kêu gọi góp ý “*giúp đỡ Đảng tự chính đốn*” rồi quay lại chụp mũ họ là “phản tử cánh hữu”, “làm chính trị” và bức hại cho đi đày, cải tạo, bắn giết. Khi bị phê phán là tại sao lại dùng “âm mưu” ông Mao nói thẳng: “*Không phải âm mưu, mà là ‘dương’ mưu-làm công khai đấy chứ*”.

ĐCSTQ đã làm cho Đảng viên và người dân sợ hãi, các Đảng viên và dân chúng buộc phải bảo vệ bản thân bằng cách dối lòng mình để nịnh bợ, ca ngợi Đảng và lãnh tụ, từ đó phát triển nhân cách hai mặt, còn trí thức là nguyên khí quốc gia buộc phải ẩn mình sống qua ngày đoạn tháng, xã hội không biết trông cậy vào ai, thế hệ con cháu lầm than, khổ cực. Mầm mống của sự giả dối, thờ ơ được gieo vào xã hội, cũng từ đây nhắc đến “Đảng” là ai cũng sợ như sợ cọp.

- **Đại Cách mạng Văn hóa (1966-1976)**

Đi đầu trong CMVH là hơn chục triệu Hồng vệ binh (học sinh, sinh viên). ĐCSTQ đào tạo ra “con người xã hội chủ nghĩa”, “đội quân tiên phong”, này cũng không phải một sớm một chiều. Giáo dục truyền thống trước hết là dạy làm người. Người Trung Quốc xưa học chữ còn là học Đạo làm người vì trong chữ có Đạo, xuyên suốt lịch sử văn hóa truyền thống 5000 năm của Trung Quốc cũng chính là một chữ “Đạo” này. ĐCSTQ thì khác, chỉ dạy chữ, dạy thuật mà không dạy Đạo, nhiều chữ còn bị giản thể để bỏ đi nội hàm Thần truyền, cắt đứt truyền thừa văn hóa, khiến văn hóa hời hợt, Đảng cũng đẩy mạnh “giáo dục thù hận”, giáo viên nào phản đối thì bị “kỷ luật”, trong khi đó nhiều người nắm giữ VHTT cũng đã bị giết đi trong “cải cách ruộng đất”, “cải cách công thương”,... Nhiều phụ huynh vui mừng khi thấy con đạt điểm cao nhưng lại chủ quan không để ý xem ĐCSTQ đang dạy con họ điều gì và không cho chúng biết tội ác của Đảng, kết quả con trẻ không có sức đề kháng bị Đảng, Đoàn, Đội dụ dỗ, nhiều trẻ yêu Đảng còn hơn yêu cha mẹ, tư duy, tính cách bị Đảng làm méo mó, con người phát triển lệch lạc, hời hợt, coi thường truyền thống, cho mình là nhất, không có tinh thần cầu thị, học hỏi tiên nhân. Phụ huynh đã “giao trứng cho ác”.

Học sinh, sinh viên đã bị ĐCSTQ tẩy não bằng tà thuyết của Mác-Lê (*vô Thần luận - duy vật luận - triết học đấu tranh*), và thường phải viết kiểm điểm, báo cáo tư tưởng tự tẩy não để trong đầu chỉ còn tư tưởng của chủ nghĩa Marx, phương thức tẩy não, không chế tinh thần như ma giáo này đã tạo thành di chứng nặng nề khiến con người không còn tư duy độc lập. Học sinh còn phải hát những bài hát kích động bạo lực của đội thiếu niên tiên phong với lời lẽ như: “*Chúng tôi là những người kế nhiệm cộng sản,... một chiếc khăn quàng đỏ tươi phấp phới trên ngực,... thời khắc luôn chuẩn bị lập công,... để tiến lên tiêu diệt kẻ thù,...*”, hay học những tác phẩm văn mẫu, về các tác phẩm đả kích văn hóa dân tộc như “*thuốc độc*” hay “*cái bánh bao tẩm máu người*” trong truyện “Thuốc” của Lỗ Tấn. Hay phê phán đức Nhẫn trong văn hóa truyền thống để cổ súy ma tính đấu tranh như “AQ chính truyện”,... hay đọc những câu chuyện dàn dựng, thổi phồng trong sách giáo khoa về “địa chủ gian ác” Lưu Văn Thái, hay xem tượng sáp dàn dựng tại nhà ông ở Tứ Xuyên với những cảnh như: địa chủ tra tấn nhốt hầm nước, bom hơi vũ khí quân, ném đá, hiếp dâm, chôn sống, giết trẻ sơ sinh,

cắt tai nông dân,... (cảnh tượng gần giống nhà tù côn đảo ở Việt Nam) sự thật thì ông Lưu là người xây trường trung học Văn Thái tốt nhất Tứ Xuyên thời đó rồi đem tặng lại, ông thường cứu tế người khó khăn, sửa đường xá, giúp hóa giải mâu thuẫn và được người dân ở đó gọi là “Lưu đại thiện nhân”, ĐCSTQ đã cướp nhà ông Lưu rồi về sau làm triển lãm.

Học sinh còn tham quan triển lãm tranh với những cảnh: chủ nô móc mắt, lột da nông dân,... Xem và tự diễn vở kịch xuyên tạc đả đảo “địa chủ” ca ngợi cách mạng như: Bạch mao nữ,... Thời gian học, lượng kiến thức cũng gia tăng để tách trẻ em ra khỏi vòng tay cha mẹ. Liên tục như vậy phương diện diện học sinh, sinh viên ngập tràn hận thù giai cấp, chúng hận “phong kiến”, hận “địa chủ”, hận “đế quốc” Mỹ,... hận có thể khiến người ta mất hết lý trí, lại vô Thần thì điều ác nào cũng dám làm, ĐCSTQ đã cướp mất tâm hồn trẻ thơ, tuổi còn nhỏ mà luôn “gậm một khối căm hờn”, đôi mắt trong sáng của trẻ đã bị ĐCSTQ thay thế bằng hận thù, đắng đắng sát khí, trong đôi mắt đó như có ngọn lửa ngày đêm cháy muốn thiêu đốt mọi thứ, nếu như được báo thù có lẽ chúng sẽ làm như kẻ thù đã làm, thậm chí còn phải hơn thế mới hả dạ. Ban tuyên truyền (tuyên giáo) kiểm soát hết sức chặt chẽ tư tưởng con người còn vận động tạo Thần để chúng cuồng tín vào Đảng và Mao Trạch Đông như cứu tinh của nhân loại, hằng ngày phải đọc “Hồng Báo thư” (Mao tuyền), học tập “tư tưởng Mao Trạch Đông”, “sớm xin chỉ thị tối báo cáo” như một loại nghi thức tôn giáo. Không chỉ học sinh mà dân chúng khắp cả nước đều phải như vậy.

Rồi ngày đó cũng đến, tháng 5/1966 ĐCSTQ phát động Cách mạng Văn hóa, các đơn vị Hồng vệ binh được thành lập và lan ra cả nước, họ được ĐCSTQ bảo kê, bao ăn ở để làm “cách mạng”. Hồng vệ binh trúng tà, như bị ma làm đã đầu tổ, phê bình, đánh chết nhiều thầy cô, hiệu trưởng, giáo sư trong trường,... sau đó hướng ra xã hội với danh nghĩa “phá tứ cự”: dùng thuốc nổ quật mộ Khổng Tử và gia quyến, lấy xương cốt Khổng Tử cáo thị dân chúng, treo thi hài gia quyến lên cây, quật mộ nhiều anh hùng dân tộc như Hạng Vũ, Nhạc Phi,... đào mộ Viêm Đế Thần Nông, đốt điện chính, phá điện phụ lăng Viêm Đế, phá vĩnh viễn lăng Hoàng Đế Hiên Viên, phá Đạo quán, đập chùa, đốt tượng chư Thần Phật, Bồ Tát...; ĐCSTQ cướp đất nhà chùa, nhà thờ, giết tăng mạ Đạo, cho Đảng viên khoác áo cà sa, áo choàng đạo sĩ, áo dài linh mục để bóp méo Kinh Phật, Đạo Giáo và Kinh Thánh, phá tôn giáo từ trong; “Nhân Lễ Nghĩa Trí Tín” bị coi là “căn bản phong kiến” còn “Đạo Đức kinh” của Lão Tử bị gọi là “mê tín phong kiến”. Tín ngưỡng và tu luyện bị chụp mũ ngu muội, huyền hoặc, mê tín dị đoan,... Tôn Ngộ Không trong tiểu thuyết Tây Du Ký bị coi là đại diện cho “giai cấp bị bóc lột”, tư gia của Ngô Thừa Ân bị đánh sập. ĐCS đã dẫn dắt người Trung Hoa cắt đứt liên hệ với Thần Phật, quật phá mồ mả tổ tiên và tuyên truyền tổ tiên là khi.

Hồng vệ binh lấy việc đập phá, tra tấn, giết người làm thú vui. Sĩ quan quân đội và binh lính, cảnh sát, dân quân vũ trang cùng Đảng viên các cấp về sau cũng trực tiếp tham gia “lập thành tích” phá hoại văn hóa, văn vật, giết hại vô số người, đặc biệt là giết đi những ai có văn hóa, bao gồm “năm giai cấp đen” (địa chủ, phú nông, phản động, phản tử xấu, cánh hữu), các hình thức tra tấn, giết người như: chôn sống, bắn chết, dùng liềm cắt cổ, ăn thịt người, hãm hiếp tập thể,... ai cũng có thể trở thành nạn nhân, người ta có thể bị giết chỉ vì quên khẩu hiệu trong “Mao tuyền”. Theo các thống kê trong thời kỳ này có tối thiểu 7,73 triệu người bị giết chết, nhiều Đảng viên bị kỷ luật và cầm tù vì không đáp ứng yêu cầu hành ác của Đảng, nhiều người được kết nạp Đảng ngay sau khi lập được thành tích giết người lưu tồn văn hóa, nhiều người cũng lợi dụng cơ hội này để triệt hạ các “đồng chí”, để thăng quan hay trả thù. Trớ trêu là khi xưa liên quân Anh Pháp đốt Viên Minh Viên thì người ta xót xa, đến khi chính mình đi đốt, đập phá cung điện, đình, chùa,... thì vừa đốt lại vừa cười đắc chí.

Trong CMVH, đấu tố cũng lặp lại như thời CCRĐ, học trò phê bình thầy giáo, nhiều giáo sư, Đảng viên,... bị đưa ra đấu tố, bị chụp mũ “phản động”, “chống Đảng”, trong đại hội đấu tố dưới sự khùng bố tinh thần của đám đông, chính sách liên lụy, con cái cũng bị ép tố cha mẹ, phải “giác ngộ cách mạng” hô “đả đảo” để vạch rõ ranh giới với “giai cấp thù địch” nếu không cũng bị liệt vào phần tử “phản động” và bị đấu tố, cả chủ tịch nước Lưu Thiểu Kỳ cũng bị con gái dán áp phích tố cáo, bị đấu tố. Nhiều Hồng vệ binh hăng hái đấu tố cha mẹ.

Thời kỳ điên đảo kinh hoàng này kéo dài 10 năm. ĐCSTQ đã phá hoại văn hóa vật thể và phi vật thể 5000 năm của dân tộc Trung Hoa, phá hoại đạo đức, thuần phong mỹ tục, phê phán, bôi bác văn hóa truyền thống, giết, cải tạo giới trí thức, che dấu lịch sử để cho người đời sau lịch sử không rõ, lý niệm không chính, khiến con người “đói văn hóa” rồi thừa cơ “đẩy mạnh” nhồi nhét tà thuyết thiết lập văn hóa Đảng cải biến thế hệ già, đầu độc thế hệ trẻ. Nhiều người không còn kính ngưỡng Phật, Đạo, Thần nữa thay vào đó là sùng bái, thờ phụng Mao Trạch Đông như Thần Thánh trong tôn giáo. Sau thời gian “đóng cửa then gài” để hủy đi văn hóa Thần truyền 5000 năm, đến thời mở cửa, để lừa người dân và nhân quyền quốc tế, làm bình phong che dấu tội ác, bản chất giả-ác-đầu của mình nên ngụy tôn giáo, bề ngoài nhiều nơi cho tu sửa, xây chùa, đắp tượng gọi là “*kế thừa và phát huy văn hóa truyền thống*” nhưng ngầm thao túng, mê hoặc lòng người, thu gom tiền bạc, khôi phục bề ngoài, từ trong phá ra. Ngày nay ĐCSTQ còn “khoác áo cổ trang diễn văn hóa đảng” càng phá hoại văn hóa thâm sâu hơn. ĐCSTQ cũng giảng về đạo đức nhưng là đạo đức giả để mị dân.

Còn về số phận Hồng vệ binh: Sau khi cướp đi tuổi thanh xuân của họ, khi đã hết giá trị lợi dụng, ĐCSTQ vận động Hồng vệ binh “lên núi xuống làng”, về nông thôn “học tập bản cố nông”, thực chất là bị nô dịch, đi lưu đày, lao động cưỡng bức, họ sống cuộc sống lộn độn, học hành thì dang dở, vô số người đã mắc bệnh tâm thần, chết trẻ, tự vẫn,... nhiều người bị ĐCSTQ bắn chết khi cố gắng bỏ trốn, do bị Đảng mê hoặc nhiều người đến chết vẫn còn tự hào từng là Hồng vệ binh đầy quyền uy, có bản sự. Vô số người nửa đời sau sống trong ân hận vì nghe ĐCSTQ xui dại hành ác đấu tố, giết hại thầy cô, cha mẹ, có người chết lặng khi con hỏi về ông bà, nhưng ĐCSTQ vẫn rót vào tai họ về ơn Đảng và sự vĩ đại của Đảng.

• **Xuất khẩu “cách mạng”**

Trong thế giới động vật có loài tu hú đẻ trứng của mình vào tổ chim khác, khi con tu hú nở ra, nó ulti trứng và chim non “anh em” rơi khỏi tổ, ký sinh ăn thức ăn từ chim chủ nhà, độc chiếm tổ. Tu hú con sau này lớn lên theo bản chất di truyền lại đi đẻ vào tổ chim khác.

Ác như tu hú, ĐCS Liên Xô cũng “đẻ” tổ chức của mình vào Trung Quốc, “giải phóng” Trung Quốc xong thì diệt chủng, tiêu diệt tam giáo, diệt văn hóa dân tộc Trung Quốc, từ đây tổ chức này cũng “đẻ” vào nhiều nước khác ở các châu Á, Âu, Phi, Mỹ Latinh, ký sinh vào nông dân, ám toán trí thức yêu nước, cướp chính quyền, diệt văn hóa dân tộc họ. Nhiều lãnh tụ Đảng này là người gốc Hoa bị trúng tà thuyết mê tín dị đoan. Polpot, Nuon Chea,... là người gốc Hoa, Trần Bình (lãnh tụ ĐCS Malayxia) là người Hoa gốc Phúc Kiến,...

Xuất khẩu sang Triều Tiên

Kim Nhật Thành từ nhỏ theo cha di cư sang Trung Quốc, học tiểu học và trung học ở tỉnh Cát Lâm, 19 tuổi gia nhập ĐCSTQ, được ĐCSTQ đào tạo, cất nhắc. Sau này Kim Nhật Thành chiến đấu trong Hồng Quân của Liên Xô. Năm 1945, phát xít Nhật đầu hàng quân Đồng Minh, Triều Tiên bị chia cắt làm hai do sự chiếm đóng tạm thời của Liên Xô và Mỹ, ở phía Nam Đại Hàn Dân Quốc ra đời đi theo con đường dân chủ vào năm 1948. Ở phía Bắc, Liên Xô tuyên truyền và đưa Kim lên làm lãnh đạo thiết lập chế độ cộng sản.

Ngày 25/06/1950, với chiêu bài “giải phóng Nam Hàn”, “thống nhất đất nước”, ĐCS Triều Tiên dưới sự ủng hộ, hỗ trợ ngầm từ ĐCS Liên Xô và ĐCS TQ, kéo quân vượt qua vĩ tuyến 38 tấn công Nam Triều Tiên. Hội đồng bảo an Liên Hợp Quốc lên tiếng và đưa quân can thiệp để cứu Nam Triều Tiên và ngăn thảm họa đổ lan ra thế giới, Mỹ cùng quân lính 15 nước thành viên đẩy lui ĐCS Triều Tiên và tiến công sang Bắc Triều.

ĐCS TQ gọi Mỹ là “đế quốc sài lang”, lợi dụng lòng yêu nước của người dân, tuyên truyền lừa dối phát động “chiến tranh chống Mỹ xâm lược và giúp đỡ Triều Tiên”, kêu gọi dân chúng góp tiền, đưa “quân tình nguyện” sang Triều Tiên làm vô số binh lính Trung Quốc chết oan, ĐCS TQ rất coi rẻ sinh mạng người lính, thường dùng chiến thuật biển người, cả các hòa thượng trẻ cũng bị đẩy ra chiến trường làm bia đỡ đạn, người chết vô số, cuối cùng đã giành được “chiến thắng”, khôi phục lại Bắc Triều, ĐCS ở Triều Tiên cũng xây dựng xã hội chủ nghĩa từ đó hàng triệu người dân đã chết đói, chết bất thường.

Xuất khẩu sang Campuchia

ĐCS TQ truyền thụ tà thuyết và hậu thuẫn Polpot “giải phóng” Phnom Penh vào năm 1975, “giải phóng” xong thì hỗ trợ Polpot tiêu diệt “giai cấp bóc lột”, diệt chủng khoảng ¼ dân số Campuchia (khoảng 2 triệu người) mục tiêu là những người có văn hóa gồm các nhà sư Phật giáo, tu sĩ Cơ Đốc giáo, văn nghệ sĩ, nhà báo, bác sĩ, giáo viên, những người đeo kính, còn cả những người tàn tật và dân tộc thiểu số và cả đồng hương người Hoa cũng giết không tha (giết 20 vạn người), ngoài chết vì bị hành quyết nhiều người bị chết vì đói. Khome Đỏ trúng tà thuyết Mác-Lê mất hết tính người: hãm hiếp phụ nữ, xé xác trẻ em,... lấy cuốc, búa, liềm, lưỡi lê,... để sát nhân và xem như là thú vui, ăn thịt người như ma cà rồng, ĐCS TQ còn dạy lãnh đạo Khome đỏ ăn não người, tại nhà tù S21 một chiếc máy khoan sọ người đã được cố vấn của ĐCS TQ thiết kế để lấy não người cho lãnh đạo của ĐCS Campuchia ăn.

Ngoài ra còn xuất khẩu chủ nghĩa xã hội sang hàng chục nước khác ở khắp thế giới,...

• **Thăm sát Thiên An Môn 4/6/1989**

Kể từ năm 1978, sau khi hoàn tất công cuộc “đóng cửa” phá hoại văn hóa. ĐCS TQ cải cách “mở cửa”, cuộc sống người dân có cải thiện hơn chút, nhiều người dần quên lịch sử, làm tướng ĐCS TQ đã “sửa sai”, lần này thì Đảng tốt lên rồi, hóa ra không phải vậy.

Năm 1989, tại Trung Quốc người dân đói khổ, nông dân ki cốp nuôi con ăn học, sinh viên học hành tốn kém vất vả ra trường lại thất nghiệp, tham những thi tràn lan trong hàng ngũ quan chức của ĐCS TQ, sau cái chết của ông Hồ Diệu Bang (cựu tổng bí thư của ĐCS TQ, một người ủng hộ cải cách) sinh viên yêu nước đã xuống đường giễu hành và tới Thiên An Môn dựng tượng “nữ Thần dân chủ”, đề xuất chính kiến, yêu cầu tự do, dân chủ. Đáp lại, ĐCS TQ chụp mũ sinh viên là “phản cách mạng”, “làm chính trị” và lừa dối kích động binh lính quân đội. Quân đội nhân dân cùng xe tăng được lệnh đã tiến vào quảng trường Thiên An Môn “dọn sạch” sinh viên, đêm mừng 3 rạng sáng mừng 4/6 quân đội nhân dân xả súng và nghiền nát hàng ngàn con em nhân dân, sau đó máy ủi gom xương thịt đem đi hỏa thiêu. Đứng đầu tội ác này là Đặng Tiểu Bình và Giang Trạch Dân.

ĐCS TQ đặt tên cho quân đội là quân đội nhân dân nhưng thực ra quân đội bị ĐCS TQ điều khiển vì trong quân đội có Đảng bộ lãnh đạo. Nhiều binh lính quân đội bây giờ vẫn hết sức hối hận vì bị ĐCS TQ lừa mà cán chết sinh viên yêu nước. Đảng bưng bít thông tin, tuyên truyền lừa dối rằng “không có sinh viên nào bị giết trên quảng trường Thiên An Môn”, ngày nay nhiều sinh viên Trung Quốc khi nghe tới thăm sát Thiên An Môn thì trong tâm bắt đầu cảnh giác cho là chuyện bịa đặt của “thế lực thù địch phương Tây” hòng lật đổ Trung Quốc .

Ngoài các tội ác trên còn nhiều tội ác khác như: Thảm sát đoàn AB, Chinh phong Diên An, vây khốn thành Trường Xuân, Tam Phần Ngũ Phần, Đại nhảy vọt (làm chết đói 30-40 triệu người),... độc giả có thể xem trong sách Cửu Bình (<http://9binh.com/>)

Độc hại thâm sâu hơn nữa là trong nhiều cuộc vận động đấu tranh: bạn bè, cha mẹ, con cái, vợ chồng bị Đảng ép phải tố giác lẫn nhau, từ đó hủy diệt đạo đức, nhân tính, tình thân. Dân tộc Trung Quốc bị chia rẽ, người người nghi kỵ nhau như một mâm cát. Có người ví toàn bộ đất nước Trung Quốc giống như một “đấu trường” La Mã cổ, trong đó mỗi người Trung Quốc bị buộc phải trở thành một “võ sĩ giác đấu”; còn lãnh tụ ĐCSTQ ngồi trên khán đài cười lớn “*thật sướng vô cùng*”, vừa cười vừa nói: “*tám trăm triệu người, không đấu đá là không được*”. ĐCSTQ là một tổ chức ngoại lai, **chỉ có khái niệm đấu tranh sinh tồn**, giai cấp thống trị và giai cấp bị trị, nó **không có tình cảm gì với đất nước hay dân tộc**.

Không kể ai đúng ai sai nếu nghe bóng ma ĐCSTQ xúi bẩy mà đấu nhau, “người mác người lê” thì hai bên đều sẽ bị tổn thương và ĐCSTQ sẽ ở đằng sau cười đắc chí.

ĐCSTQ tín ngưỡng vào tà thuyết, hành ác hại người, dựa vào đấu tranh để sinh tồn. Thế hệ sau do không biết bản chất và lịch sử Đảng nên lại tiếp tục bị lừa, ĐCSTQ lại phát động đàn áp Pháp Luân Công vào T7/1999. Nhiều người lại đóng vai “cảnh sát”, “hồng vệ binh” như trong CMVH năm xưa. Có một điều mà mọi người cần phải biết đó là văn hóa Đảng là tồn tại vật chất, có thứ thành tự nhiên hay khi gặp điều kiện là phát ra, còn tổ chức này chuyện ác nào cũng có thể làm, bản chất không đổi và còn đang “tiến hóa”.

Nguyên nhân 4: ĐCSTQ sợ Chân – Thiện – Nhân

ĐCSTQ bản chất giả dối: “giải phóng” thực ra là cướp chính quyền, “cải cách ruộng đất” là giết người cướp đất, “đại nhảy vọt” là đại nhảy lùi, “cải cách công thương” là giết người cướp của, “Cách mạng Văn hóa” là phá hoại văn hóa,... Lịch sử của ĐCSTQ là giả, anh hùng của ĐCSTQ là giả,... nếu người ta có thể vượt tường lửa kiểm duyệt internet, tự mình tìm hiểu sự thật về những tuyên truyền của Đảng này thì có thể sẽ cảm thấy sốc vì toàn là lừa dối. Còn người dân Trung Quốc là một đời bị lừa dối, có người đến khi nhắm mắt vẫn chưa biết mình bị lừa mà còn mang ơn Đảng, ủng hộ một kiếp làm người. Vì sự giả dối, tội ác của mình **ĐCSTQ sợ sự thật** và cần duy trì một xã hội giả dối để tồn tại, nếu không tội ác và bản chất của Đảng sẽ bại lộ. ĐCSTQ chỉ có thể tồn tại trong môi trường giả dối và bưng bít thông tin vì thế nếu không ai cấp thị trường, thỏa hiệp, chấp nhận sự giả dối thì ĐCSTQ sẽ không có đất diễn, chỗ ẩn nấp, như loài muỗi chỉ biết hút máu người và truyền dịch bệnh, nó chỉ sống được ở nơi tăm tối và rất sợ ánh sáng. Khi nguyên lý về Thiện được phổ biến người dân sẽ không thờ ơ, vô cảm mà yêu thương, quan tâm, bảo vệ nhau thì ĐCSTQ rất khó mà thỉnh thoảng lại tách một bộ phận dân chúng ra để hành ác, khi nguyên lý về Nhân được phổ biến thì người ta sẽ kiểm chế được bản thân, không dễ bị lừa, kích động, phụ họa theo.

Khi ngày càng có nhiều người tin vào *Chân – Thiện – Nhân*, ĐCSTQ đứng trước sự lựa chọn tất yếu của lịch sử hoặc là biến đổi để tốt hơn hoặc là thoái lui khỏi vũ đài lịch sử, nhưng vì bản chất ĐCSTQ không đổi nên đã ra tay đàn áp. Dù là thế nhưng trong thế kỷ thông tin này ĐCSTQ cũng khó mà bức hại Pháp Luân Công nếu không có Giang Trạch Dân một kẻ đồ kỵ, hoang tưởng, bất chấp hậu quả.

4. Phản đối tội ác mổ cướp nội tạng, vạch trần bản chất giả-ác-đầu của ĐCSTQ có phải là làm chính trị, phản động?

Điều căn bản của một con người là biết phân biệt tốt xấu. Để phân biệt tốt xấu thì cần quan tâm đến thật hay giả, thiện hay ác, gần đây mới thấy xuất hiện hiện tượng lạ là có người dùng “làm chính trị”, “phản động” để phân biệt tốt xấu. Đảng đã khiến có người sợ hãi đến mức nghe đến “làm chính trị”, “phản động” thì hồn bay phách lạc, không còn nhận ra tốt xấu, đúng sai, trở lên cảnh giác, đa nghi, vô cảm.

Vậy thì chúng ta thử bàn xem thế nào là “làm chính trị”? “phản động”?

Về “**làm chính trị**” thực chất không có gì là xấu, một người đi bỏ phiếu cũng chính là “làm chính trị”, làm chính trị là quyền, trách nhiệm của mỗi công dân. Chính trị ấy liên quan đến tồn vong của dân tộc, liên quan đến văn hóa, kinh tế, giáo dục, sức khỏe,... liên quan tới tiền điện, thế nên dẫu ai không quan tâm đến chính trị thì “chính trị” cũng sẽ tìm đến họ. Người ta dẫu có muốn được yên ổn thì “chính trị” cũng không để cho ai được yên đâu.

Về **phản động**, theo quan điểm của ĐCSTQ thì “phản động” là đi ngược lại “tiến bộ”, “quy luật tự nhiên”, ĐCSTQ tự cho mình là “tiến bộ”, gọi là “đỉnh cao trí tuệ của loài người”, nên những ai đi ngược lại lý thuyết, lợi ích của họ thì đều bị coi là “phản động”. Việc ĐCSTQ đi ngược Đạo Trời, hủy đi văn minh 5000 năm, chụp mũ “phong kiến” lên Nhân-Lễ-Nghĩa-Trí-Tín và áp dụng “đỉnh cao trí tuệ” đấu tranh sinh tồn lên con người, muốn con người “tiến hóa” không bằng động vật, đó mới là “phản động”.

ĐCSTQ tạo ra các vùng cảnh báo, vùng cấm như: “làm chính trị”, “dân chủ”, “nhân quyền”, “tín ngưỡng”,... và mở ra vùng “tự do” về tình dục, cờ bạc,...

Ngày xưa ĐCSTQ tuyên truyền vận động nhân dân làm chính trị, ai không quan tâm sẽ bị cho là tư tưởng lạc hậu, khi cướp được chính quyền rồi thì cấm “làm chính trị”, luận điệu tuyên truyền thay đổi chớp nhoáng chỉ để phục vụ lợi ích của Đảng. Đảng Cộng sản chỉ là một trong nhiều loại Đảng, xưa nay vẫn tự nhận là đầy tớ của nhân dân, nếu nói “dân chủ” thì lựa chọn Đảng nào phải là do dân bầu ra chứ không phải tự bỏ phiếu cho mình rồi lại nói nhân dân đã lựa chọn, giả dụ Pháp Luân Công có làm chính trị thì cũng không có gì sai mà Đảng này bắt cóc người ta mổ cướp nội tạng. Nhưng Pháp Luân Công là Phật Pháp mà Phật Pháp lẽ nào lại đi làm chính trị. “Làm chính trị” hay “phản động” là bảo bối của yêu tinh, ĐCSTQ nặn ra để chụp mũ, hễ nhắc đến là sợ, thờ ơ chính trị để ĐCSTQ có thể tùy ý làm điều xấu. Nhiều người hễ nghe thấy nói về ĐCSTQ liền bật ra câu “làm chính trị”, khi được hỏi xem thế nào là “làm chính trị”, thì họ cũng không biết, bản thân không có tư duy của mình, thay vào đó là tư duy của ĐCSTQ cấy vào, đang lên tiếng bao che, bảo vệ kẻ giết người mà không hay biết. ĐCSTQ là Đảng mafia, vừa nói “vì dân” lại vừa bắt cóc, mổ cướp nội tạng người dân để bán, khi bị vạch trần thì quay lại chụp mũ “làm chính trị”, “phản động”..., đúng là miệng lưỡi yêu quái, tục ngữ Việt Nam có câu: “vừa ăn cướp vừa la làng”.

Người quân tử dám làm dám nhận. ĐCSTQ luôn tự quảng cáo bản thân là “vĩ đại, quang vinh, chính xác” nhưng lại chuyên núp ở đằng sau để xúi bẩy, bắt ép Đảng viên làm điều xấu còn khi có việc gì xảy ra thì đổ hết tội lỗi lên đầu họ. Giết người là có tội, không thể nói vì người khác cũng giết người nên tôi không có tội. ĐCSTQ hễ được ai góp ý hay bị động chạm thì sẽ dùng thủ thuật ma tính *chỉ chích người khác để che lỗi bản thân* quay lại chụp mũ người đó là “phản động”, “bị thế lực nước ngoài lợi dụng”,... Ngay trong cấp cao nhất của ĐCSTQ hễ có người nói lời ngay thẳng về sai lầm của Đảng, hay nói về chủ nghĩa cộng sản lừa đảo của Đảng thì đều bị chụp mũ “phản động” và bị thanh trừng.

Mục đích của người tu luyện là đề cao cảnh giới tinh thần, tu tâm còn phải tu bỏ cả tâm tranh đấu, không có hứng thú với quyền lực, đấu tranh chính trị, ai làm quan, làm lãnh đạo thì làm. ĐCSTQ thường khoác áo “nhà nước” làm việc xấu. Xưa nay ai làm điều xấu mà chẳng bị phản đối, khi nạn nhân của ĐCSTQ phản đối, nó lại gọi họ là “làm chính trị”, “thế lực thù địch”, “chống Đảng và nhà nước” đó là tự tạo ra “kẻ thù”. Cứ phải để yên cho nó bắt người đưa vào lò mô ai thấy cũng cứ giương mắt mà nhìn, không nói gì thì nó mới nói là không làm chính trị. Kinh sách, hoạt động của Pháp Luân Công đều công khai trên Minhhuệ.net; Có câu “nói có sách mách có chứng”, đã “điều tra” hơn 20 năm mà bây giờ vẫn “đang điều tra”, xưa nay làm việc bất chính nên không bao giờ dám đối thoại trước dân mà ý thế tuyên truyền một chiều rợp trời đất. ĐCSTQ biết quá rõ đây là một nhóm người tu luyện vô hại, trong tâm bơ vơ không biết lấy lý do gì nên phải tung hỏa mù để lừa cấp dưới, làm căn cứ lý luận cho cuộc đàn áp, *tưởng tượng ra kẻ thù, “thế lực thù địch”* để đấu tranh.

Đệ tử Pháp Luân Công tại Trung Quốc cũng là vượt qua vu khống, bức hại của tổ chức đại gian đại ác này bằng chính tín kiên trình vào Phật Pháp, trong khi một thời gian dài nhiều chính phủ đã không có tiếng nói gì vì những hợp đồng kinh tế và sợ ĐCSTQ. Nếu không có những con người duy hộ *Chân – Thiện – Nhân* thế giới sẽ trở nên cực kỳ đáng sợ.

Người tu luyện không có kẻ thù, không làm hại ai, không cầu quyền lực, không ôm giữ oán hận, ai làm điều ác tự sẽ có Trời phạt, kẻ ác có dùi cui điện thì ông Trời có sét. Mặc dù bị bức hại nhưng Pháp Luân Công vẫn cho ĐCSTQ nhiều thời gian, cơ hội, mỗi ngày hàng thùng thư đã bị lãnh đạo của ĐCSTQ đốt đi, ĐCSTQ không dừng lại mà tuyên truyền rầm rộ hơn, điên cuồng hơn, thậm chí là bắt cóc người để mổ sống lấy nội tạng bán cho chính người Trung Quốc và thế giới, nhưng vẫn còn nhiều người vì bị lừa dối nên đang ơn huệ, trung thành với sự lãnh đạo của Đảng, cùng những người dân tin theo tuyên truyền mà phi báng, tiếp tay cho tội ác..., dù vô tình hay cố ý đều là đang bị lôi kéo vào chịu tội cùng.

Đối với người tu luyện mà nói, chỉ quản tu luyện cá nhân thì ĐCSTQ có như thế nào đi nữa cũng chẳng cần phải để tâm, ai làm điều xấu thì người đó tự chịu, nhưng nếu cứ để như vậy thì cũng không đúng, cũng cần duy hộ Pháp và nghĩ cho người khác nữa.

Phật Pháp Vô Biên! Thiện không chỉ là nói về những điều tốt đẹp, sự im lặng đôi khi là tội ác. Trong tiểu thuyết Tây Du Kí có kể về Bạch Cốt Tinh là yêu quái ăn thịt người; giả dối, ác độc, biến hóa khôn lường nhưng không qua được “hoả nhãn kim tinh” của Tôn Ngộ Không. Tôn Ngộ Không 3 lần đánh Bạch Cốt tinh để bảo vệ Đường Tăng, nhưng Đường Tăng lại niệm chú và đuổi Tôn Ngộ Không đi. Về sau, Đường Tăng bị Bạch Cốt Tinh bắt, lúc đó mới hiểu đã trách nhầm Tôn Ngộ Không.

ĐCSTQ không đơn giản là tổ chức chính trị, nó là một tổ chức ma quái nguy thiện, giả dối, ác độc, “đổi mới” khôn lường đã từng lừa và hại chết rất nhiều người. Người Trung Quốc hầu hết đều bị nó mê hoặc, sắp phải đối diện với vực sâu vạn kiếp bất phục, khi học viên Pháp Luân Công giúp họ nhận rõ bộ mặt thật của Đảng, để tránh xa cái ác, không bị lợi dụng mà thiệt thân thì có người lại cho là “nói xấu”, “kẻ tội”, “chống Đảng”,.... Nhiều người giải phương trình thì giỏi còn thiện ác lại không biết phân biệt. Không phải ai cũng nịnh bợ, bao che cho nó. ĐCSTQ tín ngưỡng, cơ chế trái quy luật tự nhiên, không ai nói gì thì cũng sẽ tự diệt, nhưng nó sẽ kéo rất nhiều người đi xuống theo, đó mới là điều đáng lo nhất. ĐCSTQ có cả ban bệ, bí thư các cấp,... thế mới là làm chính trị. Pháp Luân Công chỉ có tu tâm, luyện thân, ai học thì học, không có tranh cử với Đảng, vậy không liên quan chính trị. Phật Pháp cứu người, là đệ tử Pháp Luân Công lo cho họ, nhưng họ không biết lo cho mình.

Phần III: Những điều cần biết và sự lựa chọn của chúng ta

1. Tại sao người Trung Quốc không nhận ra bản chất của ĐCSTQ ?

Đảng Cộng sản ở Trung Quốc đã giết hơn 80 triệu người, hủy đi văn minh 5000 năm, tại sao người Trung Quốc chưa tỉnh ra? Khi nói về việc ĐCSTQ mổ cắt nội tạng người dân, người phương Tây thường nói “tôi có thể làm gì giúp các bạn” tư tưởng họ đơn giản, tâm địa rất thiện lương, còn chính người Trung Quốc nghe thấy thì nhiều người không muốn quan tâm, thường nói “tôi không làm chính trị”. Hẳn là có một thứ ma lực không chế con người.

Người Trung Quốc bị **tước quyền tự do tư tưởng, tự do biểu đạt, tự do thông tin**, ai ý kiến trái ý Đảng là bị chụp mũ “phản động”, còn nghe đài “địch” bị coi là phạm pháp,... ĐCSTQ cũng triển khai hệ thống đồng đảo mật vụ, an ninh mạng, dư luận viên 5 hào, camera giám sát nhận diện khuôn mặt, theo dõi, kiểm soát cả tư tưởng và thể xác con người. Người dân xem tivi chỉ như xem biểu diễn đá bóng, như chỉ thấy cái mặt nạ của ĐCSTQ.

Không những vậy họ còn bị **quán thâu tà thuyết, văn hóa Đảng**. ĐCSTQ biến Trung Quốc thành trung tâm tủy não công suất lớn, phủ sóng, giảng trận, tuyên truyền rợp trời, rợp đất. Một kỹ thuật tủy não của Đảng là “*lời nói dối được lặp lại một nghìn lần sẽ trở thành chân lý.*”^[III] ĐCSTQ che đậy tội ác, sửa đổi lịch sử, bung bít thông tin và tuyên truyền một chiều. Thông qua loa, đài, tivi, sách giáo khoa, nghệ thuật, phim ảnh, hội họa, khẩu hiệu, áp phích, hội họp..., ngày này qua ngày khác đưa các tư tưởng đó ám, nhấm vào đầu con người, khiến tư tưởng con người biến dị không phân biệt ra được thiện ác, tốt xấu.

Một thủ đoạn nữa được biết với cái tên **hội chứng Stockholm**, là hiện tượng khi nạn nhân bị làm cho sợ hãi, bị cách ly thì phát triển một loại tâm lý dị thường phụ thuộc kẻ khủng bố, nếu kẻ thù nương tay, ban cho chút ơn huệ thì còn yêu mến, bảo vệ kẻ thù, bị tình dẫn động, vui buồn đều phụ họa theo, lý trí suy yếu, bảo sao làm vậy. ĐCSTQ dùng nó **không chế tinh thần** Đảng viên, người dân. Vì thế người ta làm gì đều phải để ý xem thái độ của Đảng, nếu Đảng nói “chưa cho phép” thì dù là việc tốt đến mấy cũng không được làm.

Từ nhỏ người Trung Quốc đã bị tủy não bằng các bài hát **ngụy tạo ý dân** như: “*Yêu cha mẹ không bằng yêu Đảng*”, “*Mặt trời đỏ nhất, Mao chủ tịch thân yêu nhất*”, “*Không có Đảng Cộng sản thì không có nước Trung Hoa mới*”..., và những điều như thế được tuyên truyền gấp nhiều 1000 lần. Sự thật ĐCSTQ có thật sự chống Nhật cứu nước? Trong sách “Cửu Bình” đã dẫn chứng và nói rõ, xả thân chống phát xít Nhật cứu Trung Quốc là Quốc Dân Đảng. ĐCSTQ chỉ giả vờ chống Nhật, phát triển lực lượng, nhắm nhe chờ thời cơ cướp chính quyền, cướp công. Lúc trước nói “*người Trung Quốc không hại người Trung Quốc*” năm 1945 phát xít Nhật đầu hàng lẽ ra dân được hưởng hòa bình, thì ĐCSTQ lại cướp công, “*tưởng tượng ra kẻ thù*” để gây nội chiến với sự hỗ trợ từ Liên Xô. Đây không phải “*giải phóng*” mà là cướp, giết đồng bào để đưa chủ nghĩa Marx từ Liên Xô về “*cầm tù*” dân tộc. Người Trung Quốc chính là đã hi sinh để cướp chính quyền cho ĐCSTQ cai trị, hủy hoại dân tộc mình. ĐCSTQ lẽ ra phải biết ơn họ thay vì bắt con cháu họ phải biết ơn. Dưới sự cai trị của ĐCSTQ hơn 80 triệu người đã chết, “*Ơn*” này không biết phải trả đến bao giờ mới hết. Có lẽ chừng nào người ta còn biết ơn thì chừng đó “*Ơn*” này còn phải trả.

Nhiều người còn mang ơn vì được Đảng trả lương, đó đều là tiền thuế của dân, tiền từ phương Tây, bản thân ĐCSTQ không hề có hoạt động sản xuất, phát minh, người ta chỉ thấy đóng Đảng phí, thu phần trăm Đoàn phí, phí Công đoàn, chi ngân sách cho Đảng,... Đảng lấy tiền của dân tiêu mà không hề báo cáo minh bạch thu chi cho dân kiểm tra. ĐCSTQ là loại Đảng **thô phi**, chuyên cướp bóc, rửa tiền, “*móc túi*” dân, khiến dân chúng bị bần cùng hóa, luôn phải lo lắng về tiền, quay cuồng với việc kiếm tiền, không còn tâm trí để ý tới văn hóa.

[III] Câu nói của bộ trưởng bộ truyền truyền phát xít Đức - Paul Joseph Goebbels (cánh tay phải của Adolf Hitler).

Người quân tử dẫu có làm ơn thật thì cũng không kể công, không mong đền đáp. Đức Khổng Tử nói *"làm ơn chớ mong đền đáp, mong cầu đền đáp ấy là có mưu tính"*. ĐCSTQ có mục đích là **lợi dụng cái tình của con người** khiến người dân và Đảng viên phải mang ơn Đảng, coi Đảng như cha như mẹ mà bảo vệ, quên đi tội lỗi của Đảng.

ĐCSTQ là thực thể ngoại lai ký sinh, không chế, dè dặt cướp cổ nhà nước, làm hại Đảng viên và người dân, yêu nước không phải là yêu Đảng, nhưng nó lại dùng thủ đoạn tuyên truyền pha trộn, đánh tráo, làm người ta lẫn lộn Đảng và nhà nước, Đảng và tổ quốc. Đảng này hại nước hại dân, nó chỉ lợi dụng, kích động, ký sinh lên lòng yêu nước. Hễ ai nói thật về Đảng này, nó sẽ đi núp và đánh tráo thành *"nói xấu nhà nước"*, không yêu nước, hay kiêu như: *"đã làm gì cho đất nước chưa mà nói"*, *"đã tốt chưa mà đi nói người khác"*, *"chuyện cũ rồi, bây giờ xã hội đang ổn định"*, *"phản động"*, *"làm chính trị"*, *"vô ơn"*,...

Tất cả những điều đó đã làm người dân mịt mờ lịch sử, **tư tưởng biến dị và suy giảm lý trí**, khi suy nghĩ đều **đứng ở lập trường của Đảng**, bảo vệ Đảng, ủng hộ Đảng giết người, thủ đoạn, tội ác là có thể di truyền, không ngờ ngày mai nạn nhân lại là mình. ĐCSTQ xưa nay chuyên làm điều ác, không có gì tốt nên không phải suy nghĩ theo hướng bảo vệ nó.

Nhiều người Trung Quốc có thể rất hăng hái đi đốt cờ Mỹ để bày tỏ lòng yêu nước, nhưng khi ĐCSTQ giết dân nước mình thì không có ý kiến gì, lờ đi, nhắm mắt bịt tai vờ như không thấy, thậm chí còn bảo vệ, bao che cho tổ chức này. Khi Mao Trạch Đông nói *"tám trăm triệu người, không đấu đá là không được"* lúc đó nhiều sinh viên cho là đúng thì thật trở trêu đến năm 1989 sinh viên bị ĐCSTQ dùng xe tăng cán chết tại Thiên An Môn và rồi Đặng Tiểu Bình phát biểu *"(Chúng ta sẽ) giết 200 ngàn người để đổi lấy 20 năm ổn định"*.

Lúc đó rất nhiều người nói rằng Đặng Tiểu Bình nói đúng thì hôm nay ĐCSTQ lại tiếp tục phát động cuộc đàn áp Pháp Luân Công và ngày nay vẫn còn nhiều người nói: *"Pháp Luân Công phải có vấn đề gì thì mới bị ĐCSTQ đàn áp"*, *"dân Trung Quốc đông như thế Đảng phải làm vậy mới ổn định được"*, *"nếu không đàn áp nhờ Pháp Luân Công đông lên lại 'làm chính trị' thì sao"*, *"nếu tôi là ĐCSTQ tôi cũng đàn áp Pháp Luân Công"*..., đó là đang đứng ở lập trường của Đảng, bảo vệ, bao che, dung túng cho tổ chức này giết người mà không biết. Có người cũng viện lý do này để lảng tránh, che đậy đi sự vô luân, hèn nhát của bản thân.

ĐCSTQ nguy hiểm, **luôn có lý do "cao thượng" để bao bọc quý kẻ, tội ác**. Lẽ nào để "ổn định" một tổ chức hại người thì cứ một thời gian lại giết người. Ở Ấn Độ, Đài Loan, mật độ dân số đông hơn 2-4 lần Trung Quốc, và họ không hề hào giết bớt người để ổn định. Chấp nhận một tư tưởng sai lầm hôm nay có thể chính mình phải trả giá vào ngày mai.

2. Ra lệnh cho người khác làm điều xấu chính là đang hại họ và hại chính mình

Trong lịch sử, Phật giáo và Cơ Đốc giáo đều trải qua những nạn lớn. Ngày nay có nhiều người lên chùa bái Phật cầu an nhưng nếu được trở lại quá khứ sống trong lúc đệ tử của ngài bị tà ác bức hại liệu có lên tiếng cho lẽ phải hay là thờ ơ vô cảm, hay là vào hùa, *"trong hoạn nạn mới thấy được lòng người"*, tất cả đều có thể xảy ra. Dù thế nào thì cuối cùng Tà không thể thắng Chính. Đảng sau những sự kiện bức hại Chính tín đều là những câu chuyện về nghiệp báo. Pháp Luân Đại Pháp là Phật Pháp, thuộc về tâm linh, bình thường khi gặp nạn con người vẫn gọi Trời ơi! nói xin Trời Phật phù hộ. Không làm việc này có thể làm việc khác nhưng bức hại, phi báng Phật Pháp, tiếp tay cho tội ác thì sẽ đánh mất tất cả.

Có nhiều câu chuyện về những người *thi đua* đập đình, chùa *lập thành tích* cho Đảng về sau bị tai ương, tâm thần,..., nhiều người bị tới cả đời sau, có người vô Thần còn giải thích theo “khoa học” là do “di truyền”, “ngẫu nhiên” để ngụy biện cho tội xúi bẩy của mình.

Tại Trung Quốc theo thống kê của mạng MinhHue.Net^[6] có ít nhất hơn 10.000 người nghe theo lệnh Giang Trạch Dân bôi nhọ, đàn áp,... Pháp Luân Công đã gặp tai họa: Bị sét đánh, tai nạn giao thông, đột tử, tự tử, tâm thần, cách chức, tù tội, ung thư, mắc dịch bệnh,... không những vậy nếu như điều họ bôi nhọ, bức hại đúng là Phật Pháp thì điều chờ đợi họ là ở Vô Gián địa ngục, chịu cực hình, thống khổ liên tục (vô gián) với thời gian dài như vô tận. Nếu biết trước, có lẽ họ sẽ từ chối danh lợi trước mắt, và chọn đi theo lương tâm.

Thiện ác hữu báo có lúc đến ngay, đến sớm, đến muộn nhưng không sót. Nhiều người không tin có thể thống kê, quan sát, để ý những người tiếp tay cho tội ác, phỉ báng Pháp Luân Công ở Việt Nam, rất nhiều người bị báo ứng, thậm chí liên lụy gia đình, còn có người đăng đàn tuyên truyền mê hoặc thay ĐCSTQ, gây chia rẽ, làm độc hại người dân. Xưa nay chính tà, tốt xấu là có tiêu chuẩn, một điều tốt dù bôi nhọ nữa cũng sẽ không vì thế mà trở thành xấu, đó là việc tổn công vô ích, mất uy tín, hại mình, hại người. Mỗi suy nghĩ, lời nói, hành vi của con người đều phải chịu trách nhiệm vì thế làm gì cũng nên cẩn thận, phân biệt cho rõ, nếu chưa rõ thì cũng nên hỏi kỹ, không nên khinh suất hùa theo tiếp tay cho cái ác.

Người ta vẫn nói “nhân vô thập toàn”, con người đâu phải là thần tiên mà không có lúc sai sót, mắc sai lầm, chỉ có “ta luôn đúng” mới là điều không bình thường, ai cũng có điểm tốt xấu và nên nhìn nhiều hơn vào điểm tốt của người khác, người tu cũng vậy cũng vì xấu nên mới phải tu và đó là cả một quá trình, hơn nữa Pháp Luân Công đến đi là tự do, nếu ai đó chỉ đến luyện mà không chiều theo tiêu chuẩn tâm tính để hành xử thì cũng không thể coi là học viên Pháp Luân Công. Vì thế càng không nên cố rình rập xem ai đó có sai sót, vấn đề gì mà chụp cho Pháp Luân Công. Còn rất nhiều trường hợp công an thu giữ tài sản, tài liệu, sách Đại Pháp,... nói là để xem xét, nhưng xem mãi vẫn chưa thấy trả cho họ. Sách Đại Pháp là sách quý nên trân quý và giữ cẩn thận.

3. Lựa chọn nhân sinh: theo mệnh lệnh sai trái hay lương tâm và pháp luật?

Chúng ta đôi lúc phải đứng trước sự lựa chọn giữa lương tâm và mệnh lệnh sai trái. Lương tâm không phải do bộ não tưởng tượng ra theo chủ nghĩa duy vật cực đoan của Marx. Lương tâm là thứ còn có trước khi con người chào đời, là tính bản thiện, lương tâm giúp chúng ta phân biệt tốt xấu, biết điều gì nên, không nên làm, khi làm điều trái với lương tâm sẽ cảm thấy bất an trong lòng, đánh mất lương tâm cũng là đánh mất chính mình. Trong cuộc bức hại Pháp Luân Công nhiều người làm nghề công an không hiểu mình đang làm gì nữa, nhiều người đã từng mơ sau này duy hộ công lý và giờ đây họ đi bắt cóc và chia chác tiền từ việc thu hoạch nội tạng một nhóm người mạng không mạng lại, đánh không đánh lại.

Khoa học hiện nay cũng giới hạn ở không gian phân tử, chưa nghiên cứu tới các không gian vi quan khác, mà các không gian đó lại có thể tác động đến không gian này. Mấy ngàn năm nay triều đại, chế độ, pháp luật, lòng người thay đổi nhưng thiện ác hữu báo không đổi. Nó không lỗi thời, không phụ thuộc vào việc con người có tin hay không hay Đảng vĩ đại thể nào mà giống như Đạo mà Lão Tử giảng “*tồn tại độc lập mà mãi mãi không biến đổi*”. Nhiều người nói là “*tôi chỉ làm theo lệnh cấp trên*” nhưng khi báo ứng đến thì chưa thấy cấp trên nào đến nhận lỗi, quan tâm, chịu tội thay cho họ. Và dù sao pháp luật cũng không phải để trang trí. Hôm nay người ta có thể chà đạp lên pháp luật nhưng ngày mai pháp luật có thể sẽ trừng trị lại họ, lúc đó có lẽ “cấp trên” còn bị đưa ra tòa không bảo vệ nổi bản thân. Theo lương tâm và pháp luật là sáng suốt. Hơn nữa thời thế lại luôn thay đổi.

Xin được kể một câu chuyện tôi đọc được trên internet: Đó là một câu chuyện lịch sử nói về thời nước Đức chia hai miền Đông Đức và Tây Đức. Tây Đức cuộc sống giàu có phồn vinh, người dân hạnh phúc, vì thế mà vô số người Đông Đức vượt biên sang Tây Đức. Để hạn chế người Đông Đức chạy sang Tây Đức, Đảng Cộng sản Đông Đức cho xây bức tường Berlin thật cao và thông báo ai dám vượt qua bức tường sẽ bị bắn chết.

Tuy nhiên vì sức hấp dẫn của Tây Đức quá lớn nên nhiều người Đông Đức bất cần quan tâm đến mạng sống của mình, kết quả là vô số người Đông Đức bị mất mạng tại bức tường Berlin. Sau này khi Đông và Tây Đức nhập lại, tòa án cho xét xử những binh sĩ đã nổ súng bắn vào những người Đông Đức đã tháo chạy sang Tây Đức. Có người biện hộ nói “*những người lính kia chỉ làm theo mệnh lệnh, họ không có tội, vì thế phải xử họ vô tội*”.

Nhưng quan tòa nói: “*Tuy họ làm theo mệnh lệnh, nhưng họ nên biết rằng, những người tháo chạy sang Tây Đức đều là người vô tội, ai cũng có quyền tự do chạy khỏi nơi tâm tôi để đi về phía có ánh sáng. Vì thế trong tình cảnh này, nếu cấp trên bắt phải nổ súng thì họ có thể giơ súng cao lên một chút. Nghĩa là họ có thể có ý bắn không trúng...*”.

4. ĐCSTQ đối xử thế nào với các thành viên của mình

ĐCSTQ có một cơ chế tồn tại riêng đó là lợi dụng, đấu tranh và đào thải từ trên xuống dưới. ĐCSTQ có cơ cấu giống cơ cấu của “hội kín”, bao gồm nhiều vòng tròn khép kín, là cơ cấu nguy hiểm khó lường, vòng ngoài vừa để nguy trang vừa làm bia đỡ đạn, thí mạng cho vòng trong, sự lừa gạt được sử dụng khi đi ra vòng ngoài vì thế càng ra đến ngoài thì càng không biết mục đích thật sự là gì. Trong điều lệ của ĐCSTQ các Đảng viên chỉ được chấp hành, phải tuyệt đối trung thành, không được có ý kiến. ĐCSTQ độc ác, có truyền thống nói dối không chớp mắt, nếu không tìm hiểu thông tin hai chiều và chỉ biết tin theo, chấp hành mệnh lệnh của Đảng, bảo vệ Đảng thì sẽ bị lợi dụng và cuối cùng đều trở thành nạn nhân. Những người trung thành với Đảng là những người đại dột nhất.

Báo hải ngoại đưa tin vào năm 2004 Giang Trạch Dân đã phái người tìm học viên Pháp Luân Công ở hải ngoại để đàm phán rằng chỉ cần không khởi tố Giang Trạch Dân ở nước ngoài thì ông ta nguyện ý ngừng bức hại, gọi là: “*Giải oan cho Pháp Luân Công*”. Điều kiện trao đổi là: ĐCSTQ sẽ “cải lương” như vụ bắn gần 800 cảnh sát tại Vân Nam để sửa sai sau Cách mạng Văn hóa; học viên Pháp Luân Công bị bức hại đến chết bao nhiêu người, thì ĐCSTQ sẽ bắn chết bấy nhiêu nhân viên “610”, cảnh sát, công an, và các Đảng viên tham dự bức hại. Sự việc này đã được thảo luận rộng rãi trong các học viên nhưng không được học viên đồng ý, vì Giang Trạch Dân và ĐCSTQ mới chính là thủ phạm bắt ép người Trung Quốc làm điều xấu, trừ những người đã phạm tội ác không thể tha thứ thì nhiều nhân viên ở dưới mặc dù có phạm tội nhưng cũng là người bị hại, phải làm theo mệnh lệnh.

Đảng thường nói Đảng, lý tưởng của Đảng là tốt nhưng là do Đảng viên xấu. Thực tế ĐCSTQ xưa nay vẫn luôn tàn phá, hãm tài, “lý tưởng” của ĐCSTQ như bộ da cừu mà con sói đội vào nguy trang, vì thế thời kỳ đầu đã lừa được rất nhiều người nhẹ dạ cả tin đi theo. Còn Đảng viên có rất nhiều người tốt, tài giỏi, nhiều Đảng viên là tinh anh của xã hội. Xưa nay người làm quan được trả lương xứng đáng, có lương bổng cao, không phải lo kinh tế mà dồn tâm huyết chăm lo cho người dân, còn ĐCSTQ như con sán kí sinh lên nhà nước, làm chuyện phản tự nhiên, trái với Đạo, tính lương rất thấp cho nhân viên nhà nước, khiến họ khó mà lo được cho gia đình, tư tưởng luôn phải toan tính tiền bạc, không còn tâm trí lo cho dân. Với sự độc tài của mình, Đảng lại có thể sửa Hiến Pháp, vẽ ra luật, tạo cơ hội, yểm trợ, bắt ép người ta làm điều xấu, nhiều người có muốn làm người tốt cũng khó, sẽ trở thành lẻ loi, đi

loại, thiếu thực tế hay không bình thường. Có lần thứ nhất sẽ có lần thứ hai và chặng đường sau đó sẽ rất mệt mỏi, rất khó mà thoát ra, phần đầu càng nhiều, lên càng cao lại càng nguy hiểm, điểm cuối con đường này thường là cảnh tù tội. ĐCSTQ tạo điều kiện, lại đánh cả tư tưởng và dạ dày để làm hại người nhà nước vì để sinh tồn mà buộc phải gian dối. Có một sự thật ai cũng biết mà không viết thành văn bản là *“luơng thấp thế, không tham những lấy gì mà ăn, lấy gì mà nuôi con”* hay *“mất tiền mới lên được chức thì phải tranh thủ gỡ lại”*.

Khi mà ai cũng bị ép trở thành gian dối thì sẽ không ai phản đối Đảng vì há miệng mắc quai, và lợi ích gắn với Đảng hay bị Đảng lôi kéo, ép thành tông phạm thì sẽ sinh ra tâm lý bảo vệ Đảng, bị khống chế, trong khi không ai tin vào lý tưởng mà Đảng rao giảng, lương không đủ sống, không có lợi ích cũng sẽ không ai ở trong Đảng và một tổ chức không có người tham gia thì sẽ mất tiêu. Trong “Cửu Bình” bài số 8 có viết ra một điều tối mật từ lời một quan chức của ĐCSTQ là *“tham những đã làm ổn định chính quyền của chúng ta”*. Nhiều người muốn lợi dụng Đảng để trục lợi nhưng cũng chính vì thế mà bị Đảng lợi dụng.

Trong luật pháp người ta tính kẻ chủ mưu là có tội nặng nhất. Vì ĐCSTQ muốn tạo ra tham nhũng để hại người nhà nước và hủy hoại đất nước nên không bao giờ thực sự chống tham nhũng, mà khi cần sẽ mang ra phê bình, ra tay thanh trừng nếu tư tưởng họ không phù hợp, để củng cố quyền lực, hay khai trừ họ vì làm mất danh dự Đảng, cũng là đạo đức giả để mị dân, ý tứ là *“nhìn tôi xem! tôi đang cải thiện để tốt lên đây”*. ĐCSTQ vừa huấn luyện vừa đá bóng vừa thổi còi vừa làm luật lại vừa đưa tin. Huấn luyện: từ thua còn thua, ... đá bóng: thủ đoạn, bạo lực, câu giờ, đá qua đá lại, dàn xếp tỉ số, ... thổi còi: lúc thổi lúc không, lúc nhỏ lúc to, ... làm luật: mập mờ, úp mở, ... đưa tin: một chiều, nguy tạo ý dân, đánh đồng, tung hỏa mù, chỉ chích người khác để che lỗi bản thân, đánh lạc hướng, định hướng dư luận, ...

ĐCSTQ là tai họa của người Trung Quốc và thế giới. Tại Trung Quốc từ nông dân, công nhân, trí thức, sinh viên, quan chức, cảnh sát, công an, quân đội..., đều bị lừa dối, lợi dụng, trở thành nạn nhân. Ngay cả những người sáng lập ra Đảng, những tư lệnh tối cao của quân đội, thậm chí cả Chủ tịch nước, Tổng Bí thư cũng đều đã bị Đảng bức hại. “Mười Tổng Bí thư đầu tiên của ĐCSTQ đều có kết cục trở thành ‘phần tử phản Đảng’ và bị triệt hạ.”^[4]

ĐCSTQ còn tự tuyên bố rằng Đảng *“không những không sợ phạm lỗi, mà còn giới sửa lỗi”*^[5] đó là cách mà Đảng này mị dân, rũ bỏ trách nhiệm và đổ lỗi lên đầu Đảng viên, vì thế Đảng lại vẫn quang vinh, muôn năm, rồi thì có người lại nước mắt lưng tròng, phải đội ơn đảng vì đã minh oan cho gia đình họ, có “sửa sai” người chết cũng không sống lại được.

Người ta ở trong Đảng mà lại không tìm hiểu về tổ chức này, nếu họ hiểu có lẽ họ sẽ tránh được tai ương. “Cửu Bình” là cuốn sách phá mê: vạch trần bản chất, thủ đoạn, lịch sử kinh hoàng của tổ chức này. “Cửu Bình” không phải là “làm chính trị” mà là sự thật lịch sử giúp Đảng viên, đồng bào nhận rõ bộ mặt thật của ĐCSTQ, thoát khỏi sự khống chế tinh thần của Đảng, thức tỉnh lòng người trong cơn mộng, tác phẩm được người Trung Quốc và thế giới hết sức tôn trọng và trân quý, được dịch ra 33 thứ tiếng, được giải quốc tế (*giải nhất của hiệp hội nhà báo Mỹ - Á năm 2005*) gây chấn động khắp thế giới, khắp nơi thảo luận. ĐCSTQ rất sợ Đảng viên đọc “Cửu Bình” nhưng không dám nói cấm vì sợ Đảng viên càng cấm lại càng tìm hiểu.

“Cửu Bình” là lịch sử chân thật giải mê cho hơn 1,4 tỷ người Trung Quốc và những người bị đầu độc trên toàn thế giới. Nhiều người xem xong phim hoặc đọc xong “Cửu Bình” tinh thần cũng được thông suốt, các độc tố tinh thần được tiêu trừ. Nhiều người đọc hệ thống nhiều lượt và thấy tinh thần thoải mái hơn sau mỗi lượt đọc, sức khỏe cải thiện.

5. Bản chất, lai lịch, mục đích thật sự và quá trình thực hiện của ĐCSTQ

5.1 Bản chất của tổ chức

Có một số điều khiến nhiều người phải băn khoăn, suy ngẫm, đến nay vẫn chưa có lý do giải thích cho những việc làm của ĐCSTQ, chỉ cảm thấy giương như nó mang trong mình hận thù với Thần linh và con người. Đình chùa, tượng phật, lăng mộ,... của dân tộc Trung Quốc được gìn giữ qua hàng ngàn năm tại sao nó lại xui đập đi. Những người có văn hóa là nguyên khí quốc gia tại sao nó lại rất ghét và tính kế giết đi. Tại sao nó lại xui gia đình, hàng xóm đầu tó, giết hại nhau. Tại sao nó cứ kiên định vào tà thuyết hại người. Nó chống tham nhũng mấy chục năm như thế tại sao càng chống càng tham nhũng. Nó kiểm soát xã hội chặt chẽ như vậy tại sao lại để tệ nạn tràn lan còn người dân đề cao sức khỏe tu dưỡng đạo đức thì lại ngấm cấm và mổ cấp nội tạng đem bán lại cho chính người Trung Quốc và thế giới.

Rút cục tổ chức này là gì và âm mưu, mục đích thật sự của nó là gì, có thật là nó vì giai cấp vô sản, muốn xây dựng “thiên đường trên mặt đất”, vậy chúng ta cùng lần theo dấu vết và vén tấm màn bí ẩn lâu nay về lai lịch và mục đích thật sự của nó, dĩ nhiên không phải để “làm chính trị”, tranh quyền đoạt lợi của ai, không làm hại ai, là vì nó liên quan đến sinh mệnh, tương lai mỗi người. Sự đáng sợ của tổ chức này có lẽ là vượt xa sức tưởng tượng của con người. Cả một thế hệ ông cha đã bị lừa dối, cũng không thể để nó tiếp tục lừa dối, làm hại dân tộc này, đây là trách nhiệm của mỗi người trong quốc gia, người ta còn còn hô hào “dân biết”, “dân bàn”, vậy thì cùng bàn xem, thứ này cũng đã khiến bao nhiêu gia đình tan nát, là chủ mưu của các loại sự tội ác trong xã hội thì tại sao lại không thể đem ra bàn, cá nhân người viết chỉ quan tâm có phải là sự thật không, có tốt cho mọi người không, không quan tâm có phải chính trị không, vì chính trị hay không chính trị không đáng để quan tâm, giống như thấy cháy nhà thì hô lên không cần quan tâm có phải mất trật tự đô thị không, vạch trần cái ác chẳng có gì sai, ai mà còn bao che nói là “làm chính trị” để nó tiếp tục lừa dối là có lỗi với chính mình, chính ông cha và con cháu mình, ở đây không phải nói về con người, ngay cả bộ trưởng, chủ tịch nước,... cũng bị chính thứ này làm hại. Là đồng bào yêu thương nhau, lo lắng cho nhau cũng là chuyện bình thường, không đưa ra bàn cũng là có lỗi.

ĐCSTQ đại diện cho ai và nói gì về mục đích của mình?

ĐCSTQ không phải tổ chức do người Trung Quốc thành lập, không phải do dân bầu ra, đó là tổ chức có tín ngưỡng, là chi nhánh của giáo phái cộng sản ở Liên Xô, lúc mới thành lập chịu sự điều khiển và được nuôi dưỡng bởi ĐCS Liên Xô, tổ chức ngoại bang này có tổ tông là Karl Marx ở phương Tây, Marx gọi người Nga là “*kẻ vô dụng*”, người Trung Quốc “*đều giống như kẻ bán hàng rong*”, và nói các chủng tộc “*phản động*” này cần phải “*ngay lập tức bị hủy diệt trong bão táp cách mạng thế giới*” (nguồn: sách *Marx and Satan, 1986, ISBN: 9780891073796*)^[7]. Tôn chỉ của cộng sản không phải giúp các dân tộc giành độc lập. Từ khi cướp được chính quyền tại Trung Quốc đến nay nó đã hại chết khoảng 80 triệu người nước này. Rõ ràng tổ chức ngoại lai này rất thù ghét dân tộc Trung Quốc, không đại diện gì cho lợi ích dân tộc này. Nó phá vỡ văn hóa truyền thống, truyền tà thuyết cũng là muốn hủy dân tộc này. Đây mới đúng là “*thế lực thù địch phương Tây*”.

Marx rao giảng Đảng Cộng sản là tổ chức đại diện cho giai cấp “*bị bóc lột*”, nói Đảng là vị cứu tinh giải phóng nhân loại, kêu gọi vô sản thế giới vùng lên làm “*cách mạng*”, giết người cướp của, đập tan thế giới cũ, khai thác ma tính lười biếng, làm ít mà muốn hưởng nhiều, hô hào “*thiên đường Cộng sản*”, “*làm theo năng lực hưởng theo nhu cầu*”.

“**Kẻ thù tưởng tượng**” của Marx là “giai cấp tư sản”. Marx nói giá trị thặng dư là cái mà người chủ “bóc lột” của công nhân, nói ông chủ như kẻ “ngồi mát ăn bát vàng” lờ đi trách nhiệm, lao động trí óc của người chủ. Công nhân có thể trở thành ông chủ, vô sản có thể trở thành tư sản và ngược lại. Đây chẳng qua là thứ ma mị để kích thù hận, ma tính của công nhân. Nếu lương thấp thì thỏa thuận hay tìm chỗ khác lương cao, Marx lại xui giết người cướp của. Bóc lột hay không là do nhân tâm, người chủ không phải ai cũng giống nhau, đó không phải là vấn đề “giai cấp”. Đó vốn là một thể thống nhất trong xã hội, như các bộ phận trên một cơ thể mà lại phân chia thành “giai cấp” tay chân và “giai cấp” đầu não rồi xúi bẩy đấu tranh giai cấp với nhau, xui người ta tự lấy tay đánh vào đầu mình.

Còn một thứ lừa dối nữa là “chủ nghĩa duy vật lịch sử”, Marx tự quảng cáo là chân lý, và nhân loại cuối cùng sẽ “tiến hóa” lên chủ nghĩa Cộng sản. Người Marxist còn nói “tư bản” đang “giãy chết”, ai mà trái ý là bị chụp mũ “phản động”, thế nên sau này mới có chuyện “đi tắt đón đầu”. Còn việc tư bản có “giãy chết” hay không là không quan trọng, vì đó là thủ đoạn *tưởng tượng ra kẻ thù* để đấu tranh sinh tồn, *chỉ chích người khác để đề cao và che lấp bản thân*, đánh lạc hướng lấy cơ duy trì quyền lực nhằm thực hiện một mục đích khác.

Với mớ lý luận ma mị, tà vạy đó Marx lang thang đi cảm dỗ, xúi bẩy làm loạn khắp nơi, đi đến đâu nổi loạn đến đấy. Marx dựa vào công nhân nhưng lại nói “giai cấp vô sản” là “ngu ngốc”^[7]. ĐCSTQ không phải vì công nhân, chính nó bòn rút công đoàn phí. Vậy nông dân thì sao? sau khi hô hào nông dân xung phong và hi sinh để cướp chính quyền cho Đảng, thì trở mặt bày trò CCRĐ để giết và cướp đất của họ. Trong Đại Nhảy Vọt còn cướp cả thóc giống của nông dân khiến vô số gia đình nhìn nhau chết vì đói. Như vậy nó cũng không phải đại diện cho nông dân, nếu vậy thì nó đại diện cho điều gì?

Điều đáng sợ trong Tuyên ngôn của Chủ nghĩa Cộng sản cách đây hơn 170 năm.

Nhiều người gia nhập tổ chức Đảng, Đoàn, Đội nhưng lại không hiểu chủ nghĩa Marx là gì? chủ nghĩa xã hội là gì? thấy người ta bảo vào là vào thôi, ký kết, thề thốt với cái gì cũng không biết, cũng chưa hề đọc qua “Tuyên ngôn của Đảng Cộng sản” đây là văn kiện chính hay là sách “gối đầu giường” của Đảng Cộng sản, trong đó lời lẽ hết sức ma mị, nguy tạo mâu thuẫn, tưởng tượng ra kẻ thù, gieo hận, đấu tranh, kích ma tính,... (xem tại <https://www.marxists.org>). Câu đầu tiên trong đó là: “*Một bóng ma đang ám ảnh Châu Âu: Bóng ma chủ nghĩa Cộng sản*”, rất có thể **Cộng sản là ma**, trong tuyên ngôn chủ trương:

Phủ nhận đạo đức, tín ngưỡng, tôn giáo: gán gộp đạo đức, tín ngưỡng với “tư sản” (hay “phong kiến”) để đánh đồng từ đó tìm cách tiêu diệt: “*Luật pháp, đạo đức, tôn giáo đều bị người vô sản coi là những thành kiến tư sản che giấu những lợi ích tư sản.*”

Xóa bỏ quốc gia, dân tộc: “*Ngoài ra, người ta còn buộc tội những người cộng sản là muốn xoá bỏ tổ quốc, xoá bỏ dân tộc. Công nhân không có tổ quốc. Người ta không thể cướp của họ cái mà họ không có.*”

Xóa bỏ gia đình là tổ ấm của con người: “*Xoá bỏ gia đình! Ngay cả những người cấp tiến cực đoan nhất cũng phần nộ về cái ý định xấu xa ấy của những người cộng sản.*”

Phá vỡ luân thường đạo lý, xuyên tạc tình cảm gia đình thành bóc lột giai cấp:

“*Các ông trách chúng tôi muốn xoá bỏ hiện tượng cha mẹ bóc lột con cái chẳng?*”

Chủ trương cướp tài sản, ruộng đất và cách bòn rút, “móc túi” người dân như sau:

1. *Tước đoạt sở hữu ruộng đất và trao nộp tô vào quỹ chi tiêu của nhà nước.*
2. *Áp dụng thuế lũy tiến cao.*

...

Cổ súy bạo lực, giết chóc:

“*Những người vô sản chẳng có gì là của mình để bảo vệ cả, họ phải phá huỷ hết thảy những cái gì, từ trước đến nay...*”. “*...dùng bạo lực lật đổ toàn bộ trật tự xã hội hiện hành*”.

Chia rẽ, kéo bè kết đảng, xúi bẩy, kích động cả thế giới “đấu tranh giai cấp”:

“*Giai cấp vô sản mỗi nước phải thanh toán xong giai cấp tư sản nước mình*”.

“*Vô sản tất cả các nước, đoàn kết lại!*”

Đây là con ác ma đã ra tuyên ngôn tuyên chiến với thế giới loài người. Chủ nghĩa Cộng sản ngoại lai, vô Thần, vô Pháp, vô Thiên, vô đạo đức, vô gia đình, vô tổ quốc, cổ súy bạo lực, cướp đất, bòn rút dân chúng,... ngay từ đầu cách đây 171 năm nhìn một cái đã thấy là tà rồi. Đảng cộng sản vẫn nói hội này, tổ chức kia là tà giáo nhưng có tổ chức nào xúi con đầu tó, giết cha mẹ như Đảng cộng sản. Đảng cộng sản tén ngưỡng vào tà thuyết, kích ma tính, có cả ban tuyên giáo (tuyên truyền), chuyên xúi bẩy con người hại nhau, phụ thể, ăn bám xã hội, quật mộ, phỉ báng Thần linh, hành vi ma quỷ bắt người mổ sống lấy nội tạng, nghi lễ gia nhập còn phải phát thẻ độc,... ĐCSTQ có đầy đủ đặc điểm của một tà giáo. **ĐCSTQ thực ra là một tổ chức tà giáo đội lốt Đảng chính trị, ĐCSTQ chính là tà giáo.**

5.2 Lai lịch giáo chủ, giáo phái và mục đích của tổ chức

ĐCSTQ che đậy lai lịch, nguy trang cho giáo chủ ở phương tây của mình. Người Trung Quốc không khỏi rùng mình, chấn động khi biết sự thật về Karl Marx (người được biết đến là đã khai sinh ra chủ nghĩa Cộng sản) **Marx thờ quỷ Sa tăng** (xem sách *Marx and Satan*, ISBN: 9780891073796)^[7]. Trong bài thơ “Người diễn tấu” (The Fiddler) Marx còn tự nhận mình có giao ước với quỷ Sa tăng, Marx viết: “*With Satan I have struck my deal. He chalks the signs, beats time for me*” (Với quỷ Sa tăng ta đã lập khế ước. Ngài viết ấn ký, bậm thời gian cho ta, tạm dịch). Đây đã là sự thật khắp thế giới đều biết đến nay không thể che dấu được nữa. Việc né tránh, bao che sự thật này là có tội với thế hệ sau.

Giáo phái Satan từng lập nhà thờ ở Mỹ. Satan giáo còn được cảnh sát nhiều nước biết đến từ các hội kín với thành viên có cả nhà khoa học, chính trị gia, tu sĩ, ca sĩ, nhà văn, giới truyền thông,... tới việc các tín đồ mạo phạm Thần linh, đào trộm mộ, cắt cổ, mổ xẻ người lấy máu hiến tế quỷ, phá thai, dâm ô thác loạn,... quỷ Sa tăng chống lại Chính Thần, vì nó biết con người do Thần tạo ra nên nó thù ghét, muốn hủy diệt con người. Theo Karl Marx, Cộng sản nghĩa là tài sản là của chung, còn chủ nghĩa Cộng sản là “*thiên đường trên mặt đất*”, “*làm theo năng lực hưởng theo nhu cầu*”. Trên thế giới chỉ thấy đài tưởng niệm nạn nhân của chủ nghĩa Cộng sản, chưa ai tìm thấy “*thiên đường Cộng sản*”, tìm nó gần giống như đi tìm một con lừa trong một căn phòng, nhưng căn phòng đó vốn không có con lừa.

Trong lịch sử cũng tồn tại một “xã hội chủ nghĩa” thu nhỏ do người Mỹ xây dựng, Jim Jones giáo chủ tà giáo “Ngôi đền Nhân dân” đã đưa 1000 người vào rừng để xây dựng thiên đường xã hội chủ nghĩa, Jones bắt tất cả người lớn và trẻ em phải gọi Jones là “Cha”, thành viên bị tổ chức tẩy não liên tục từ tờ mờ sáng sớm bằng loa phóng thanh giăng ở khắp nơi, bị “phê bình và tự phê bình” trong các buổi sinh hoạt,... bị khủng bố và ngược đãi. “Vì sự huy hoàng của chủ nghĩa xã hội”, ngày 18/11/1978 theo yêu cầu của giáo chủ gần 1000 người của giáo phái đã “tự sát cách mạng” hay bị bức phải tự sát bằng thuốc độc xyanua trong đó có gần 300 trẻ em. Thảm án khiến cả nước Mỹ rúng động. Ngày nay ở phương Đông cũng có “Ngôi đền Nhân dân” nhưng nó to hơn, tà hơn, giết nhiều người hơn và vẫn đang giết người.

Có người nói chủ nghĩa Cộng sản là sai lầm và không tưởng, nhưng Marx không hề sai lầm, ông ta rất tinh vi. “*Thiên đường trên mặt đất*” Marx vẽ ra là lừa mị, nguy trang để

thực hiện dã tâm. Marx không hề có lý tưởng gì tốt đẹp, trong các tác phẩm của Marx như “*Câu ma chú của kẻ tuyệt vọng*”, “*Sự kiêu ngạo của con người*”,... đều là **hận**, oán khí và khát vọng **hủy diệt** nhân loại. Trong vở kịch “Oulanem” Marx viết 1839 có đoạn “*Ngay khi ta siết chặt vĩnh hằng và hét lên, câu nguyện rửa thật lớn vào tai con người*” còn có đoạn: “*Thế giới này sẽ chết đi trong câm lặng, sau đó hoàn toàn rơi vào hư vô, hủy diệt và không tồn tại – đó mới là sống thật sự*”, còn có đoạn “*Trong bóng đêm, địa ngục sâu thẳm không đáy mở ra và nuốt trọn chúng ta. Nếu người chìm xuống, ta sẽ cười và sẽ theo người, thì thâm bên tai người: Đi xuống! Đi xuống với ta! Đồng chí!...*” (nguồn www.marxists.org)

Marx, Engels là thành viên cao cấp của băng đảng Satan giáo Illuminati (hội những người được quỷ Satan soi sáng do Adam Weishaupt lập ra ngày 1/5/1776) chủ nghĩa cộng sản là tôn giáo do hội Illuminati tạo ra với cương lĩnh chủ trương: xóa bỏ tài sản tư hữu (cộng sản), xóa bỏ gia đình, xóa bỏ quốc gia, chủ trương “**đập nát thế giới cũ**”, xóa bỏ các tôn giáo truyền thống, thiết lập trật tự thế giới mới (New World Order) với tôn giáo là tôn giáo vô Thần, duy vật. Satan giáo dù biến hóa thế nào đều là xui con người quay lưng lại với Thần, phá hoại đạo đức, văn hóa Thần truyền, theo đuổi vật dục, gieo thù hận, kích ma tính, có hình thức là thờ quỷ phi báng Thần (hình thức này tồn tại kín đáo với những nghi lễ đen, tế sát) còn trò xảo quyệt nhất là khiến người ta nghĩ rằng nó không tồn tại, muốn kéo người ta xuống địa ngục nhưng lại nói làm gì có địa ngục, đó là hình thức vô Thần, loại này sức tàn phá mạnh hơn, có thể khiến người ta theo tà giáo mà không tự biết.

Marx đã đến ! *Marx, Lenin, Stalin, Mao Trạch Đông, Polpot, Kim Nhật Thành, Giang Trạch Dân*,... như nhiều cái bình được rót bởi một chất độc. Giới tu luyện cho rằng khi con người tôn thờ tà linh, ma quỷ, tư tưởng phù hợp với nó, thì ở không gian khác nó có thể khống chế đại não người, có thể phụ thể, bám vào sau lưng. Con người mà tự cao cho rằng mình hiểu biết khoa học mà bài xích Thần thì nó nhẹ răng cười. Trong sách Cửu Bình bài số 8 cho biết: “*Thực sự điều khiển Đảng Cộng sản là một tà ma nhập vào nó, và tà ma đó đã quyết định bản chất tà ác của Đảng Cộng sản*”.

Ác quỷ Satan (hồng ma) độc ác, giao hoạt, quỷ kế đa đoan, hận thù, tự cao tự đại, luôn tự xưng là vĩ đại. Satan giáo xui con người đề cao cái tôi, quay lưng với Thần, làm điều ác không phải sợ, “**tự do**” theo đuổi vật dục, giải phóng ma tính cũng chính là *tà thuyết vô Thần, duy vật, triết học đấu tranh* của Marx. Bộ *tà thuyết* trong kinh Mác-Lê thực ra là giáo lý của kinh Satan giáo vô Thần. Các *tà giáo* khống chế tư tưởng con người, giáo lý của Marx cũng là để lợi dụng ma tính **khống chế tư tưởng**. Cờ Satan giáo là cờ máu, trong nghi lễ gia nhập có giờ nắm tay tuyên thệ, thành viên phải đóng phí cho giáo hội, tổ chức sinh hoạt định kỳ để tín đồ học giáo lý, nghe chỉ thị,... ĐCSTQ kế thừa tất cả những điều này. **ĐCSTQ là Satan giáo trá hình**, nó là ma giáo 100% đấy. Nó chui vào Thần Châu phá tượng Phật. Thần Phật dạy gì thì dạy điều ngược lại. Nó khiến người ta đau khổ, cũng vì đề cao cái tôi nên mới dễ bị người khác làm tổn thương, hơi gặp chuyện không vừa ý liền oán hận, hẹp hòi nên thiệt một tí là chịu không được, ngạo mạn mà bất kính Thần linh, vô minh nên dễ mắc sai lầm. ĐCSTQ còn dạy: “*Hãy gặm nhắm lòng thù hận, hãy nhai và nuốt nó. Hãy gieo lòng căm thù trong tim để nó nảy mầm*”. Sự hận thù và tranh đấu là trái với tín ngưỡng của các Chính giáo, như Thiên Chúa giáo dạy *tha thứ, “thương yêu”* còn Phật giáo dạy *từ bi hỷ xả, giảng nghiệp lực luân báo, duyên nợ*. Trong văn hóa truyền thống Trung Quốc, Lý Bạch cũng có câu thơ “*Rút đao chém xuống nước, nước càng chảy mạnh,...*”. Sống trong tranh đấu, tạt đổ, thù hận con người sẽ mãi mệt mỏi, đau khổ, nợ cũ chưa trả lại thêm nợ mới, nó có thể mang lại sự thỏa mãn nhất thời nhưng sẽ rơi vào đau khổ, trầm luân không dứt. Trong danh sách các tổ chức khủng bố, cướp bóc và tà giáo trên thế giới còn thiếu tên tổ chức Đảng cộng sản.

Ghi chú: màu đỏ có đờ của lửa, đờ của mặt trời, đờ may mắn của câu đối,... còn màu đỏ mà ĐCSTQ sùng bái là tượng trưng cho máu người (chính ĐCSTQ cũng thừa nhận điều này). Lịch sử giết người của ĐCSTQ cũng đã chứng minh đầy đủ cho điều này và đó là tượng trưng cho máu hàng chục triệu người dân chết oan.

Giáo phái này xuất thế từ công xã Pari, để thực hiện mưu đồ hủy diệt nhân loại của mình nó cần có lực lượng tại nhân gian, khôn khéo để sinh đa oán, tâm bất chính chiêu mời ma quỷ tới, nó ký sinh, lợi dụng công nhân và lừa phỉnh là giải phóng họ khỏi “bóc lột”, thời thế hỗn loạn nó *gây thù hận, xúi bẩy* công nhân bạo động, cướp của, giết hại tu sĩ, dân lành, hủy văn hóa, lấy búa đập phá thành công xã Pari hoa lệ, khi xâm chiếm Liên Xô cũng cướp bóc, giết dân, đập phá nhà thờ, cổ súy ly hôn để sống bầy đàn, loạn dục, biến thái. Trung Quốc có nền văn hóa Thần truyền 5000 năm, bình thường muốn sang Trung Quốc đào mộ, truyền tà thuyết, cướp giết, đập phá là điều không thể. Ở Trung Quốc cũng không có nhiều công nhân tập trung. Thời thế hỗn loạn, từ Liên Xô nó luôn tổ chức tà ma của mình vào Trung Quốc rồi giương lên ngọn cờ “giải phóng dân tộc”, lợi dụng lòng yêu nước, ký sinh ăn bám nông dân, tầng bóc nông dân là “giai cấp tiên phong”, nói “giải phóng” họ khỏi “bóc lột” với sự hậu thuẫn từ Liên Xô, bằng nhiều thủ đoạn lừa dối, lật lọng cuối cùng đã cướp được chính quyền.

Hết cái khổ này lại đến cái khổ khác, tổ chức ngoại lai đến từ phương Tây này còn **kinh khủng hơn gấp nhiều lần giặc ngoại xâm**. ĐCS TQ là Đảng phản quốc, đi ngược lại lợi ích dân tộc, ngay trong thời bình khoảng 80 triệu người Trung Quốc đã bị nó hại chết (lớn hơn tổng số người chết trong 2 cuộc thế chiến). Nếu so với thực dân thì cũng đều là cướp, ngoài cướp trắng, cướp hợp pháp còn có cướp ban ơn, không chỉ cướp của mà cướp cả linh hồn. So với đạo tặc thì không bằng vì đạo tặc cũng có tình nghĩa không giết thành viên. Đây là tổ chức tà giáo lớn nhất hành tinh và giết nhiều người nhất trong lịch sử nhân loại, không thỏa mãn ở giết chết thể xác, mục đích của nó chính là **muốn giết chủ nguyên thần của con người**. Trong tôn giáo giảng khi một người chết đi chủ nguyên thần vẫn có thể chuyển sinh làm người, sống tốt còn có thể chuyển sinh làm người Trời,... nhưng khi đạo đức bại hoại thì nguyên thần sẽ bị đọa xuống địa ngục, bị giải thể.

Mục đích hủy diệt con người của ĐCS TQ được thực hiện thông qua quá trình kiên định tiến lên chủ nghĩa xã hội (CNXH).

Bao năm nay ĐCS hô hào dẫn dắt người dân tiến lên chủ nghĩa xã hội, nhiều người cũng mơ màng không biết tiến lên đâu, chủ nghĩa xã hội là gì, vậy chủ nghĩa xã hội là gì?

Chủ nghĩa xã hội là chủ nghĩa cộng sản ở giai đoạn đầu. Nó là sự kết hợp của các tà thuyết gồm: chủ nghĩa vô Thần, chủ nghĩa duy vật, chủ nghĩa bình quân tuyệt đối, nó lấy tà thuyết triết học đấu tranh làm kim chỉ nam để đi lên, dùng tà thuyết tiến hóa yểm trợ, làm bệ đỡ khoa học. Nó là hội tụ của ngũ độc tà thuyết của tà ma.

Chủ nghĩa xã hội dẫn dắt con người cả đời sống trong truy cầu, hưởng thụ vật chất, đánh mất tinh thần. Thiên đường trên mặt đất, thiên đường xã hội chủ nghĩa, vật chất dồi dào, “làm theo năng lực, hưởng theo nhu cầu”, không phân biệt giàu nghèo, mọi người đều bình đẳng, chỉ là cái mồi để nhử. Hỏi khi nào thì xây dựng thành công thiên đường xã hội chủ nghĩa? người ta sẽ không bao giờ tới được chỗ cái mồi đó, nhưng con ma này thì biết khi nào nó thành công. Để tiến về phía cái mồi đó ĐCS TQ đã đắp một con đường bằng xác hơn 80 triệu người dân đồng thời phá hủy VHTT và thay vào đó là tín ngưỡng Satan giáo vô Thần.

Xã hội chủ nghĩa có hình thức là quốc hữu hóa tài sản toàn dân (cộng sản) rồi tổ chức Đảng đứng ra làm trung gian thu thành quả lao động và phân phối lại cho người nghèo hơn để đạt được cái gọi là “bình đẳng”, “bình quân” hay “công bằng”, hứa hẹn vật chất đủ đầy, phúc lợi xã hội cao, giáo dục, y tế miễn phí, cùng với các chính sách trợ cấp khác,... ngoài việc dùng bạo lực tước đoạt tư hữu, thông qua luật thu thuế cao để tạo phúc lợi xã hội cao cũng là “lấy của người giàu chia cho người nghèo”, cũng là hình thức XHCN ở dạng trá hình.

Theo Marx thì vô sản là “giai cấp bị bóc lột”, phải vùng lên tiêu diệt giai cấp tư sản rồi giành chính quyền “lấy của người giàu chia cho người nghèo”. Trước hết vấn đề cần làm rõ ở đây là “lấy của người giàu chia cho người nghèo” và để “bình quân”.

“Lấy của người giàu chia cho người nghèo”

Lấy của người giàu chia cho người nghèo mới nghe có vẻ nghĩa hiệp nhưng thực ra là nguy hiểm, “ăn cướp có lý luận”. Và cứ theo cái lý thuyết đó, khi một người vô sản đã thành “tư sản” rồi, liệu anh ta có muốn bị người khác đem tài sản của mình ra chia?

Vấn đề nữa là những người kéo bè kết đảng, chủ trương “lấy của người giàu chia cho người nghèo” họ có tham lam không? lòng tham có độ sâu bao nhiêu? và họ sẽ “chia cho người nghèo” bao nhiêu? Sau này tổ chức ăn cướp có lý luận đó có tiếp tục tổ chức ăn cướp?

Trong việc cải cách ruộng đất, ĐSCTQ đã tuyên truyền chủ nghĩa bình quân tuyệt đối và triết học đấu tranh để xúi bẩy nhiều người hám vật chất. Nó đã vơ vét hết vàng, bạc,... của những người giàu còn những người nghèo hùa theo Đảng chỉ được chia cái xong, cái nôi,... rồi khi vào hợp tác xã, Đảng này tước đoạt tư hữu, nô dịch người dân, nó chỉ chia cho người ta ăn không đủ no, đói không đủ chết, đây lại là “lấy của người nghèo chia cho người giàu”.

Còn về việc “được chia” trong văn hóa Thần truyền quan niệm: không có công mà nhận thưởng là việc tổn đức, đức mỏng mà ở ngôi cao là mầm mống của tai họa, đều không phải là việc tốt, huống là nhận thứ có được do đi cướp.

Trước khi có CNXH, ngàn năm nay vẫn có người giàu giúp đỡ người nghèo vào những thời điểm khó khăn nhất định dựa trên cơ sở tự nguyện và tinh thần tương thân tương ái, như thế người giúp cũng thấy hạnh phúc vì làm được việc tốt còn người nhận cũng nảy sinh lòng biết ơn, sau này có thể họ sẽ giúp đỡ những người khác, những điều này đều khiến thiện tâm trong xã hội gia tăng, còn việc một tổ chức đứng ra cưỡng chế lấy của người giàu chia cho người nghèo không những là việc trái với Đạo mà còn khiến cho tỷ trọng ma tính tham lam, tật đố, ỷ lại gia tăng trong xã hội. Con người ngày càng trở lên xa cách.

“Bình quân”

Chủ nghĩa xã hội rao giảng và đề cao “bình quân”, “bình đẳng” giữa con người với nhau, nhưng làm thế nào để “bình” khi con người ta là khác nhau: thế giới hàng tỷ người không ai có dấu vân tay giống nhau, người ta phúc phận khác nhau, hoàn cảnh khác nhau, cảnh giới tư tưởng khác nhau, sở trường sở đoản khác nhau, sức khỏe khác nhau, tửu lượng cũng khác nhau,... Trong công việc thì phó xuất, trách nhiệm khác nhau. Trong vấn đề giới tính thì nam nữ điểm mạnh điểm yếu, phân công xã hội, thiên chức khác nhau. Vì con người ta là khác nhau nên con nhà mình khác con nhà người ta. Mỗi con người đã là khác nhau, một con người trong một cuộc đời cũng lại nhiều lúc khác nhau. Nếu cái gì cũng muốn đem ra bình quân, bình đẳng, cứ muốn giống người khác thì có thể đánh mất chính mình, khi muốn “bình” mà thực tế lại không “bình” được thì có thể sinh ra tự ti hay là tật đố bất bình.

Người ích kỷ hay so đo và tự cảm thấy mình thua thiệt, họ luôn than vãn về bản thân mà không biết mình may mắn hơn rất nhiều người, họ chỉ thấy cái sướng mà không thấy cái khổ của người ta, khi thấy bản thân chịu khổ, chịu thiệt lại muốn người khác cũng phải như mình không thì tật đố bất bình, trong lòng khó chịu. Làm một mình thì tốt làm việc nhóm lại kém, vì để “bình quân” mà người nọ trông chừng người kia không tận tâm tận lực, thấy người khác không làm thì mình cũng không làm, có khi ganh tị nhau mà việc chung bỏ mặc.

Người thiện có thể vì người khác mà vui vẻ chịu thiệt, vì trong tâm luôn muốn tốt cho người khác nên không có chỗ cho “bình đẳng”, “bình quân” cho bản thân.

Về tổng thể của mọi thứ, một ngôi nhà gồm có móng, thân và nóc. Một xã hội có người giàu, người bình dân và người nghèo, có người chủ người làm thuê, có người lao tâm có người lao lực,... Một gia đình có người nam người nữ, người lớn trẻ con, có trên có dưới,... và hài hòa không ở chỗ “bình đẳng” mà ở chỗ có trật tự, biết nghĩ cho nhau.

Cái gọi là “bình quân” là để để biến hài hòa thành tạt đổ, biến trật tự thành hỗn loạn. Là để hỗ trợ cho triết học đấu tranh. Nó muốn chui vào mọi thứ để biến mọi thứ thành chiến trường không có hồi kết. Trong khi người ta có người làm ít có người làm nhiều, người làm việc khó, người làm việc dễ,... mà CNXH lại lấy thành quả lao động chia đều ra (bình quân) điều này lại gọi là “công bằng”? Sử dụng chiêu bài “bình quân”, “bình đẳng”,... ma giáo cộng sản kích ma tính tạt đổ của con người từ đó lợi dụng để cướp chính quyền, về sau chiêu bài này còn được dùng nhiều hơn nữa, làm quá lên để phá hủy văn hóa truyền thống, lợi dụng sức lao động của phụ nữ hay để phá vỡ cấu trúc, làm tan nát gia đình. Trời sinh ra đàn ông có sức mạnh không phải để ức hiếp mà là để che chở cho phụ nữ, đàn ông phải chịu nhiều áp lực và nhường cho phụ nữ những việc nhẹ hơn vì thế họ thường chết sớm hơn phụ nữ. Phụ nữ là phái yếu nhưng thực cũng có điểm mạnh. Điểm mạnh của phụ nữ là ở chỗ nhu mềm, nếu muốn bình quân để cương cứng giống đàn ông thì sẽ biến điểm mạnh của mình thành điểm yếu, còn khiến nam giới sợ hãi, thực ra nhu mềm cũng không nhất định là yếu đuối.

Có điều là tuyệt đối, có điều chỉ là tương đối. “Bình quân”, “bình đẳng” là khái niệm tương đối. Có điều có lúc có thể bình quân, bình đẳng cũng có điều không thể. Trước quy luật của vũ trụ mọi người là bình đẳng, còn bình quân tuyệt đối: ai ai cũng như nhau, người người đều bình đẳng thì không đúng. Chủ nghĩa bình quân tuyệt đối (Egalitarianism) cũng có nguồn gốc từ ma giáo Satan - hội Tam Điểm (Freemason) và được hội này thúc đẩy ở nhiều mặt trận, người ta vẫn nghe thấy và biết đến hội Tam Điểm rao giảng về “tự do, bình đẳng, bác ái”. Chủ nghĩa bình quân tuyệt đối đã để lại di chứng nặng nề trong tâm trí con người, còn biến hóa, biến thể, biến dị gây tác hại ở rất nhiều phương diện. “Bình đẳng” hay đi với “tự do”, không phải cái gì tự do cũng là tốt, tự do thái quá cũng không tốt, như ở ngoài đường mà có biển báo “phía trước là vực sâu” thì cứ “tự do” lao tới sẽ gặp nguy hiểm.

Sự nguy hiểm của chủ nghĩa xã hội

Chủ nghĩa xã hội cũng giống như ma túy, lúc đầu hít vào thì có người cảm thấy tốt dần dần nó hút khí huyết, nguyên khí của con người làm suy kiệt cơ thể đó và cuối cùng là cái chết. Những thứ liên quan đến ma, rước vào thì dễ mà đuổi đi thì khó, một khi đã rước con ma này về thờ thì tai họa ngập đầu, nó sẽ ma biến tâm hồn, bám chặt vào tính tham lam tư lợi, ý lợi của con người, nó sẽ khống chế dạ dày và tư tưởng của người ta.

Chủ nghĩa xã hội hút tài nguyên, nguyên khí quốc gia cho tới khi suy kiệt. Nó tạo ra mảnh đất màu mỡ cho tham nhũng, sự phát triển của tính lười biếng, tính ý lợi, sự tạt đổ trong xã hội,... nó sẽ gặm nhấm đất nước đó một cách từ từ cho đến lúc trở lên nghèo đói, nợ nần, khủng hoảng. Chỉ với độc tài, tham nhũng, nợ công, thất nghiệp, nghèo đói,... đã khiến người ta phát hoảng với chủ nghĩa xã hội rồi, nhưng vẫn còn cái đáng sợ hơn rất nhiều.

Đó chính là ngũ độc tà thuyết mà nó mang theo bên mình, ai rước nó về thì nó sẽ ma hóa tâm hồn. Quá trình ma hóa diễn ra một cách từ từ để cho người ta không bị sốc, cảm thấy bình thường và không nhận ra, đến lúc đã đi quá xa thì quay lại không được nữa. Khi nào hầu hết người dân đều nói: “*chết là hết*”, *Thần Phật, Thiên Đường, Địa ngục là “mê tín”, “thật thà là dại”, “đạo đức có ăn được không?”, “đấu tranh là động lực phát triển”*,... thì đó là chính là “con người xã hội chủ nghĩa”, chính là sự thành công rực rỡ của chủ nghĩa xã hội.

Với tổ hợp của các tà thuyết, chủ nghĩa cộng sản trải ra nhiều con đường ở khắp nơi, trong khi con đường truyền thống thiên nhiên đã bị lấp đi, thì người ta có thể ở chỗ này mà phản đối chỗ kia, nhưng có thể vẫn không thoát ra nổi, vẫn ở trong nó mà phản đối nó, cuối cùng lại đều đi xuống cùng một chỗ.

Chủ nghĩa cộng sản đã thành công trong việc xâm chiếm, nắm chính quyền ở Trung Quốc và phun ra toàn bộ nọc độc, bao nhiêu năm qua người Trung Quốc đã phải chịu đựng vô vàn thống khổ, độc hại, nơi đây hiện cũng đang là trung tâm xuất khẩu tội ác trên thế giới.

Một người nhiễm ma túy không cai dần dần bị ma túy giết chết. Đối với mỗi dân tộc, dân số bị giảm sút có thể tăng lên nhưng bị hủy đi văn hóa Thần truyền và thay bằng văn hóa ma truyền thì dân tộc đó như mất linh hồn, dần dần đi tới diệt vong. Đạo đức là điều căn bản cho sự tồn tại, phồn vinh, hạnh phúc của con người suốt hàng ngàn năm qua, với niềm tin, sự thành kính Thần linh, gìn giữ đạo đức, con người, dân tộc, quốc gia cũng được các vị Thần phù hộ, đó không phải chuyện *bao nhiêu tiền một cân*.

Trung Quốc có văn hóa Thần truyền 5000 năm, là nền văn hóa lâu đời nhất trên thế giới, với dân số khoảng 20% dân số thế giới, việc xâm chiếm Trung Quốc cũng đã trở thành mục tiêu hàng đầu của chủ nghĩa cộng sản và nó đã thành công, ĐCSTQ đánh kết hợp tư tưởng, thân xác và dạ dày để hủy diệt văn hóa.

5.3 Quá trình hủy diệt

Kiểm soát xã hội phương phương diện diện, thiết lập cơ chế

ĐCSTQ ngoại lai ký sinh, phụ thể lên nhà nước, tự đặt mình trên cả trời đất. Lập ra *Đảng bộ* từ trung ương tới địa phương, triển khai thiết lập bộ máy, cơ chế, đóng khung xã hội, tính lương thấp cho nhân viên nhà nước, kết hợp với cơ chế độc tài để cố tình tạo ra tham nhũng. “Lãnh đạo” mọi mặt của quốc gia: truyền thông, nghệ thuật, quân đội, công an, kinh tế, giáo dục..., tất cả phải chấp hành, phục tùng Đảng, ai làm trái ý sẽ bị triệt hạ, tiêu diệt,... không phải chuyên gia trên mọi lĩnh vực nhưng lãnh đạo mọi chuyên gia. Ở trường học thì lập ra *Đội, Đoàn*,... nói là tự nguyện nhưng ai không tham gia sẽ bị hù dọa, bị áp lực về mặt xã hội, còn các giáo viên hoàn toàn dư trình độ soạn ra sách tốt hơn sách giáo khoa của Đảng, nhưng họ bị ép phải dạy theo giáo trình nếu không sẽ bị phạt, cho thôi việc, lương giáo viên thì thấp mà còn bị ép chỉ tiêu. Ở công ty thì lập ra *Công đoàn*,... còn lãnh đạo nhiều hội khác như *Hội phụ nữ, Hội nông dân*,... Đây là kiểu kết cấu tổ chức găm vào, kiểm soát xã hội chặt chẽ chưa từng có, quản từ thế hệ già tới thế hệ trẻ của dân tộc.

Nó ký sinh và làm hại nhà nước, nhân dân. Đưa tà thuyết đặt vào Hiến Pháp của quốc gia làm nền tảng tư tưởng, còn lập ra một ban là *ban tuyên truyền (tuyên giáo)* phụ trách công tác tư tưởng, tuyên truyền giáo lý của Marx, vận động tạo Thần, ngụy tạo ý dân. Ép toàn dân học giáo lý của của mình, lừa người Trung Hoa tham gia, phát thề, đặt ra điều lệ riêng, thành viên phải chấp hành vô điều kiện. Nó chuyên ngụy tạo ý dân, tự đặt ra nhiều điều luật có lợi cho mình cùng nhiều điều luật mập mờ để cướp bóc, hại người. Cấm tự do tín ngưỡng, tự do ngôn luận,... Luôn rao giảng về pháp luật nhưng bản thân nằm ngoài pháp luật và hành xử theo luật “Đảng ta luôn đúng”.

Vận hành cỗ máy hủy hoại đạo đức

Nếu để ý một chút nhìn vào những lời tuyên chiến trong tuyên ngôn cộng sản và những việc ĐCSTQ làm thì có thể thấy hết sức rõ ràng mục đích thật sự trong đó, điều đó không khỏi khiến cho người ta phải bàng hoàng và thấy nó đã rất thành công chứ không hề sai lầm như người ta vẫn tưởng. Dưới đây là phân tóm tắt:

Thời kỳ đóng cửa phá hoại văn hóa (1949-1977)

Sau khi cướp được chính quyền ĐCSTQ bắt đầu thực hiện âm mưu của mình. Để hủy hoại văn hóa nhanh nhất là giết đi những người tinh anh, nhưng nó không thể một lúc ra tay với tất cả nên từng bước từng bước lợi dụng nhóm này để tiêu diệt nhóm kia.

Để giết đi tinh anh văn hóa ở nông thôn, ĐCSTQ mở chiến dịch cải cách ruộng đất và “trần phản”, hầu như ai mà đã biết chữ là bị giết hết và cướp sạch. Đồng thời còn xúi bẩy cha con, hàng xóm,... đấu tố nhau. Để tiêu diệt tinh anh văn hóa ở thành thị, ĐCSTQ thông qua chiến dịch “Tam phản, Ngũ phản” và cướp tài sản của những người tư sản (có tài sản).

Đến thời bao cấp ngăn sông cấm chợ, làm ăn tập thể, tạo ra nghèo đói, đói thì chỉ mong có cái ăn, thế là dạ dày đói kết hợp tuyên truyền cao độ đưa duy vật luận vào sâu tâm trí. ĐCSTQ đẩy mạnh thực thi chủ nghĩa bình quân tuyệt đối (ai ai cũng như nhau), làm lệch lạc tư tưởng con người, gia tăng tật đố, ỷ lại, cái nghèo kết hợp đạo đức kém sinh ra cái hèn: trộm cắp, xu nịnh,... Các thủ đoạn ép thành tích, thi đua, chỉ tiêu, kế hoạch,... được Đảng sử dụng khiến giá trị đạo đức băng hoại, giả dối lên ngôi. Chiến dịch Đại nhảy vọt trong thời kỳ bao cấp làm chết đói khoảng 40 triệu người, đẩy nhanh quá trình thay đổi thế hệ.

Cuối cùng là 10 năm Cách mạng Văn hóa vô tiền khoáng hậu tiêu diệt Phật giáo, Đạo giáo, Nho giáo,... giết người chân tu, cho đảng viên vào làm trụ trì, sửa đổi kinh sách,... đồng thời phá bỏ mã tổ tiên, tiêu hủy văn vật, tiếp tục giết đi những người lưu tồn văn hóa truyền thống còn sót lại để cắt đứt truyền thừa văn hóa. Đồng thời trong quá trình đó thông qua giáo dục, nghệ thuật, loa đài, hội họp,... ĐCSTQ truyền tà thuyết vô Thần, duy vật, đấu tranh, bình quân tuyệt đối, tiến hóa,... dần thay thế VHTT bằng tín ngưỡng Satan giáo vô Thần.

Thời kỳ đổi mới, mở cửa (từ năm 1978 về sau)

Sau CMVH mọi thứ thuộc tứ cựu (tư tưởng cũ, văn hóa cũ, phong tục cũ, tập quán cũ) đều bị bôi bác và phá hoại, Thần Phật, Thiên đường Địa ngục đã trở thành câu chuyện “mê tín” của ngày hôm qua, ngày hôm nay Thần tích chỉ còn là câu chuyện thần thoại, người ta dần không biết “thập ác bất xá” hay không hiểu “vạn ác thâm vi thủ” là gì, nhà nho đã trở thành nhà lạc hậu, cô hủ. Nhờ vô Thần luận, ma tính và dục vọng của con người không còn bị chế ước vì thế mở cửa xông ra ngoài như mãnh thú, duy vật luận và triết học đấu tranh như chất xúc tác giúp dục vọng, ma tính sinh sôi nảy nở, phát triển mạnh mẽ.

ĐCSTQ vẫn kiên định tiến lên CNXH, không lấy tiền bằng cách này thì lấy bằng cách khác, không làm ăn tập thể nữa thì “đổi mới” cho làm ăn riêng rồi thu thuế cao, đánh thuế tràn lan khiến giá sản phẩm tăng cao, gián tiếp lấy tiền người tiêu dùng. Hình thức thì đổi mới còn nội dung vẫn không có gì thay đổi vẫn là hệ tư tưởng cũ, vẫn độc tài thống trị như xưa, tham ô hủ bại thì hơn xưa. Đang đói đột nhiên sang “mở cửa”, được sự đầu tư vật chất từ phương Tây người dân giàu lên nhanh chóng, chủ nghĩa duy vật cũng lên như điều gặp gió, mọi thứ đều quy ra tiền “đạo đức bao nhiêu tiền một cân”, “đấu tranh sinh tồn” là lẽ sống, vì tiền bất chấp thủ đoạn, do lừa đảo nhiều nên luôn phải cảnh giác, thay vì lên án kẻ lừa đảo người ta đành đổ lỗi cho kẻ thật thà là đại, phong trào “giải phóng tình dục” trở thành trào lưu, thời kỳ này các loại lừa đảo, tệ nạn xã hội tràn lan, HIV đã trở thành đại dịch ở Trung Quốc, mại dâm, tiêm chích khiến số người nhiễm ra tăng chóng mặt từng ngày,... ĐCSTQ vừa chống tệ nạn lại vừa bảo kê cho tệ nạn.

Trước cảnh thất nghiệp và tham nhũng, năm 1989 nổi lên phong trào sinh viên đòi dân chủ nhưng đã bị dập tắt bằng súng đạn và xe tăng. Đó cũng là lời nhắc nhở cho những ai muốn “làm chính trị”, “phản động”, cũng nghĩa là mọi người có thể “tự do” tình dục, tham ô,

cờ bạc,... nhưng không được “làm chính trị”. Với cơ chế đã được thiết lập ngay từ đầu là tổ chức Đảng khổng chế nhà nước, tính lương thấp cho nhân viên nhà nước, kết hợp với độc tài từ đó tạo ra tham nhũng, bao che cái xấu, “thượng bất chính, hạ tắc loạn” với hệ thống kiểm soát toàn bộ xã hội bám vào, kéo xuống các ngành các nghề, mọi thứ liên quan, còn phóng đại tài nguyên thiên nhiên để tận thu, tận diệt, “móc túi” dân chúng bằng nhiều hình thức, từ đó người dân bị bần cùng hóa và chi phí mọi mặt tăng cao, phải gồng mình lên mà sống.

Quan niệm xã hội biến dị tấn công những người lương thiện, họ bị cho là kẻ ngốc, kẻ dại, kém cỏi, nếu không có chính kiến của mình, trụ không vững mà sống theo quan điểm của người khác, muốn vừa lòng tất cả, lo người ta nghĩ mình thế này, sợ người ta nói mình thế kia, rồi biến hóa sao cho mạnh mẽ, giao hoạt, thì dần sẽ đánh mất chính mình. Mặt khác, những người đang nghèo khó mà bỗng chốc giàu có, hay những người kiếm tiền dễ dàng, dưới sự lèo lái của tà thuyết thường tìm cách thỏa mãn dục vọng, dục vọng lại quay lại khổng chế khiến con người trở lên tham lam hơn. Ở hướng nào ĐCSTQ cũng đạt được mục đích.

Đến khi con người cảm thấy có gì bất an, muốn tìm về tâm linh thì con quỷ này từ lâu đã “tu hú” trong một số tôn giáo để phá từ bên trong, lừa gạt, làm sụp đổ niềm tin vào Thần.

Trong khi thế hệ người già, người lớn còn lưu tồn ít nhiều văn hóa truyền thống dân qua đi, con cái của họ là thế hệ tương lai của dân tộc tiếp tục lớn lên trong vòng tay của *Đội, Đoàn* dưới sự “trông người” của Đảng, bị ép thành tích, chịu áp lực học ngày học đêm, bị nhồi nhét một chiều theo lối “văn mẫu”, thui chột khả năng tự do tư duy, mịt mờ lịch sử, văn hóa truyền thống, trúng độc bởi tà thuyết, văn hóa Đảng, ý nghĩa cuộc sống chỉ là cạnh tranh sinh tồn, lại kết hợp với những thứ xấu từ thế giới hội tụ về có môi trường thuận lợi phát tác, thì dòng chảy văn hóa hàng ngàn năm của dân tộc dần sẽ bị cắt đứt, dục vọng, ma tính đại phát, cũng tàn phá đi môi trường không khí, đất, rừng, sông, biển... với 1/5 dân số thế giới, cùng các dòng hải lưu, dòng khí ô nhiễm cũng xuất khẩu tai họa ra toàn khu vực và toàn cầu.

Sau khi phá hủy văn hóa Thần truyền, thay vào văn hóa ma truyền, thì những thứ quan niệm, ma tính kia nó cũng là sinh mệnh, một khi nó đã hình thành, lớn mạnh, nó khổng chế đại não người, hình thành thói quen xấu, con người rất khó mà nhận thức, phân biệt rõ đâu là tư duy bản thân, tâm trí tê liệt, dựa vào năng lực con người cũng khó mà tẩy tịnh vật chất ma tính trong cơ thể. Dù có đa đảng hay tổ chức đảng có giải thể đi nữa thì những thứ này cũng không vì thế mà giải thể. Dẫu có ra bao nhiêu luật, khoa học có phát triển cỡ nào cũng không làm gì được. Khi Đạo đức sụp đổ sẽ dẫn đến gia đình, kinh tế, sức khỏe, môi trường,... sụp đổ theo, đến lúc sẽ thấy khó mà sống nổi. Người ta sẽ tự hại nhau cho đến chết hay bị quy luật vũ trụ đào thải. Nhiều người cho rằng mình tốt hơn người khác nhưng có thể đã làm ra nhiều việc xấu, tội nghiệp mà không biết vì so sánh với tiêu chuẩn đã biến dị.

Thời điểm hiện tại, thời đại của chúng ta

Năm 1992 một sự kiện trọng đại đã làm thay đổi diện mạo, tạo ra sự hồi sinh của Trung Quốc đó là sự truyền xuất một công pháp tu luyện thượng thừa của Phật gia - Pháp Luân Công, với 5 bài công pháp và nguyên lý Chân Thiện Nhẫn, bằng khả năng thanh lý bệnh kỳ diệu, nhanh chóng truyền khắp cõi Trung Hoa.

Sư phụ của Pháp Luân Công bốn ba khắp nơi truyền Pháp không hề nhận bất kể báo đáp vật chất nào, chỉ dạy người hướng thiện, chữa bệnh không thu phí, gánh chịu tiêu trừ nghiệp lực cho con người vô điều kiện, cho con người biết ý nghĩa cuộc sống, đối với đất nước và nhân dân cũng là trăm điều lợi không một điều hại. Từ năm 1992 và những năm về sau đã dần chứng kiến sự hồi sinh của Trung Quốc, người tốt việc tốt xuất hiện khắp nơi.

Văn hóa Thần truyền ở Trung Quốc tưởng chừng như có thể hồi sinh, nhưng điều đó lại trái với đường lối, chủ trương của Đảng, vì thế ngày 20/07/1999 ĐCSTQ chính thức bức hại Pháp Luân Công. Nó đã chặn mất hi vọng của người ta, dờ dờ vu khống, tuyên truyền lừa dối, bắt ép, từ đó đây, lôi kéo, làm hại rất nhiều người như công an, an ninh, người dân,... đến bên bờ vực thẳm, mảnh đất Trung Hoa lại tiếp tục trượt xuống đêm dài tăm tối.

Những người muốn làm người tốt cùng giá trị phổ quát bị bức hại, nhiều người dân không lên án mà hòa theo, toàn quốc lại chạy theo giả - ác - đấu. Sau ngày 20/07/1999 những cái ác lại tiếp tục leo thang trên khắp cõi Trung Hoa và thế giới. Nó đang gặt hái những gì đã gieo trồng, như một con tàu bị lái theo hướng đâm vào tảng băng tuy vậy nhiều người trên tàu vẫn mãi ca hát, tổ lái đều chuẩn bị cho mình con thuyền riêng, còn ai hô lên thì bị chụp mũ là “phản động” và bảo mọi người: “đã có chúng tôi lo, tàu đang chuyển động ổn định”.

Ngày nay, đằng sau sự phát triển của Trung Quốc đại lục là sự khủng hoảng, trên các mặt báo ngập tràn các tin cướp của, hiếp dâm, ma túy, tự tử, giết người, giết cả nhà,... từ một chút mâu thuẫn, va chạm nhỏ cũng có thể dẫn đến mắng chửi, đánh nhau đổ máu, giết người những việc như thế phổ biến ở khắp nơi từ chỗ ăn uống, đi ngoài đường đến ở trong nhà.

Tháng 12 năm 2017, ở Thẩm Dương, Liêu Linh, do tật đố, tức giận một cô gái trẻ họ Lý đã thiêu chết mẹ mình sau khi bị so sánh với em trai. Cô ấy đã khai rằng: *"Mẹ tôi khoe khoang về thành tích của em trai tôi. Đó là lúc tôi quyết định đổ dung môi pha sơn lên đầu bà ấy rồi châm lửa vào tóc"*.

Các vụ bắt cóc trẻ em tại Trung Quốc cũng diễn ra hết sức phổ biến và ngang nhiên đến mức vào tận nhà để bắt, chỉ cần cha mẹ lơ là không để mắt đến, trẻ nhỏ rất dễ bị bắt cóc, nhiều người qua đường có thấy cũng lờ đi như không. Ở Trung Quốc không lạ gì cảnh những người cha mang theo ảnh đi tìm con. Theo ước tính mỗi năm có hàng vạn vụ bắt cóc trẻ em.

Ở Trung Quốc xã hội khủng hoảng niềm tin, đâu đâu cũng có thể thấy sự giả dối: lịch sử giả, anh hùng giả, luận án giả, bằng giả, giấy phép giả, công ty giả, dự án ma,... tin tức giả, lời nói giả, lừa tình, kết hôn giả, ly hôn giả,... tiền giả, sữa giả, rượu giả, nước mắt giả, gạo giả, trứng giả, dầu ăn công rãnh, vắc xin giả, thuốc làm đẹp giả, thuốc chữa bệnh giả,... nhiều người dù mua hàng ở nước ngoài nhưng rất có thể vẫn mua hàng Trung Quốc mang về nhà.

Hầu như tất cả dòng sông ở Trung Quốc đều đều đã bị ô nhiễm, hóa chất độc đã trở thành một phần của cuộc sống con người, thịt chứa chất tăng trọng, rau chứa chất kích thích,... không ăn thì không có gì ăn, ăn vào thì sinh bệnh. Có bệnh thì đi mua thuốc nhưng phải cẩn thận vì thuốc giả cũng nhiều. ĐCSTQ là hung thủ xuất khẩu thuốc giả ra toàn thế giới. Theo báo cáo từ Tổ chức Y tế thế giới (WHO) vào tháng 11/2017 thì khoảng 10% thuốc tân dược ở các nước đang và kém phát triển là giả hay chất lượng không đạt.

Ngày 6/8/2011 đài SBS - một trong ba kênh truyền hình quốc gia lớn ở Hàn Quốc đã phát sóng một bộ phim tài liệu về việc xuất hiện thuốc con nhộng làm từ thịt người, qua kiểm tra còn thấy trong thuốc có mảng da đầu và tóc. Phóng viên SBS đã đến Trung Quốc điều tra và quay thấy cảnh bác sĩ, y tá bệnh viện giao dịch xác thai nhi hay nhau thai cho người buôn, khi thâm nhập vào cơ sở chế biến quay thấy cảnh một người phụ nữ mở tủ lạnh lấy xác thai nhi ra và nói *"có cái [thai] 6 tháng, có cái 8 tháng, là khác nhau, cái này là 6 tháng"*. (Ở Trung Quốc trung bình mỗi ngày có khoảng từ 3 - 6 vạn ca nạo phá thai). Phóng viên còn quay được quá trình sản xuất thuốc thịt người tại một nhà máy bí mật dưới lòng đất, xác thai nhi bị xẻ thành nhiều mảnh nhỏ, sấy khô và nghiền thành bột. Theo tờ *Joongang Ilbo* của Hàn Quốc, các viên nang thịt người được bán ở nhiều thị trấn của Trung Quốc. Thuốc này được quảng cáo là tăng cường khả năng tình dục, làm đẹp, chữa tiểu đường, ung thư.

Tháng 10/2018 Nigeria phát báo động gấp khi có hàng trăm ngàn viên thuốc làm từ thịt người của Trung Quốc lưu hành tại nước này. Bộ an toàn thực phẩm và dược phẩm Hàn Quốc xác nhận trong viên thuốc chứa tới 18,7 tỉ con virus, bao gồm cả virus viêm gan B. Ở Trung Quốc sự xuất hiện của virut viêm gan B là cực kỳ cao với khoảng gần 10% dân số bị mắc, điều đó cũng khiến người ta suy nghĩ.

Xã hội có tiêu cực hàng giả, tệ nạn tràn lan cũng do có bao che, tham nhũng vậy thì hô hào phát động chống tham nhũng, nhưng cuối cùng người ta thường thấy người hô hào chống tham nhũng lại bị bắt vì tội tham nhũng. Trên đây là “chủ nghĩa xã hội đặc sắc Trung Quốc”.

Tuột cùng của tội ác là là việc giáo phái cộng sản ở Trung Quốc ngang nhiên mổ cướp nội tạng người dân. Nó đang điều hành một thế giới ngầm với hệ thống mật vụ, cảnh sát, quân đội, xã hội đen, bác sĩ,... với hơn 800 bệnh viện tham gia đường dây. ĐCSTQ sử dụng nhiều trại tập trung để làm kho chứa tạng sống, theo một bác sỹ quân đội, ở Trung Quốc có khoảng 36 trại, trại lớn nhất là trại mang mã số 672-S, nó có thể giam giữ trên 12 vạn người. Bằng kỷ luật nghiêm ngặt Tổng cục Hậu Cần của Quân đội phụ trách cung cấp nội tạng tức thời cho hàng trăm bệnh viện. Những “sát thủ áo trắng” không tiêm thuốc mê, rạch bụng moi tim, cắt lấy gan, thận, giác mạc,... ngay lúc người còn sống. Nhiều trường hợp bác sỹ quân y cơ động trực tiếp theo cảnh sát, quan chức tới bệnh viện hay nhà tù ngang nhiên cướp đi nội tạng, nhiều thân nhân đã chết vì bất lực và quá đau buồn. Xã hội nhiều người coi nhắm mắt bịt tai là kỹ năng sinh tồn. Không chỉ học viên Pháp Luân Công bị mổ, mà còn có các nhà hoạt động dân chủ, phật tử Phật giáo Tây Tạng, người Duy Ngô Nhĩ, người dân bị bắt cóc,...

Có Phật thì có ma, con người không hề cô đơn. Nhiều người bị đánh lạc hướng bởi thuyết vô Thần nên không ngờ rằng Satan giáo là có thật, lại còn bị lừa gia nhập tổ chức của nó. Cả một dân tộc ngàn năm tín Thần, coi trọng đạo đức đã bị lừa dối và phải tự lừa dối nhau, lừa già dối trẻ để quay lưng lại với Thần, rồi tôn thờ, ca tụng ma quỷ, tà thuyết hại người. Hiện nay, nhìn trên mặt đất là nó đang suy bại, nhiều người cũng vì thế mà vui mừng nhưng thực không phải vậy, nọc độc của nó từ lâu đã khống chế tâm trí con người không những ở Trung Quốc mà là khắp thế giới, tuy nhiên ở đây thì bạo lực, tà ác và độc hại nhất.

ĐCSTQ làm việc ác nào cũng muốn kéo nhiều người vào thành đồng lõa, để ma hóa thật nhiều con người. Trong tội ác này bằng thủ đoạn lừa dối trong ngoài nước, chính sách liên lụy, mua chuộc,... thông qua đặc vụ cài cắm, đại sứ quán ở nước ngoài, nó muốn kéo thật nhiều người xuống bao gồm:

- Những nhân viên làm nghề cảnh sát, công an,... chỉ biết làm theo mệnh lệnh tiếp tay, hành ác.
- Những bác sĩ trực tiếp hay gián tiếp mổ cướp tạng.
- Những người dân tin theo lừa dối, vào hùa, trợ giúp ĐCSTQ hành ác.
- Nhiều chính phủ đã làm ngơ, bưng bít thông tin khi nhận được lợi ích kinh tế, cũng không cảnh báo cho người dân nước mình.
- Người đến cấy ghép nội tạng từ khắp nơi trên thế giới chỉ nghĩ đến tính mạng bản thân mà không muốn quan tâm đến nguồn nội tạng không rõ nguồn gốc.

Và còn nhiều người góp gió thành bão ở khắp nơi trên thế giới, tất cả đều đang bị ĐCSTQ trói buộc số phận vào tội ác này, có những người đã gây ra tội không thể văn hời, có những người khi cuộc bức hại chưa kết thúc là vẫn còn cơ hội văn hời tồn tại.

Làm việc gì thất đức đều không được lâu dài, ĐCSTQ toàn làm ra chuyện thất đức có lẽ nó cũng không tồn tại được lâu nữa, số phận của ĐCSTQ sẽ như thế nào?

6. Sự diệt vong của ĐCSTQ và phong trào tam thoái

Vào tháng 6 năm 2002, ý Trời hiển lộ. “Tàng Tự Thạch” (tảng đá mang chữ) đã được phát hiện tại tỉnh Quý Châu, Trung Quốc, vết nứt giữa tảng đá để lộ 6 chữ lớn “**Trung Quốc Cộng Sản Đảng Vong**”.

Vé vào cửa khu du lịch Chưởng Bồ

Vong ở đây là vong Đảng Cộng sản chứ không phải vong Quốc. Khi tổ chức ma quỷ, ký sinh này bị tách ra, bị đào thải thì chính quyền mới đúng là chính quyền, nhà nước tự chủ không bị Đảng lãnh đạo, ép phải chấp hành làm điều xấu nữa, quốc gia mới thành quốc gia, người người yêu chuộng hòa bình, nhân tài hồi hương.

Hình dòng chữ được in trên tấm vé vào cửa khu du lịch Chưởng Bồ, truyền thông Trung Quốc đưa tin rầm rộ nhưng không nhắc đến chữ vong. Đầu tháng 12 năm 2003, đoàn khảo sát Văn hóa Khoa học Trung Quốc đã đến khảo sát và kết luận tảng đá có niên đại 270 triệu năm trước thuộc kỷ Péc-mi.

Đây là sự phán quyết của Trời cao cho ĐCSTQ vô Thân. ĐCSTQ tất yếu cũng sẽ phải chịu đào thải giống Đế chế La Mã bức hại tín đồ Cơ Đốc Giáo năm xưa, về sau liên tiếp các trận ôn dịch đã làm sụp đổ Đế chế này. Đứng trước điều sai trái không có ai là khán giả. Ở một phương diện, các giá trị đạo đức cũng như không khí, ai làm ô nhiễm khí thì chính mình và người khác sẽ phải hít vào. Xã hội không tốt vì có người làm nó xấu và để nó xấu. Nguyên nhân những thảm kịch mà ĐCSTQ gây ra hết lần này đến lần khác, lừa hết đời ông, cha đến đời con cháu, không chỉ do ĐCSTQ mà phải chăng còn là do sự thờ ơ, yếu đuối, thỏa hiệp cùng với sự ảo tưởng về tổ chức này. Trong Thánh Kinh ghi chép, 3 lần Satan cám dỗ chúa Jesus bằng thức ăn, danh, lợi nhưng Ngài đều không thỏa hiệp. Một sự bất tín vạn sự bất tin, vậy mà ĐCSTQ có thể lừa người hết lần này đến lần khác, bởi vì ma giáo thì rất ma mị, biến hóa khôn lường, có tà linh không chế nên bản chất vĩnh viễn không đổi, nó cũng rất thích tuyển người có nhan sắc, giọng nói, giọng hát hay để làm bình phong, tuyên truyền. Bất cứ thái độ không dứt khoát, thỏa hiệp đối với tổ chức gian ác này đều mang tai họa cho chính mình, đến lúc tỉnh ra thì đã muộn.

Trong cuộc bức hại tà ác nhắm vào Pháp Luân Công, bằng nhiều hình thức đệ tử Pháp Luân Công đã nỗ lực đưa chân tướng đến cho nhiều người. Nhiều người dù đã biết sự thật nhưng vẫn cố ý hành ác, nhiều người thì từ chối không nghe, tài liệu không nhận, thư gửi tận nơi cũng không xem, những năm qua người ta liên tục chứng kiến nhân viên đài truyền hình, nhân viên phòng 610, cảnh sát tà ác, cùng những người hùa theo chết một cách bất thường.

Trần Mạnh phó giám đốc đài truyền hình CCTV tham gia đạo diễn vụ giả vụ tự thiêu tại Thiên An Môn, ông ta từng nói cởi mở “ai cho tôi cơm ăn, tôi bán mạng cho người đó”, năm 2008 Trần Mạnh bị ung thư gan chết, qua đời khi mới 47 tuổi.

Lưu Dịch Hoa, trưởng Phòng 610 cấp quận tại thành phố Bảo Khê, tỉnh Thiểm Tây đã qua đời vào tháng 1 năm 2004 trong khi đang tắm cùng với tình nhân tại nhà.

Kí Hằng Chí, từng là bí thư Đảng của văn phòng Giáo huấn huyện Tảo Cường, tỉnh Hà Bắc, ông Kí trung thành tuyệt đối với ĐCSTQ và thoái mạ Pháp Luân Công trên truyền hình, không lâu sau Kí Hằng Chí phát bệnh lạ, không thể nói năng gì sau khi bị mổ cổ họng.

Trương Đồng Hưng là giáo viên, đã tổ chức học sinh ký tên thoả mạ Pháp Luân Công. Ngày 11/08/2003, anh đi câu. Thành linh, mây mưa xuất hiện, giáng sét đánh chết anh.

Và còn nhiều trường hợp khác nữa, Trong quả có nhân, trong nhân lại có nhân, không có hiện tượng gì không có nguyên nhân. Ác hữu ác báo là luật Trời, khi ác báo tới là nghiêm khắc, vô tình và cũng không hề sót, còn nhiều người chưa bị báo ứng đó là Thần cấp cơ hội cho họ chứ không phải là luật Trời không linh nữa, họ lại cho là hiện tượng ngẫu nhiên. Có những điều người nông dân ít chữ thì biết còn nhiều người lại không biết. Làm điều ác thì bị Trời phạt, mấy nghìn năm nay vẫn thế, có gì là ngẫu nhiên.

Chủ nghĩa Mác – Lênin đúng là chủ nghĩa tai hại, nó còn đánh lừa và phong bế tư tưởng con người khi chia sự việc ra làm “tất nhiên” và “ngẫu nhiên”. Việc gì là ngẫu nhiên? Tình cờ gặp ai đó, nên duyên vợ chồng,... đẻ ra vào nhà nào,... ngày nào nắng, mưa, ngày nào bão,... thiên tai, dịch bệnh,... triều đại hưng vong,... tất cả đều có nhân quả, nhân duyên, đều có Thần quản, đều có quy luật. Người xưa dựa vào quan sát thiên tượng, xem kinh dịch, hà đồ, lạc thư, bát quái,... xem tử vi, thái âm, có thể hiểu thiên ý, biết trước sự việc trong một phạm vi nhất định là thế. Cũng có việc là do con người làm ra, nhưng dù gì thì ngẫu nhiên là không tồn tại, nền tảng của nó cũng dựa trên thuyết vô Thần. Nếu đã ở trong vô Thần luận thì làm sao giải thích được sự việc do Thần làm và cả việc do ma làm. Nên có người cứ đi tìm nguyên nhân ở trong cái khung bị đóng ấy và giải thích thế nào cũng không thông, tìm không ra nguyên nhân, như mò trăng ở đáy nước. Cuối cùng khi không tìm ra nguyên nhân thì lại tạo ra một cái nguyên nhân, tivi báo chí đưa tin đây là hiện tượng ngẫu nhiên, tự nhiên, biến đổi khí hậu,... Khi một cỗ xe có dấu hiệu không ổn, thì cần tìm nguyên nhân để tu sửa rồi mới đi tiếp, nhưng “ngẫu nhiên” lại xui rằng “đây là hiện tượng ngẫu nhiên, tự nhiên”, rút cục càng đi càng hỏng, đến lúc hỏng hẳn rồi thì không đi được nữa. Người ta còn có tính ý lớn, hay trì hoãn, vẫn thấy cuộc sống ung dung tự tại, đến lúc nước đã lên đến cổ rồi thì lại nhảy không được nữa.

Mấy năm qua thiên tai nhân họa, dịch bệnh liên tục xuất hiện, dĩ nhiên cũng không phải “ngẫu nhiên”, “tự nhiên”. Sau khi ai đó làm điều xấu, một thời gian liền có chuyện xấu tìm tới, nhiều người mà làm việc xấu thì việc xấu xuất hiện trên diện rộng.

Con người hoàn toàn không có khả năng đẩy lùi dịch bệnh nhưng dịch bệnh lại tự nhiên lui đi mà không lây hết cho mọi người, rồi lại xuất hiện thành từng đợt, từng đợt? Không việc gì là không có nguyên nhân. Phải chăng như là câu nói “Trời không tuyệt đường của con người”.

Nhìn lại lịch sử, khi đế chế La Mã bức hại cơ đốc giáo, nhiều tín đồ cơ đốc bị đem ra làm đuốc sống, bị sự tử xé xác ở đầu trường, nhiều người dân cũng tới xem cho vui, hay tham gia chụp mũ, tiếp tay cho tội ác, xã hội thời ấy cũng xuất hiện loạn tình dục, ngoại tình, mại dâm tràn lan. Sau đó các trận dịch bệnh xuất hiện, tổng cộng là 4 lần, sau mỗi đợt bức hại nặng nề là một đợt dịch bệnh, có đợt xác người chết thối đầy đường, người chết không có người chôn, cuối cùng là sự sụp đổ hoàn toàn đế chế La Mã. Điều kỳ lạ là có nhiều người tiếp xúc với người bệnh mà lại không bị lây, trong khi nhiều người khác dùng mọi biện pháp chống dịch nhưng vẫn bị lây. Nhiều người nhận ra đây là sự trừng phạt của Thượng Đế.

Năm 2002, khi đá vong cộng xuất hiện ở Quý Châu, nhiều người đến thăm quan công viên Chương Bồ bàng hoàng không giải thích nổi, các nhà khoa học cũng không giải thích nổi. Nếu đá vong cộng là do ông Trời làm, thì ông Trời hẳn là muốn truyền đạt một ý gì đó và con người phải tự suy ngẫm mà tìm ra, có người tận mắt đến xem và trong tâm hiểu rõ, nhưng cũng có nhiều người không hiểu, cũng không hỏi, nhiều người thì chẳng quan tâm nên cũng không tìm chân tướng, thờ ơ trước cảnh báo, tình hình rất đáng lo ngại.

Vài tháng sau sự xuất hiện của đá vong cộng, một trận ôn dịch phát sinh tại Trung Quốc và lan ra toàn thế giới. ĐCSTQ đã che dấu dịch bệnh, thực tế rất nhiều người chết. Sau trận dịch đó, một thời gian sau từ Trung Quốc lại xuất hiện dịch cúm gia cầm.

Những việc này có lẽ không phải ngẫu nhiên, nếu như Thần có tồn tại thì ai làm nhiều điều xấu, tin theo tà thuyết, gia nhập tà giáo, cùng hội cùng thuyền với tà ác, khó tránh khỏi bị Trời phạt.

Đời sống của con người là hữu hạn mấy chục năm, nhiều người vẫn tưởng cuộc sống của mình còn dài lắm nhưng có khi cũng chẳng còn bao nhiêu năm. Nhiều người họ cũng chẳng hề sợ chết, họ nghĩ mình đã hưởng thụ đủ rồi, có chết cũng được rồi, có làm bao nhiêu chuyện ác cũng không sao, chết là hết. Nếu thế thì đã đành, nhưng sau khi chết mới phát hiện ra địa ngục có thật thì chẳng phải đã muộn mất rồi, lúc đó lại không phải là hết mà là bắt đầu.

Còn có những điều người ta luôn tìm kiếm, chờ đợi nhưng khi đặt trước mặt lại không nhận ra. Nhiều dân tộc trên thế giới đều có dự ngôn Thần sẽ trở lại, ĐCSTQ đã đạt được mục đích của mình trong việc phá hoại văn hóa, đạo đức dân tộc này khiến con người phạm nhiều tội lỗi, tạo nhiều ác nghiệp và để khi Thần quay trở lại cứu độ con người thì không nhận ra, không tin, thậm chí là phỉ báng, nó còn nham hiểm ở chỗ trói buộc số phận con người bằng cách lừa nhiều người lương thiện phát thề, ký kết,... gia nhập vào tổ chức của nó. Thần Phật từ bi có thể tiêu trừ tội nghiệp cho con người khi người ta thành tâm sám hối, hồi tâm chuyển ý. Cho dù đã phạm phải sai lầm, thì cũng là do độc hại của chủ nghĩa cộng sản. Nhưng nếu người ta cứ muốn sa ngã, tham của tham giàu, đề cao cái tôi, thì không ai giúp được.

Đệ tử Pháp Luân Công thực sự là họ đã thấy được tình cảnh nguy hiểm của nhiều người. Vì mỗi con người đều là trân quý, nên đệ tử Đại Pháp đã rất lo lắng, họ không quản nguy hiểm vào sinh ra tử, nói cho mọi người biết chân tướng, mong đồng bào được bình an, nhiều đệ tử vì thế mà đã mất đi sinh mệnh, đã bị ĐCSTQ sát hại khi đi giảng chân tướng.

Phong trào Tam Thoái

Người tính không bằng Trời tính. Sự sụp đổ của ĐCSTQ là tất yếu. Động đất nhà sụp thì tháo cho mau, không ai chống phá và chống cũng không chống được. Đá vong cộng là ý Trời, là cảnh tỉnh cho những người bị lừa bởi thuyết vô Thần, vì không muốn nhiều người lương thiện chịu nạn cùng Đảng cộng sản nên báo trước cho ai đã bị lừa làm thành viên tà giáo này và cả những thành phần cổ vũ, chi nhánh. Một kẻ giết người hàng loạt đầu trốn được bao nhiêu năm thì vẫn có tội, thiện ác hữu báo! ma giáo này phỉ báng Thần linh, phá mồ mả tổ tiên, nợ máu, ác nghiệp chồng chất, làm thành viên của nó, cùng hội cùng thuyền có phải là sẽ bị tính phần, bị liên lụy, vì một tổ chức không có người tham gia thì không hình thành một tổ chức và nó còn trói buộc số phận với rất nhiều người lương thiện bằng cách ép, lừa kết nạp, dù chủ động hay thụ động khi gia nhập Đảng, Đoàn, Đội, họ bị lừa (hứa, thề, cam kết) trung thành với tổ chức. Điều này hết sức bất thường, tưởng như vô hại nhưng chẳng khác nào hợp đồng giao linh hồn cho tà giáo.

Lời thề liên quan đến tâm linh, lời thề là vô cùng thiêng liêng, không phải nói chơi, nếu không thì người ta phát thề để làm gì, vì hễ lời thề phát ra là có Trời Đất chứng giám, ở Việt Nam cũng có nhiều điển tích về lời thề^(IV).

(IV) Thời nhà Trần, có quan Đông bình chương sự là Hồ Quý Ly, ông đã chỉ Trời vạch đất thề với vua Trần Nghệ Tông rằng: “Nếu thần không biết dốc lòng trung, hết sức giúp quan gia để truyền đến con cháu về sau thì trời sẽ ghét bỏ thần” có lẽ lúc này ông đã có ý định sau này soái ngôi nên chỉ thề nhẹ nhàng là “bị Trời ghét bỏ” mà thôi. Sau này Ông phạm lời thề soái ngôi vua Trần thật, lời thề ấy, vậy mà cũng rất thiêng, ông bị quân Minh bắt ở núi Thiên Cảm và bị đưa ra khỏi tổ quốc, và cũng chỉ “bị Trời ghét bỏ” mà thôi.

Đảng, Đoàn, Đội là tổ chức chính trị, gia nhập chính là tham gia chính trị, không gia nhập là không làm chính trị, còn **tam thoái là vấn đề tâm linh không phải làm chính trị**. là. Đảng cộng sản là Satan giáo, cũng vì thế nhiều ân đồ trong Khải Huyền đã có lời giải. Theo chính giải Thánh Kinh – Khải Huyền khai thị, khi gia nhập Đảng cộng sản ở không gian khác bị đánh “ấn thú” vào trán hay tay phải, nhập vào biên tịch Satan giáo. Vì thế, dầu tự nguyện hay không tự nguyện, dầu đã quá tuổi hay không còn đóng phí thì theo luật Trời đã thế thì cần có giải thế, đã ký kết thì phải có biểu đạt thái độ, đều cần có hành vi biểu đạt thoái xuất. Đó cũng là sự lựa chọn của mỗi người, có muốn theo Đảng này không, không có biểu đạt gì cũng là đã lựa chọn. Chẳng phải ngẫu nhiên mà Marx viết “*Đi xuống, đi xuống với ta, đồng chí!*”. Nó đúng là ma đấy. Tam thoái là việc nghiêm túc có liên quan đến sinh mệnh, tuyệt không phải việc nói cho xong. Chương 18, Thánh Kinh Khải Huyền còn có khai thị: “*Hỡi dân Ta, hãy ra khỏi nó, để các ngươi không dự phần vào những tội lỗi của nó, và để các ngươi không đón nhận những tai họa chung với nó.*”

ĐCSTQ dùng thủ đoạn từ tự tô vẽ, lừa mị cảm tình, dụ dỗ, lôi kéo cho đến ép chỉ tiêu, hù dọa để tăng thành viên, còn có thủ đoạn: ai mà xuất sắc mới “được” kết nạp, đã đánh lừa người ta cho rằng Đảng, Đoàn, Đội là tổ chức cao quý. Đeo một cái khăn tẩm máu người quanh cổ thì đến người lớn còn thấy ghê, vậy mà Đảng bắt trẻ con đi học khi đã gia nhập Đội phải thắt một cái khăn máu vào cổ. Việc muốn hay không muốn tham gia một tổ chức nào cũng là thuộc nhân quyền, cưỡng ép là vi phạm nhân quyền, còn ai không nguyện ý tham gia nữa thì có thể rút. Khoản 2 điều 20 trong “Tuyên ngôn nhân quyền thế giới” cũng nói:

“Không một ai có thể bị cưỡng bách gia nhập vào một đoàn thể”

Trên thế giới cũng chỉ có tổ chức mafia và ma giáo mới dùng thủ đoạn, lôi kéo, ép người tham gia rồi lại ngăn cản và báo thù người thoái xuất. Nhiều người cũng muốn thoái ra nhưng sợ bị trả thù và ảnh hưởng tới cuộc sống. Trời cao từ bi với con người nên cũng không phải là tam thoái tại tổ chức mà là để Trời Đất chứng giám, thoái trên mạng, thậm chí dùng tên thừa nhỏ, hóa danh cũng được tính, chỉ xét nhân tâm, không mát mát gì cả, vì đây chủ yếu không phải lỗi của con người mà là do bị tổ chức này lừa, ép buộc, vì không biết rõ lai lịch của nó, hay vì không gia nhập sẽ dễ trở thành “kẻ thù giai cấp”, khó mà tồn tại nổi trong xã hội đó, nên bất đắc dĩ đành gia nhập lấy lệ, hình thức như vậy. ĐCSTQ cũng chỉ là một loại hình thái ý thức gồm có một cái tên, ký hiệu, kinh Mác - Lê, cùng tổ chức, điều lệ, cơ chế hại người,... Không có Đảng lãnh đạo, nhà nước vẫn là nhà nước. Một quốc gia không còn Đảng Cộng sản cũng như một người không còn tế bào ung thư, cả nhà đều vui vẻ.

Còn xét về vấn đề lương tâm: Dân tộc Hoa Hạ vẫn tự xưng là Viêm Hoàng tử tôn chứ không phải là dòng dõi con vượn của Darwin hay hậu duệ của Karl Marx - Lê Nin. Một tổ chức đã từng phỉ báng Thần linh, phá lăng Viêm Đế, đào mộ Hoàng Đế, giết hại người trong dòng họ, ông bà, cha mẹ, hàng xóm, phá hoại văn hóa, truyền tà thuyết muốn hủy diệt dân tộc, cướp đất, móc túi dân nghèo, bắt cóc mồ sống người, lại còn lừa, ép, dụ dỗ thế hệ con cháu gia nhập, kết nạp và phát thẻ trung thành với tổ chức này thì thật là nham hiểm, độc ác.

Trong “*Viêm Hoàng tử tôn*”:

Viêm: là Viêm đế Thần Nông, theo Tam Hoàng bản kỷ của Tư Mã Trinh, vua Thần Nông dạy dân nông nghiệp, lập chợ giao thương, chữa bệnh,... theo truyền thuyết từ nhỏ vua thông minh, kiên cường chịu khó, giàu lòng nhân ái, thường xuyên giúp đỡ những người xung quanh khi khấp khó khăn, thấy dân bị bệnh ốm, chết vì ăn uống bữa bãi, Thần Nông rất buồn và lặn lội núi rừng tìm thuốc trị bệnh, xem cái gì ăn được và không nên ăn, vì ném cây thuốc mà thường bị trúng độc, nhưng vua có thể dùng thảo dược để giải độc, cuối cùng vua Thần Nông bị chết vì ném phải một loại cỏ độc tính mạnh, phát tác nhanh, có hoa màu vàng tên là “đoạn trường thảo” khiến dân chúng vô cùng thương tiếc, vua để lại cuốn sách “Thần Nông bản thảo kinh”.

Hoàng: là Hoàng đế Hiên Viên, vua để lại cuốn “Hoàng Đế nội kinh”,... nói về mối quan hệ giữa con người và vũ trụ, thuật dưỡng sinh, y thuật, mô tả hệ thống kinh lạc, huyết vị, phương pháp châm cứu,...

Các vua dạy con người làm ăn sinh sống, lễ nhạc, phòng chữa bệnh, tu luyện,... đặt định văn hóa cho con người. Trong các tác phẩm về lịch, y học,... còn có nhiều điều giới khoa học phương Tây chưa thể lý giải.

Diễn biến phong trào tam thoái

Hiện nay, mỗi ngày có khoảng 7 vạn người Trung Quốc làm tam thoái^[8], người người, nhà nhà thoái Đảng, Đoàn, Đội, tam thoái như vũ bão, đến đầu tháng 09/2019 đã có hơn 340 triệu người dùng tên thật hoặc hóa danh dũng cảm tuyên bố thoái xuất khỏi tà giáo ĐCSTQ và các tổ chức liên đới (*số liệu thống kê từ 9binh.com*) xóa bỏ lời thề, ký kết, ấn thủ, tránh va lầy, tìm lại lương tâm, quay về với dân tộc, tổ tiên, Thần Phật. Nhiều người còn thoái vì thấy Đảng chỉ toàn nói dối, hết hi vọng vào Đảng, hay vì biết Đảng đã từng giết hại ông cha họ, vì không muốn sau này đi gặp Các Mác, hay thoái vì tương lai của Trung Quốc,... Nhiều người cho rằng ngày họ tuyên bố tam thoái là một ngày vô cùng ý nghĩa trong cuộc đời mình. Chỉ cần người ta chủ động “tam thoái” khỏi tà giáo này, Thần sẽ thanh trừ đi tà linh phụ thể trong nháy mắt, sinh mệnh này sẽ thuộc về tương lai, đây là việc cấp bách! Cộng sản ở phương Bắc hay cộng sản ở phương Nam đều là cộng sản. Nhiều người Việt Nam cũng tuyên bố thoái Đảng, Đoàn, Đội, họ nói **"cứ thoái ra cho chắc"**, thoái ra cho tâm hồn thanh thản, ai tam thoái, sống thiện lương, không phải lo âu. (tạm thời có thể vào <http://9binh.com/> để thoái)

*****

Để đàn áp Pháp Luân Công ĐCSTQ cần nguồn tài lực rất lớn và cần dựa trên dối trá, bưng bít thông tin nếu không sẽ bị tẩy chay. Xưa nay cái gì giả dối thì không tồn tại được lâu, tục ngữ có câu nói “giấy không bọc được lửa”, “cái kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra”. Tới nay Đảng viên và người dân rất nhiều người đã biết chân tướng, họ còn truyền tay nhau phần mềm *Freerate*^[9], *Ultrasurf*^[10] đột phá “*vạn lý tường lửa*”^[V] khiến “cái loa” của Đảng mất linh. Nhiều người khi biết Pháp Luân Công là Phật Pháp và ĐCSTQ đã lừa dối họ, mô cấp nội tạng người dân thì niềm tin của họ vào Đảng đã hoàn toàn sụp đổ. Bất chấp áp lực từ chế độ độc tài, nhiều người dân chính nghĩa đã cùng nhau in dấu vân tay ủng hộ đơn kiện Giang Trạch Dân. Nhiều người đã đem đốt hết những thứ liên quan đến búa liềm, Mác-lê,...

Hiện nay, Giang Trạch Dân cùng nhiều quan chức bị kiện khắp trong ngoài nước. Tay chân của Giang Trạch Dân đang lần lượt sa vào vòng lao lý. Nhiều cảnh sát, công an..., cũng biết mình đang bị lừa tham gia vào tội ác này nên đã bỏ việc để tránh hậu họa hay chỉ làm lấy lệ, nhiều người có đầu óc tìm đường ra nước ngoài rồi không quay trở lại, nhiều người được học viên giúp đỡ đã bước vào tu luyện Pháp Luân Công, chỉ còn một bộ phận của tập đoàn Giang Trạch Dân vì dâm lao mà phải theo lao, đang sống những tháng ngày thấp thỏm lo âu. Thêm vào đó khắp thế giới đang lên án tội ác này vì vậy ĐCSTQ đã dần trở nên bất lực.

Biết Chân Tướng, người dân biết Đảng đích thị là tà giáo, tìm về truyền thống, cả nhà, cả làng, khắp nơi cả nước thoái Đảng, Đoàn, Đội, nhận ra và dứt trừ văn hóa ma truyền, tự cứu lấy mình, cũng là lối thoát của dân tộc Trung Hoa mà không ai bị tổn thương.

ĐCSTQ dùng kinh tế để ràng buộc về đạo đức, khiến nhiều nơi làm ngơ, hùa theo. Nếu ai không tỉnh táo mà chạy theo lợi ích trước mắt, bị lôi kéo trở thành đồng lõa với tội ác của ĐCSTQ thì điều đánh mất sẽ là mất tất cả. Giang Trạch Dân độc ác, tàn bạo kết hợp với bộ máy tà ác ĐCSTQ đã đánh giá quá thấp sức mạnh tinh thần. ĐCSTQ tà ác xưa nay bức hại ai chỉ mấy hôm là hết, nhưng không may là lần này nó đã bức hại phải người tu luyện Phật Pháp. ĐCSTQ trù tính tiêu diệt Pháp Luân Công trong 3 tháng, đến nay đã 20 năm, Pháp Luân Công vẫn là Pháp Luân Công, không oán không hận và hồng truyền khắp thế giới, còn ĐCSTQ đã tự hủy diệt mình, hiện đang tan rã với tốc độ mau chóng, thì không lẽ gì còn muốn đi hại người khác, xui khiến, ép buộc nước khác vào hùa để người làm công vụ, dân chúng ở nước khác chịu tội cùng chúng.

[V] “*Vạn lý tường lửa*” là hệ thống kiểm duyệt internet của ĐCSTQ, được cho là tốn kém và chặt chẽ nhất thế giới với mục đích ngăn chặn sự thật. Nhiều người không biết internet bị kiểm duyệt vì kết quả tìm kiếm không được hiển thị. *Freerate* và *Ultrasurf* là hai phần mềm có thể đột phá hệ thống này, đây là phần mềm miễn phí do học viên Pháp Luân Công phát triển, giúp đột phá phong tỏa ở các chế độ kiểm duyệt internet để tiếp cận với sự thật, không bị lừa mị. Link tải về xin được gửi dưới phụ lục.

Lời Kết

Trong quá khứ, cuộc sống con người không giống như ĐCSTQ bôi bác, tuyên truyền, là *người bóc lột người* hay *độc tài, phong kiến lạc hậu, ngu muội mê tín*. Những điểm xấu trong xã hội thời xưa, thời nào cũng có, nhưng chỉ chiếm phần nhỏ, ĐCSTQ nhắm vào đó mà phóng đại lên rồi chụp cho văn hóa truyền thống. Giống như một vườn hoa nở, có hoa và có sâu, ai ngắm gì phản ánh nội tâm người đó, người bình thường ngắm hoa, còn ĐCSTQ ngắm sâu rồi tuyên bố đây là vườn sâu, do nó tâm lượng nhỏ nhen, chứa đầy tật đố, hận thù văn hóa truyền thống. Cái thực sự xấu là văn hóa Đảng ngoại lai. Còn cái gọi là “phát triển” theo tư tưởng của Mác-Lê là “xây cho nhà cao mãi”, “sản lượng năm sau cao hơn năm trước”,... không cần biết môi trường sông thế nào, đời sống tinh thần ra sao, thế hệ sau đi về đâu.

Tại Trung Hoa từng có nhiều triều đại hoàng kim, như triều đại nhà Đường. Thời Trinh Quán chi trị, vua Đường Thái Tông hòa bình hữu hảo với quốc gia 5 châu, triều đình trọng nhân tài như khát nước, lấy dân làm gốc, chuẩn mực đạo đức xã hội cao, đêm không khóa cửa không cần lo lắng, nhà tù như bỏ không, người người tôn kính Trời Đất, Thần linh, sống hòa hợp với thiên nhiên, mùa màng bội thu, thương mại sầm uất nổi tiếng với con đường tơ lụa và kinh đô Trường An, người dân giàu có, ấm no hạnh phúc, phúc lộc đầy đủ, người người quý mến nhau, đi xa đói có người mời ăn. Tác phong con người ngay ngắn (đứng như tùng, ngồi như chuông,...). Không khí trong lành, sông nước trong xanh. Đời sống tinh thần phong phú, vô ưu vô lo, tự do tự tại với mây trắng, chim trời. Âm nhạc, thi ca, hội họa, thư pháp, kiến trúc, thiên văn, y học, thời trang,... đều là đạt tới đỉnh cao (Đường Tăng, Lý Bạch, Đỗ Phủ, danh y Tôn Tư Mạc, Trương Quả Lão,... cũng là sống, xuất hiện trong triều đại nhà Đường), về quan niệm triết học, khoa học là “thiên nhân hợp nhất”, vật chất vận động trong ngũ hành, sinh diệt tự nhiên.

Hàng ngàn năm qua người xưa đã để lại cho thế hệ sau môi trường sống trong lành và xã hội nhân ái, giàu đạo đức, một hai trăm năm trở lại đây dưới sự chỉ đạo tư tưởng của ngũ độc tà thuyết mê tín dị đoan, bị ma làm, bây giờ người ta để lại cho thế hệ sau môi trường ô nhiễm cùng một xã hội bất an, văn hóa điều linh, cuộc sống con người tâm phiến ý loạn, trăm bệnh quán thân, luôn phải lo kinh tế, tỷ lệ ly hôn, vô sinh, tai nạn giao thông,... ở mức báo động, thiên tai nhân họa liên miên,... đáng đi, đáng đứng cũng trở lên xiêu vẹo, “phát triển” tiếp nữa, không quá mấy chục năm nữa thế hệ sau sẽ không biết ra sao.

Nhiều người trên thế giới nói rằng trong lúc đạo đức thế gian ngày một xuống dốc, khắp nơi khủng hoảng bốn bề tường chùng không có lối thoát, sự xuất hiện của Pháp Luân Đại Pháp hồng truyền khắp thế giới quả là kỳ tích, xua tan đi đêm dài, mang lại hi vọng cho thế giới, mở ra một tương lai tươi sáng, thái bình thịnh trị. Chúng ta đang sống trong một thời kỳ đặc biệt. Tới hôm nay, cuối nhiều dự ngôn đều không hẹn mà gặp, thật không ngẫu nhiên, xem để biết con đường nhân sinh tiếp theo nên đi thế nào, tiến vào tương lai tươi sáng, không cô phụ tâm nguyện người xưa gửi gắm, đều có liên quan trọng đại đến vận mệnh mỗi người.

“*Đông tây vô sự Nam thành quốc gia*”   “*Hồng Lam ngũ bách niên thiên hạ*
(**Sấm Trạng Trình**, NXB Mai Lĩnh 1939)   *Hung tộ diên trường ức vạn xuân*”
(**Sấm Trạng Trình**)

“*Hiền không rơi mắt*
Thiên hạ một nhà
Không danh không đức
Chối lợi Trung Hoa”

“*Số điểm hoa mai trời đất là xuân,*
Muốn biết Bác Phục hỏi nguyên nhân xưa.
Trong hoàn vũ tự hưởng ngày thái bình,
Bốn biển là nhà hỏi ai chủ khách”

(**Mã Tiên Khóa-Gia Cát Lượng**, *tạm dịch*)   (**Mai Hoa Thi-dự ngôn thời Tống**, *tạm dịch*)

Dân tộc Việt là một trong những dân tộc có lịch sử lâu đời trong nền văn minh nhân loại lần này. Việt Nam vốn là nơi địa linh, người Việt Nam là dòng dõi Thần Nông, giỏi làm ruộng, kiên cường, bất khuất, thông minh, nhân nghĩa. Dân tộc Việt Nam từ ngàn xưa đều kính ngưỡng Thần linh. Từ dòng dõi của Thần Nông đại đế là vua Kinh Dương Vương, đến Lạc Long Quân, rồi các vua Hùng đều là tín ngưỡng vào Thần, cho đến các thời kỳ tiếp theo và đến các triều đại Đinh, Lê, Lý, Trần từ vua chúa, quan lại cho đến thần dân đều kính ngưỡng Phật Pháp, đó cũng đúng là cái phúc thật hồng đại của dân tộc Việt, suốt chiều dài lịch sử mỗi khi gặp cảnh lâm nguy các vị Thần vẫn luôn phù trợ, che chở cho con dân nước Việt và triều đại nào cũng đều vẻ vang. Chỉ cho đến thời nay mới có người nói vô Thần, “mê tín”, không tin nữa, nhưng thẳm sâu trong tâm linh mỗi người dân Việt Nam đều có niềm tin vào ông Trời, ông Bụt, tin vào Thiện ác hữu báo, trong tâm đều đã được gieo mầm những hạt giống thiện lương, nhân nghĩa. Các di tích tín ngưỡng thờ cúng Thần Đất, Thần Nông từ ngàn xưa vẫn còn đến ngày nay như Đền Xả Tắc mới được phát hiện ở Ô Chợ Dừa, Hà Nội có lẽ cũng là lời nhắc nhở chúng ta nhớ về nguồn cội. Dân tộc Việt Nam được tin là một dân tộc được Thần bảo hộ. Thần Phật có lẽ vẫn đang quan sát và tìm cách che chở, dẫn đường chỉ lối. Sau này đất nước Việt Nam sẽ bước vào một thời kỳ hưng thịnh, rục rịch chưa từng có, ai có thể đọc được chân tướng, có sự lựa chọn đúng đắn là người thức thời, may mắn.

Pháp Luân Đại Pháp là Phật Pháp, chân tướng Đại Pháp là tin lành, phúc âm cho tất cả mọi người, thành tâm niệm Phật gia 9 chữ chân ngôn dưới đây sẽ thấy trong tâm được bình an..., người hằng ngày sống tốt gặp khi hoạn nạn **thành tâm niệm** thì có thể sẽ **tai qua nạn khỏi**.

Người gửi thư

Đào Ngọc Tú

Trong thư có tham khảo và sử dụng thông tin từ **9binh.com**, **Chanhkien.org**, **Minhhue.net...** nhiều thông tin khác cũng là phổ biến mọi người tự có thể tra cứu, ở đây chủ yếu là thu thập, tổng hợp và gửi tới mọi người để tiện theo dõi, tham khảo. Thư đến đây mọi việc cơ bản cũng đã rõ ràng và câu chuyện vẫn đang tiếp diễn, còn mỗi chúng ta hôm nay cũng đang là một phần trong câu chuyện này. Kỳ thực thư này không phải là ngẫu nhiên, hi vọng có thể gửi tới tất cả mọi người, thành tâm mong ai đọc xong chân tướng gặp nhiều điều tốt lành, may mắn trong cuộc sống, nếu ai thấy những điều trong thư này cần cho nhiều người biết và tốt cho người khác thì xin hãy chuyển tiếp, gửi nó cho những ai có thể gửi, hay có thể gửi danh sách email người bạn muốn gửi vào hòm thư tuthien.email@gmail.com, nơi nào không có internet mong ai đó phát tâm in ra gửi mọi người,... đây đều là những việc làm từ thiện thuận theo ý trời, cũng là làm phúc hay công đức to lớn, tương lai ắt là thiện quả. Còn có điều gì sơ xuất, thiếu sót, mong người đọc rộng lòng cảm thông và góp ý.

Các góp ý xin vui lòng gửi về email: ynghiacuasinhmenh@gmail.com

Nội dung thư có thể hoàn thiện hơn trong tương lai, bản cuối lưu tại: <http://bit.ly/2OOfKIv>

Bìa thư lưu tại: <http://bit.ly/2nLNlqc>

Phụ lục:

- [1] Trang web chính giới thiệu Pháp Luân Công <http://vi.falundafa.org>
  - [2] Thông tin theo Sách Thu Hoạch Đẫm Máu - Điều tra về mô cấp nội tạng của ĐCSTQ tác giả David Kilgour & David Matas; (<http://bit.ly/323jvsy>)
  - [3] Cửu Bình 6, lời mở đầu; [4] Cửu Bình 2, mục III.4; [5] Cửu Bình 9, mục V.8;
  - [6] Trang thông tin chính đưa tin về cuộc bức hại Pháp Luân Công <http://vn.minghui.org>
  - [7] Tác phẩm Marx and Satan, Richard Wurmbrand bản tiếng anh tháng 12 năm 1986: http://www.hourofthetime.com/1-LF/Hour_Of_The_Time_08122012-Marx_and_Satan.pdf
  - [8] **Tam thoái tại trang** <http://9binh.com/other/huong-dan-tam-thoai.html> 🙏
  - [9] Phần mềm vượt tường lửa *Freerate*: <http://dongtaiwang.com/loc/download.en.php>
Tài trực tiếp <http://bit.ly/2ZoINTS>
  - [10] **Phần mềm vượt tường lửa** *Ultrasurf*: <https://ultrasurf.us/>
Tài trực tiếp <http://bit.ly/2WPaTuG>
- Sách **Cửu Bình**: <http://9binh.com/>, Video **Cửu Bình** youtube: <http://bit.ly/2ZoJLQ0>

Chuyển Pháp Luân
38 thứ tiếng

Sách Cửu Bình
33 thứ tiếng, giải nhất của
hiệp hội nhà báo Mỹ - Á năm 2005

Video Cửu Bình

